

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM 15. SZÁM

SZERKESZTI: PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1939 MÁJ. 20

Tavaszi kötött sötétkék kabátka és sapka
fehér pettyekkel, hozzá borvörös színű öv és táská

A MUL. Kézimunkaboltjának rendkívüli kedvezményes asztalterítő akciója

(E terítő zongoraterítőnek is használható)

A fenti ábrán bemutatott asztalterítőre felhívjuk lapunk mélyen tisztelt Előfizetőinek figyelmét. Ez a divatos terítő finom, tartós, ekrűszínű klöpicsipkeanyagból készül. A szélét 10 cm széles azonoszínű rojt díszíti. Az asztalterítő mérete, a rojtot is beleszámítva: 160×160 cm. A fenti ábra ne tévesszen meg senkit, mert a terítő téglalakú asztalon van s ezért látszik egyik oldalon kisebb oldalrész, mint a másik oldalon. Pl. egy 120×120 cm átmérőjű asztalra terítve, minden oldalon egyenlően 20 cm széles anyag lóg le. A terítő nemcsak négyszögletű, hanem ovális vagy kerek asztalra is használható, úgyszintén zongoraterítőnek is. E terítő akár lapunk útján, akár a MUL kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6) ELŐLEGES RÉSZLETEKBEN VALÓ FIZETÉSSEL P 19.—ért beszerezhető. Ebben az összegben benne van a postán való hazaszállítás díja, szállítólevél, illetve teljes portómentesség. A terítő P 19.— beszerzési ára 2—3—4—5-pengős részletekben is fizethető, vagy készpénzért megvásárolható. Az utolsó előleges részlet kiegyenlítése után a terítőt bérmentesen küldi meg lapunk előfizetőinek a MUL kézimunkaboltja. A terítő praktikusságánál fogva nélkülözhetetlen minden otthonban és mint kelengyedarab, vagy mint menyasszonyi ajándék, igen értékes és nagyon ajánlható. A teljesen kész terítő megtekinthető a MUL kézimunkaboltjában, vagy kívánatra budapesti előfizetőinknek h á z h o z is kiküldjük bemutatás céljából.

MAGYAR NŐK LAPJA

I. ÉVFOLYAM 15. SZÁM

BUDAPEST, 1939. MÁJ. 20.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor 1-én, 10-én és 20-án. Posta-takarékpénztári csekk száma: 41.490. Előfizetési ár: Magyarország egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 P. Belátumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt 30 P, félévre 15 P, negyedévre 7.50 P.

S Z E R K E S Z T I

PAPP JENŐ

Romániában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovattal együtt évi 24 pengő.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Papp Jenő

A pesti asszony megmagyarazza...

Drága jó Anyám!

A szemrehányások özönét kapom, hogy soha sem írok magamról, csak úgy kutyafuttában: «Kezit csókolom, jól vagyok, nincs semmi bajom» — és kész a levél. Hát bizony, ez igaz, a szemrehányás jogos. De hogy nekem Anyám mennyi dolgom van és főleg mennyi bajom, azt csak az uram tudná igazolni! Viszont ki mer ilyen nagyhatalomhoz fordulni, hogy legyen szíves és informálja édes Anyát is, még pedig őszintén, az én zaklatott pesti életéről, nehogy azt higgyék otthon falun, hogy én itt fent Budapesten reggeltől estig tejbe-vajba fürdöm, színházolok, korzózom és mást se csinállok, mint csodálom magam a tükrőből, hogy még mindig milyen szép vagyok! Mert ami igaz, az igaz: nem híztam el, nem is akarok elhízni, de nem azzal tartom a formámat, hogy behunyam a szememet, ha egy finom kóposztársrést látok, hanem ott fogom a munkát a házban és a kertben, ahol érem. De hogy édes Anyám máskor belenyugodjon a «kezticsókolom» levélbe, leírom most ide elrettentő példáló egy közönséges pesti hétköznapomat. Ebből aztán ítélni édes Anyám, hogy mennyi időm van nekem a híres pesti női naplopásra és a hosszú levelek megírására.

A reggel azzal kezdődik, hogy jön a tejes és csengetni szeretne. Csak szeretne, de nem tud. A kapucsengő nem szól. Persze, hogy nem szól, mert esik az eső. Esőben sztrájkol. A tejes ordít, ahogy csak kifér a torkán, mire a szomszéd villák ablakai kinyílnak, az egyik álmos szomszédasszony megszánja a tejest, lejön hozzánk a kert végébe és ő is ordít. Kiabál a lánynak és ázik. Végre a lány meghallja (én nem hallom, esőben nem szeretek a kapuig kimenni) és rohan ki a tejeshez. A kapunál a párbeszéd szoros összefüggésben áll a csengővel, a magasságos egekkel és a lány fülével.

Szóval azzal kezdődik a reggel, hogy a tejes után a fűszeres, aztán a házi varrónő, két kéregető, a villanyszámlás nem tud bejönni hozzánk, összegyűlnek szépen a kapu előtt, a lány egyszerre enged be őket, azok pedig mind neki esnek dűhtől pirosan, újabb áldások kíséretében. Az uram a szobában az igazak álmát alusza, míg én eligazítom a varrónőt, a villanyszámlát, mindent. S míg alkuszm az fűszeressel, cseng a telefon. A lány beszalad. Utána

kiáltom, hogy «nem vagyok itthon!» A lány egy nagyot kezticsókol a telefonba: régi dús borraivalók szép emléke!... «Nem vagyok itthon!...» kiáltom még egyszer mérgesen, de ő már válaszol is, hogy igen is, csak még nem kelt fel a nagyságos asszony» s leteszi a kagylót. Ki volt az?... Az Erna nagyságos asszony, hogy tessék felhívni.

A fűszeres elmegy, a varrónő jajgat, hogy kevés az anyag, már megint nem tudja kiszabni rendesen. «Maga csak ne sírjon, lelkem! Adja ide azt a szabásmintát!...» Eppen a kezembe veszem a gombostűt, mikor a hálószoba felől mozgolódik az uram.
— Mari, felkelt az úr!... Kávét, vajat, kenyeret! Gyorsan, gyorsan!

A nagyságos úr megjelenik az ajtóban. Borzas, gyűrött és ásít. «Laj de rosszul aludtam, — mondja. — A lepedő összegyűrődött alattam, a fejem alacsonyabban volt, mint a lábam. Csináltassa meg már az ágyamat, lelkem.»
— Jó-jó, megcsináltatom.

A ház ura kinéz az ablakon. Megbotránkozva kérdi:

— Mi az: esik az eső?
— Mit csináljak: esik. Én, ha tehetném, elállítanám.
— Maga ezt csak mondja, de nem tenné meg.
— Menjen be lelkem az ebédőbe, várja a reggeli.
— Hát maga nem reggelizt?
— En?... En már reggeliztem. — Csak nem mondom meg neki, hogy ha ránézek egy vajgolyócskára, attól én tíz dekával nehezebb leszek.

Mari befűtött a kazánba, a kazán kijelentette már egy órával ezelőtt Marinak, hogy a fa vizes. Mari nem hisz

a kazánnak s a kazán utálja Marit, mert a piszkálóvassal agyon szekírozta. Sejtelnem sincs, hogy ki a bűnös, a fa, a kazán, vagy Mari. A varrónő fázik, én fázom, az uram didereg. A kazán elé térdelék és fújom a tüzet. Mari a pincébe szalad és két perc múlva visszajön a pincekulcs felével.

— Tessék már nézni, betört a pincekulcs a zárba!

Na most mondja meg, drága jó Anyám, hogy ne pukkadjak meg? Telefonálok a szerelőnek, lakatosnak, hogy jöjjenek azonnal és kiabáljanak a kapunál, mert rossz a csengő. Reggel kilenc óra van és eddig hét emberrel álltam üzleti összeköttetésben, az ő iavuk-

ra. Uristen, mikor lesz még esti fiz óra! Hány iparos fog még mindig engem boldogítani.

A varrónő további utasításokat kap, hogy miképpen kell két méter anyagból egy ruhát és pellerint kiszabni. A telefon újra cseng. Egy másik barátnő csicsereg a drót végén.

— Felébredtél, édes? — kérdi. Mit mondanak neki? Hogy talpon vagyok már hét óra óta?... Három perc alatt kész a teameghívás délutánra. Jójó, drágám, ott leszek! — Ott leszek, csak előbb még összeállítom a napi ebédet, a vacsorát, a kazánba befűtök, a varrónőt kidobom (ki én!) ebédre bevásárolok, tárgyalok az iparosokkal, Marival megfőzöm az ebédet, megsütöm a tésztát, fogadom a szomszédasszonyt, aki «csak egy percre» szalad át, átveszem a postát, tanulmányozom a ház urának arcát, újra meg újra megtárgyalom vele az aznapi nézetét a világról, terítünk, ebédelünk és közben állandóan és mindennekfelett fizetek, fizetek és fizetek. Mindenkinek, mindig, mindent. Hát ugye, édes Anyám: ez elég egy napra?

Eppen ezért nézze el nekem, hogy csak úgy nekiszaladok az íróasztalnak és magától megíródik az a kifogásolt «kezitcsókolom» levél.

De nyugodt lehet, édes jó Anyám; minden eltörött pincekulcs, rossz csengő, sztrájkoló kazán bosszúsága mögött él bennem az a halhatatlan mosoly, amit Magától kaptam ajándékba, mikor megszülettem. Ne féljen, drága Anyám: adott Maga nekem két erős vállat és egy nevető száját.

Messziről megcsókolja két felejtetetlen drága kis kezét:

Ilonája.

TANULSÁGOK és TAPASZTALATOK

(Mária Terézia leveleiből, amiket gyermekeinek írt.)

«Mindig és mindenben igyekezzél az igazságot megállapítani. Hadd lássák az emberek, hogy te minden erőddel azt akarod elérni és átlátsz a csirkefogók és hamis hírt hozók jelentésein.»

«A világon található egyetlen igazi boldogság: a boldog házasság.»

«Soha ne légy rabja a hangulatodnak. Mert, ha egyszer engedékeny leszel, az fog uralkodni fölötted és a társas érintkezésben egyenesen elviselhetetlenné azok, akik saját hangulataik után mennek és cselekszenek. Különösen nagyfontosságú ez a férjfel kapcsolatban, ha meg akarod alapozni a boldogságodat. Légy tehát mindig vidám, kedves és barátságos. Meg tudod tenni, ha őszintén akarod.»

«Óvakodjál attól, hogy felbonts olyan levelet, vagy csomagot, ami másvalaki számára szól, még abban az esetben is, ha a lakajódról, vagy a komornád-ról van szó. Jegyezd meg jól, hogy minden ember titka szent és nincs jogod a más ember titkát megbolygatni.»

«A te korodban még talán elfogadható a könnyelműség és egyéb gyermekieség, de ha ez nagyon soká tart, kellemetlennek fogja találni az egész világ és később te magad is.»

«Az idő nagyon drága és az ember úgy veszti el, hogy soha többé nem képes visszakapni.»

«Légy engedékeny és adakozó, de csak mértékkel. Óvakodjál többet adni, mint erődből telik. Óvakodjál a ruhák, cipkek és hasonlók könnyelmű vásárlásától. Az uralkodónőnek olyan tárgyakat kell vásárolnia, amik jobb lélet ajándékoznak a munkásoknak és felvidítják őket. Vigyázz azonban arra, hogy ezeket a dolgokat a te néped munkásai gyártsák és soha, vagy csak nagyon kivételes esetekben vásárolj idegen országok gyártmányából.»

«Hidd el, nem is olyan jó, ha az ember tulságosan sokáig él. Ilyenkor érzi csak, hogy mennyi mindent mulasztott el és hogy mindezt már soha többé nem pótolhatja.»

«Milyen boldogság, ha szeretnek minket! És mennyivel nagyobb boldogság, ha ezt meg is érdemeljük!... Hidd el, hogy ez az asszony életének egyetlen jutalma.»

Díványpárna-átvető. Leírása kézimunkarovatunkban.

Tonez Tibor rajza
Bókay Jánosról

Párizs. Valamelyik színházi bemutatóról ballagok haza a Boulevard des Italiens-en cilindrel, frakkban. Éjjel egy óra lehet. Eltűnődve lépegetek, álmos vagyok, de jól érzem magam, egy divatos tangóslágeret füttyürészek, kissé megrészegett a tavaszi éjszaka. Egyszerre az egyik házmélyedsből mellém oson egy sunyiképű öregúr. Tipikus «éjszakai patkány», úgynevezett idegenvezető, Párizs éjszakai rejtelmének és a gazdag idegen pszichéjének főlényes ismerője, — zsíros kalap, kitaposott cipő, hosszú, foltos szakett s éles, fűrkésző szemek, amelyek a pénztárcáig hatnak.

— Uram, — suttozja édeskésen, bizalmaskodó szemhunyorgatással, — megmutatom önnek Párizs éjszakai szenzációit. Olyan lokálokba vezetem... — Köszönöm, — mondom hideg, elutasító fölényvel. — Ismerem Párizst. Végigsiklik rajtam a tekintete, aztán ironikusan füttyent:

— Amit ön ismer... — Ismerem úgy, mint maga — mondom bosszúsán és továbbmegyek.

Utánam somfordál, elém vág, elállja utamat, kényszeredetten nevet és szemembe kapcsolva szúrós tekintetét, hízkelőn mondja:

— Nézze, uram, reggel óta nem ettem. Még egy szivarom sincs... Legyen belátással... Tíz frankra volna szükségem, mi az önnek, ugy-e?... Nem kérem ingyen. Bőven megszolgálom, meg lesz elégedve... — Egy ötletem támad; próbára teszem az öreget.

— Ne fáradjon, barátom, kár az időért. — S arcítlanul, könnyedén, természetesen: — Párizsi vagyok magam is. Felkacag, gonoszul, megvetően. Ajkbigyvesztve végigmustrál; kuncog magában:

— Párizsi... ön?... Ne tréfáljon, uram. Hát minek tart ön engem... Párizsi?

Még csak nem is francia. Ránézek és látom...

Lefőzve állok előtte. Dühös vagyok.

— Jó, nem vagyok francia, — mondom nyersen. — De nem érdekelnek az éjszakai lokálok. Aludni akarok.

Megijed. Meghunyászkodva néz rám, esdeklőn, szentimentálisan.

— Tíz frankot szeretnék keresni. Tíz rongyos papírfrankot. Bűn ez? Tíz frankért hozom egész Párizst, az Eiffel-torronnyal együtt... Kérjen, amit akar... Megint megállunk. Nézem az öreget, sajnálom kicsit. Gondolkozom: hogyan lehetne megrézfálni.

Elmosolyodom.

— Nem bánom; tíz frank... Tíz frankot adok magának, ha kitalálja, milyen nemzetiségű vagyok.

Szélesen vigyorog. Megelégedetten, huncutul, tele fölényes önbizalommal, mint akinek gyerekiáték a feladat megoldása.

Óvatosságból megkérdezi:

— Hányszor hibázhatok?

— Ahányszor csak akar, — mondom nagylelkűn. — Fő, hogy kitalálja. No rajta!

Egy lépéssel hátralep, úgy vizsgál, mint festő a modelljét, összehunyorított szemmel, tetőtől talpig, aztán, mintegy önmagának, motyogva megállapítja:

— A kiejtése... a ruha szabása... a mozdulatai... Nem angol, — mondja, angolra fordítva a szót, s minden egyes megállapításnál fűrkészve vizsgálja arcomat. — Nem is amerikai... Azok különben sem adnának tíz frankot ezért... Skandináv sem lehet... —

A szőke fajokat egymásután kizárja.

— Német sem lehet... a cipője miatt sem... (ezt németül mondja).

— Nos?

— Várjon csak. Rögtön meglesz.

Hosszasan, töprengve tekint rám, markába fogja állat.

— Megvan! — kiáltja fellobbanó szemmel, valamilyen latin nyelven: — Világos: ön spanyol.

Fejemet rázom, Nevetek.

— Akkor hát délamerikai.

— Nem.

Láthatóan bosszankodik, hogy felsült.

Újra alaposan szemügyre vesz.

— Olasz — mondja olaszul. — Eltálaltam?

— Nem.

— Portugál?

— Nem.

— Román? — kérdi bizonytalanul, önbizalmát vesztesztve.

— Dehogy!

Látom, unja már a dolgot. Kővér veritékcseppek gyöngyöznek homlokán, szeme réveteggé válik. Sajnálni kezdem, de mulatok rajta. Bámulom a nyelvtudását. Mondatról mondatra más nyelven beszél, aszerint, hogy minek tippel. Úgy látom, egyformán beszél a világ összes nyelveit. És idegenvezetőségig vitte Párizsban, öreg korára!...

— Folytassa csak! — mondom gúnyosan. — Ráerek.

Dühös pillantást vet rám. De újra neki-gyürközik. Hirtelen a homlokára csap.

— Ó, én állat! — kiáltja felélénkülve: — Hogy erre nem gondoltam rögtön. Persze: ön orosz!

— Nem vagyok orosz.

— Akkor hát lengyel.

— Az sem.

— Cseh?... vagy szerb?

— Egyik sem.

Kezd kimerülni. Szinte magába roskad. Vállába kapja nyakát s úgy néz rám gonoszul, mint a ragadozó madarak. Előbb oroszul beszélt, most franciául mondja:

— Ne tegyen lóvá!

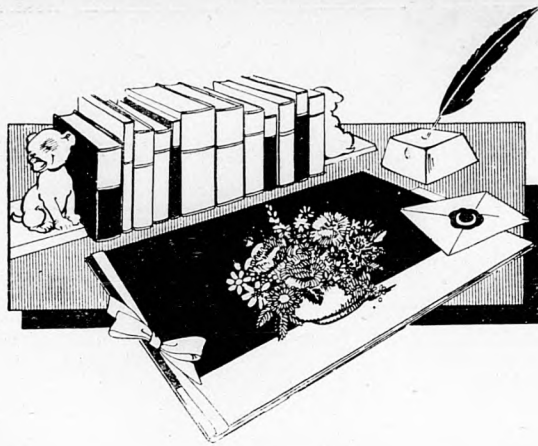
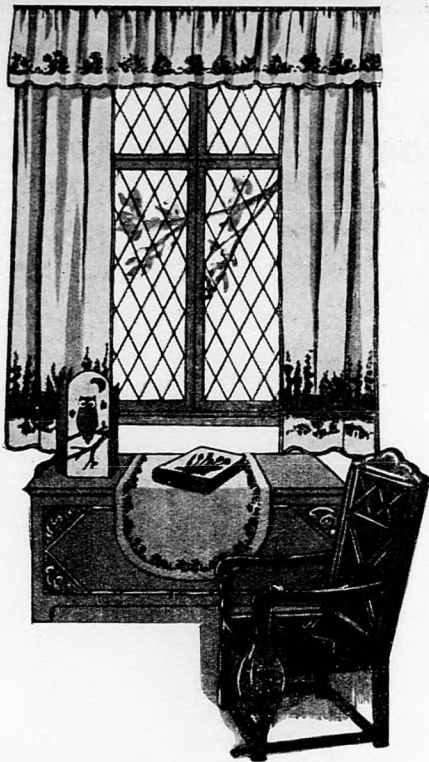
Nevetve vállat vonok. Szörnyen mulattat az öreg.

— Tovább! — biztatom kegyetlenül.

Szinte rám se néz már. Szégyeli magát. Már nem gondolkodik, nem következtet, nem kombinál, csak úgy találomra végigpróbál egész serég népet, a legkülönbözőbb nyelveken, minden megváltozás nélkül, elmond finnek, görögnek, dánoknak, hollandusnak, rettenetesen izad és bosszankodik, ahogy egyre rázom és rázom a fejemet, fulladozva a nevetéstől.

Már-már feladja a küzdelmet, csüggedten, kimerülten lógatja a fejét, amikor egyszerre megtorpan, merőn rámnéz, s utólréhetetlenül fájdalmas grimasszal, megtörtén mondja magyarul:

— Hát ön is magyar?

Gyomay György

SZÉKI PÓLLA

A szerelem az írásokban leginkább úgy létesül meg, hogy a szegény legény bekullog a szegény lányhoz és egy kis történelem után odahúzza az oltár elé.

Az már ritkábban olvasható, hogy szegény lányt nagy csatározások muzsikája mellett gazdag legény vezet a tömjénfüstös templomba.

Az meg igazán olyan ritka, akár a kuka asszonyféle, hogy koldus fiatal begyeskedjen gazdag menyasszony mellett. Pedig hát néha ez is meglétesül, még pedig valóságos igazából. Itt van teszem azt a Széki Polla történelme.

Széki Polla gazdag volt, akár egy királylegény. Száz hold olyan földje volt az apjának, mint a basa. Nem volt abban még egy porszemnyi rosszféle. Kővér volt az a százholdas birodalom és zsíros, akár a faluban a pap szakácsnéja. És olyan búza, meg olyan kegyetlen kukorica termelődött benne, hogy aki meglátta, majd megvakult az irigységtől. Mindezekre most az lenne az illendő következés, ha az mutatkozna ki az írásból, hogy Széki Polla olyan csúnya volt, mint hajlencvenéves cigányasszony együtt. És olyan takaros, akár a nyúzott ürge. Pedig hát nem ez az igazság. Mert Széki Polla a száz katasztrófiális hold föld ellenére is olyan volt, akár hajjalban a bazsarózsa. Magas, karcsú, pirosfehér. A szeme úgy égett, mint a szalmacsóva. Akit egyszer megérintett a parazsa, az arról álmódott három hétig folyvást. S erre a szemmaglyára olyan sűrű pillaeerdő borult, hogy az már szemtelenség.

Mondták is az irigy lányok egymásközt:

— Olyan szeme van ennek a Pollának, akár a moziba a színésznőknek.

Mindezekre ráadásul még ott volt azonfelül a ruházat. Széki Pollán minden bálon, minden ünnepen új ruha pompázott. De nem valami imilyen-amolyan. Hanem olyan, akit úgy kért az anyja a városi boltostól.

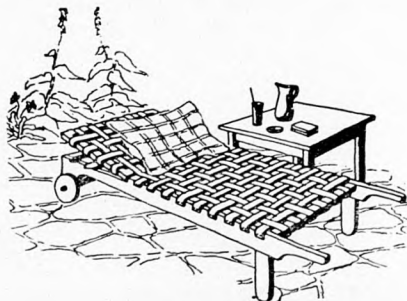
— Azt tegye elibém, aki a legeslegdrágább!

Gondolható ebből, hogy Széki Polla a szépsége mellett olyan takaros is volt, mint valami kisasszony. Városi varrónő gyártotta rá a ruhát. Városi boltból vette a cipőt, a kendőt, a szalagot, parfümöt, akit minden vasárnap magára lötytyintett. Olyan szép is volt Széki Polla és olyan szagos, hogy még a kutyájuk is vonítani kezdett néha az ámulattól.

És a tanyáknak ezt a koronázatlan királynőjét merte megkérni egy koldus senki, mármint Inges Pista.

Hideg decemberi nap van. A tanyákat fehér porral szórta be a tél. A rögök sziklakövekké fagytak. A kazlak fehér sipkát tettek a fejükre. S a határban nem látni egy élő embert. Az Inges Pistáék tanyája beledugja orrát a hóba. Kipüposítja hátát, mint a fázós kutya. És hallgat, mint a halott a föld alatt.

Pedig nincs halott a tanyán. Csak beteg. Beteg Inges Mihályné, az Inges Pista édesanyja. A láz ott ül az arcán. Vérpiros liliomokat, meg

tulipánokat fest rá. S mikor beleún, úgy megrázza az öregasszonyt, hogy az egész ágy nyikorog bele.

Pista ott ül az asztalnál, nagy komoran. Nézi a beteget. És arra gondol, amit az orvos tegnap mondott: nincs mentés. Hiába ezer orvos, hiába a világ összes patikája, itt más nem segíthet, csak az az egy felséges, jó Isten, aki az égben van.

Pistának visszafelé folyik a könny a torkába, hogy a beteg meg ne lássa. Elyeli a zokogást. Eldugja az asztal alá remegő kezét. S minden percben megszólal.

— Egyen, vagy igyon valamit, kedves jó édesanyám.

— Nem kell semmi, fiam, — sóhajtozza mindig a nagybeteg s úgy nézi azt a szép szál legényt, mintha éreznék, hogy már nem sokáig láthatja.

Pista roskadozó térdekkel az ágyhoz botorkál. Letérdel. Megfogja anyja forró kezét. Simogatja. A homlokához szorítja. S az ütődik az eszébe, mi lesz vele, ha árván hagyja az egy szülőanyja is, akit úgy szeretett?

Az élő és a halálnak való nézik egymást. Szorongatják kezüket. Így búcsúznak, némasággal, könnytelenül, mindenbe beletörődve.

Egyszer a beteg megszólal:

— Fiam.

— Mi az, édes?

— Ennék valamit utoljára.

— Mit? Mondja, hagy hozzam.

— Dinnyét kívánnék.

Pistát mellberúgja a rémület. December van. Honnan szerezzen dinnyét. Színe elzöldül, amint arra gondol, hogy a haldoklónak nem teljesítheti utolsó óhajtságát. De mindez csak egy pillanatig tart. Az első meglepetés kábulata után felugrik. Felkapja a nagykabátot. Fejébe nyomja a báránypórszékét.

— Hozom, édes, rögtön itt leszek, — kiáltja s már rohan is a hótengernek.

Nem telik bele egy óra, már ott áll a Széki Polláék tanyája előtt. Veri lábáról a havat, a sípkájával, de takarosan. S mikor tisztának érzi magát, már be is megy a szobába. És már mondja is, de sebesen a kívánalmat:

— Kedves Széki bátyám. Maga az első ember a határban. Maga mindent tud. Adjon tanácsot. Honnan szerkeszek meg egy dinnyét?

— Minek kell az? — mered rá a nagyhasú gazda.

Pista elmondja az édesanyja keserves sorsát. Ugy, ahogy igaz. Előadja az utolsó kívánást is. Hozzáteszi, hogy azért jött pont ide, mert itt is szokott lenni minden esztendőben dinnyeföld.

— Igaz, — vakargatja a fejét a gazda. — Dinnyeföld van, de dinnye ilyenkor már nincs, még a kínai császárnál se.

— Hát pedig én addig megyek, míg egyet nem szerzek, — sóhajtja Pista és indulni készül.

Széki István látja a legény nagy szomorúságát, s hallgat. Arra üti fel csak a fejét, mikor a lánya rászól.

— Édesapám, van az árpába eltéve három dinnye. Adjon oda egyet annak a szegény haldoklónak.

Széki István elpirul, mint akit valamin rajtakaptak. Aztán, hogy tagadni már nem lehet, azt dünnyögi:

— Hát nem bánom, egyet odaadok. De csak öt pengőért. Pista benyúl a zsebbe. Előveszi a pénzt. Leolvassa, egyetlen alku nélkül. És már megy is a kamrába, az árpához. S amint kezében érzi a nehéz, zöld dinnyét, köszön és rohan hazafelé.

— Itt a dinnye, édes, — botlik be lihegve az ajtón.

De az ágyon akkor már nem mozdul senki. Özvegy Inges Mihályné akkor már bádogos szemmel nézi az égi dinnyeföldek haragoszöld mesgét.

*

Az árva legény egy este, a századik erőszakos hívásra átment a szomszédhoz, a csőszhöz. Egy kis szóra, társalgásra. S hogy a gyerekeknek kedveskedjen, elvitte nekik a fájós-emlékü, drága görögdinnyét.

A dinnye a kis tanyában nagy örömet keltett. A gyerekek körüláncolták. A asszony megcsodálta. A csősz pedig összehúzott szemöldökkel méregette.

— Magad nevelése?

— Vettem, — vallotta be az igazat a legény.

A csősz nézte, forgatta a dinnyét, mint a kalapot szokás.

Nagysokára a rajta látható kis lóalakra mutatott.

— Látod ezt a lovat, Pista?

— Látom.

A csősz bement a kamrába. Kihozott egy rozsdás bádoglovat. Ráillesztette a dinnyén látható lóra. És sápadtan, lázasan mutogatott.

— Ide nézz! Itt is pont ilyen ló van a héjon.

— Mit akar kend ezzel kimagyarázni?

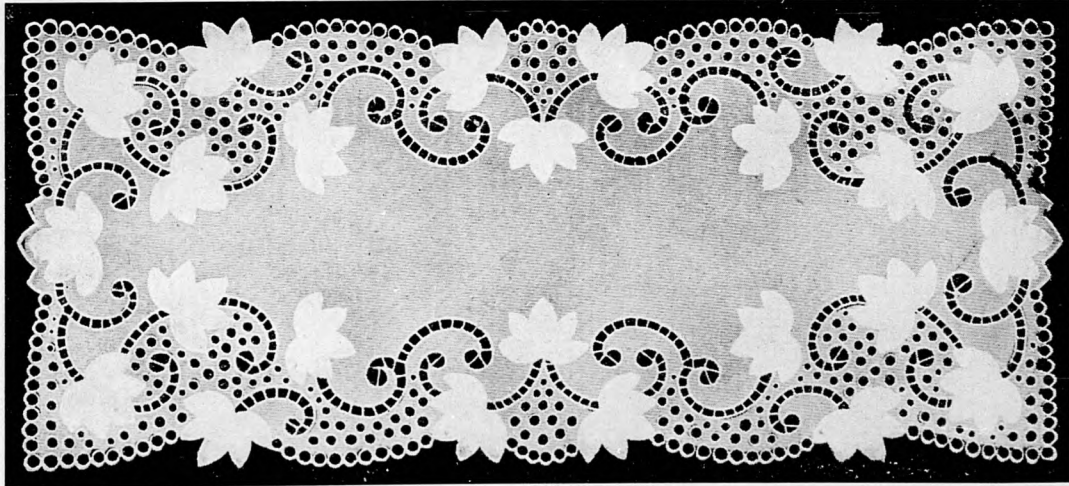
— Azt, hogy tudom már, ki lopkodja évek óta a báró úr legszebb dinnyéit kocsiszámra. Az, akitől te ezt vetted!

A dinnyékbe én szoktam beleszállítani ez után a minta után a lovakat, hogy valahogy a zsvány nyomába jussak. És most végre sikerült is! Mondd meg, ki az a betyár, hogy jelentsem meg rögtön a báró úrnak! — vágott ököllel akkorát az asztalra, hogy a dinnye majd letáncolt a földre.

— Megmondom, holnap megmondom, — dadogta kábultan Pista s mint az alvajáró, kifelé indult a dinnyével. A százholdas Széki, a híres, gazdag Széki zsvány, járt egyre a fejében. Nappal becsületes, éjjel meg kocsiival lopja a dinnyét, már esztendők óta. Persze, könnyen tehetne. Nem merte gyanuba venni senki, — morogta önmagának és fejcsoválva állapította meg, milyen furcsa is a világ sora. Már a gazdagok is lopnak, nemcsak a szegények.

Hirtelen eszébe vágódott, micsoda szégyen lesz, ha a tétemény kitudódik. Ujjal mutogatnak Széki Istvánra az emberek. És jeles lány lesz örök életére Széki Polla, akit pedig ő oly igazán és oly rég szeret.

— Ennek nem szabad meglétesülni, — csikorogta s elhatá-

rozta, figyelmeztetni fogja Székiéket azonnal a közeledő veszedelemre.

El is indul sebesen a dinnyével a pirosfejű tanya felé. S addig nótázott, addig füttyült a ház sarkán, míg Polla ki nem ment hozzá. Akkor megfogta erősen a kezét. S odahúzta magához, hogy még a suttozásukat se hallhassa meg senki.

— Édes kis Pollikám, drága kis csárdámadaram, — súgdosta a fülébe. — Tudom, hogy szeretsz. Azt is tudom, hogy apád soha nem ad hozzám ebbe az életbe, ha meghalunk is egymásért. Tudom, hogy soha nem lehetsz az én rozmaringos feleségem, mégis annyira szeretlek, hogy még a szótól is megvédelek. Nagy baj van, kegyetlen nagy baj. — lihegte s elmondott mindent, ami csak történt. Aztán a lány kezébe nyomta a dinnyét s megcirógatta a haját. — Itt az egyedüli bűnjel, aki van. Neked adom, Tüntesd el, hogy ne lássa élő ember. Apádnak meg mondd meg, hogy vigyázzon, de nagyon, mert sejdítenek rá.

Széki Polla, a határ leggazdagabb lánya, verejtékezve, remegve tartotta a dinnyét, mely úgy sütötte, mint egy fekete parázs. Aztán megkapta hirtelen a legény kezét. És húzni kezdte befelé.

— Gyerünk csak édesapámhoz!

Néhány lélekzetvétel után ott álltak a szobában Széki István előtt, ki a meglepetéstől alig tudott megszólalni.

— No mi a bajotok? Mít akartok?

— Csak azt akarjuk megmondani magának, édesapám, — sivitotta Polla, — hogy maga egy tolvaj, zsvivány. Eddig is gyanus volt nekem nagyon, hogy mért pont éjszaka hordja mindig ide a dinnyét, meg a herét, meg a kukoricát, meg mindent. De most már mindent tudok!

Széki István úgy ugrott fel az első szóra, mint aki alatt ég a szék. Ordítani akart és tiltakozni. De nem tudott a szörnyű igazság ellen hadakozni. Visszaroskadt a helyére.

— Hallgass, — csikorogta és az ablakra mutatott. — Meghallja valaki.

— Igy gyűjtötte a vagyonát, lopásból gazdagodott meg. Ha nem zsviványkodott volna, szegény lenne, — kiabálta tovább az igazságot a lány, s úgy kipirult, mint az izzó vas. —

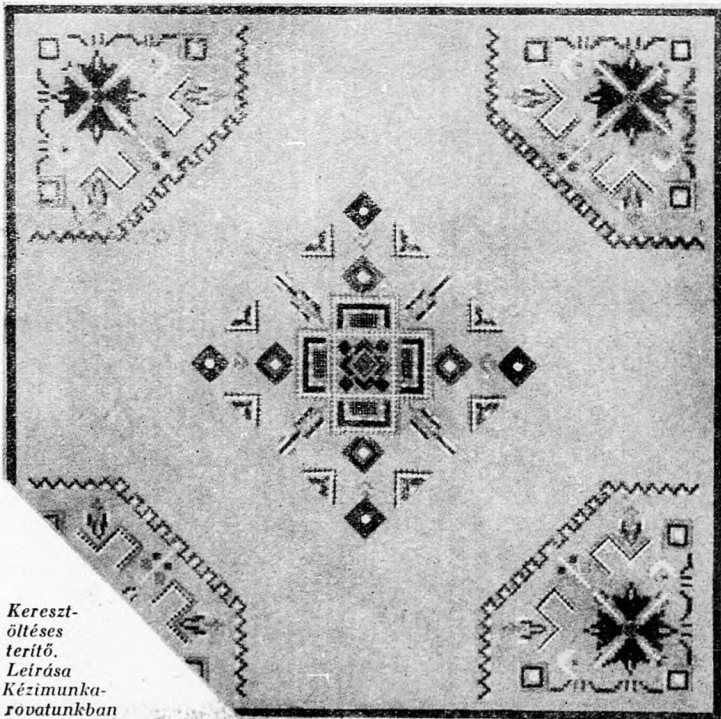
Oszt még maga tiltott el ettől a legénytől, azért, mert szegény! Mert becsületes!

— Én nem tiltalak tőle, csak hallgass, — morogta rekedten a százholdas apa s lesütött szemmel folytatta. — Ne szóljatok már senkinek.

— Nem szólunk, de ha rájövünk ezután, hogy csak egy tűt is lop, felgyújtjuk az összes tanyát, — dobta a dinnyét az asztalra a lány s karonfogva Pistát, kiment a konyhába.

Így létesült meg azután az összes határ legnagyobb csodálkozására, hogy a gazdag Széki Pollát házastársul vette magának a szegény Inges Pista. Dehát persze az igazságos okot nem köti senki a népek orrára. A népek csak annyit tudnak, hogy irgalmatlan-kegyetlen szerelem sodorta össze Pollát meg Pistát.

S nem is álmodják, hogy egy édesanya intézte áldó kezével odaírtól, árva fia életének sorát: egy görögdinnyével.

Kereszt-
öltéses
terítő.
Leírása
Kézimunka-
rovatunkban

A N Y A

Isten szótárában a legszebben hangzó,
Lágyan csengő bongó ünnepi harangszó.
Imádság, zsolozsma, áhitatos ének,
Benne van az Atya, Fiu és Szentlélek.

Benne van a világ összes szenvedése,
Meváltó Krisztusunk szívének verése.
Golgotai kereszt roskadozó terhe,
A fájdalmas Szűznek zokogó keserve.

Liliom illata, madár dalolása,
Isten szép napjának fényes ragyogása.
Bölcső fehérsége, a koporsó gyásza,
A vergődő lélek könnyörgő fohásza.

Mikor e szót hallod, hajtsd meg a fejedet,
Mert e szóban benne lakik a szeretet.
Ez a nagy szeretet téged is boldogít,
Szeresd jó Anyádat, holtáig, holtodig.

Jákfalai Gömbös Sándorné
Pusztamiske

Manuk

L e á n y k a
és g y e r m e k
r u h á c s k á k

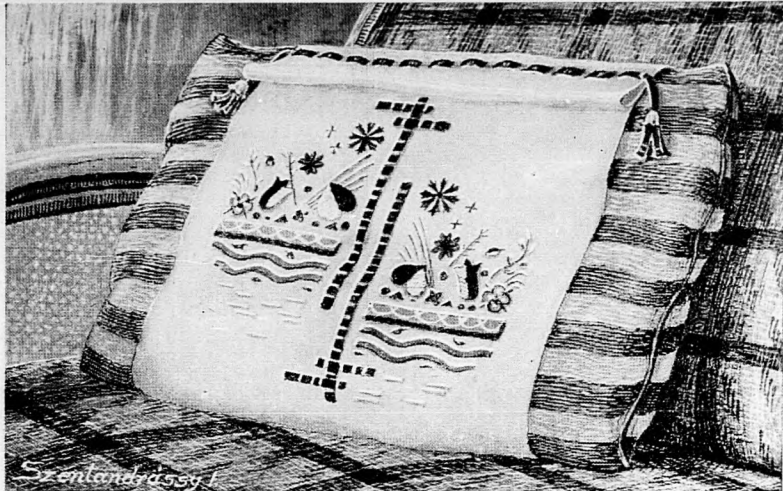

— Amikor még a kanadai rendőrségnél szolgáltam, úgy negyven év előtt — bizony akkor még szép idők voltak! — Hátradőlt a széken és mesélni kezdett. — Olyan whiskyt a világon nem csinált senki, mint Tom Bird, a körzeti parancsnok. Huszonkétéves voltam, mikor odakerültem az északi sarköv fölé. Churchill-erődnek hívják még ma is a hudson-bay-i állomást, de akkor még a kis szörmeagyűjtő telepén kívül, csak a mi őrségünk volt ott. Más világ volt akkor! Nem volt se rádió, se táviró az állomáson, minden hír csak hónapok mulva jutott el hozzánk. Ha Európában valahol háború volt, már biztosan befejeződött, mikorra mi híreket vettük. Az örök jég országában voltunk eltemetve. A talaj télen-nyáron keményre volt fagyva és ha valamelyikünk órjáratra indult, bizony hónapokra búcsúzott el a bajtársától. Rendőri körzetünk akkora volt, mint Közép-Európa. Hosszában 2500, szélességben 1800 mérföld. Itt már nem nőtt fa, minden kopár volt, csak jég és hó, amerre az ember szeme ellátott. Eszkimók lakták azt a vidéket, ahová még nem nyomult be a fehér emberek kultúrája és bűne. Egyedül a Hudson-Bay-Companie ügynökei és mi képviseltük a fajtánkat. Az egyetlen közlekedési eszközünk a kutyaszán és a ski volt. Ezekkel kellett, ha órjáraton voltam, majd kétezzer mérföldet megtennem. Felszerelésem sem állt egyébből, mint egy könnyű selyemszatórból, hálósákból, medvebundából és vagy három hétre való eleségből. Több élelmet nem vihettem magammal, mert szánkómon tüzelőfát is vittem, mert a moha, amit gyakran a hó alól kapartam ki, nedves volt és nem gyulladt meg magától. Azután a kutyák eleségének is kellett hely. Bizony nagyon gyenge volt a felszerelésünk. De nálunk az volt a fő elv: ha nem elég az elemózsia, próbálj szerezni magadnak többet. Volt itt még vad bőven, foka és jegesmedve. De sokszor előfordult, hogy az eszkimó-vadászok előttem már ott jártak és minden vadat elriasztottak. Megesett, hogy két hétig sem találtam lelőni valót és csak teán és kétszersültön éltem. Kellemetlen volt ez egy olyan behemót nagy-étű embernek, mint amilyen én voltam. A kutyákat éheztetni kellett, pedig fáj a szívem ezekért a bátor és kitartó bajtársakért. Néha arra is sor került, hogy néhány kutyámat fel kellett áldoznom, hogy a megmaradtakkal továbbjuthassak. De úgy is volt, hogy az utolsó kutyá húját én ettem meg és magam húztam aztán a szánkót, amíg bírtam. Ha nem bírtam, ott hagytam és skin, egy hátságssal és fegyvereimmel vonszoltam magam hazafelé. Egyszer a hazaérkezésem szánkó nélkül, kutyák nélkül, másfél hónapig tartott. Egy ilyen út: versenytűtás a halállal! De mi, a kanadai rendőrségnél, nem voltunk rossz anyagból gyúrva. A küzdelmes élet ott fenn az örök jég országában megedzi az embert. Csak a kötelességet ismertük, mással nem törődünk, még a saját életünkkel sem. Nem is hiszi, hogy milyen akaratért képes az ember kifejténi, ha a nyakán ül a halál. Ma már öreg ember vagyok, harmincéves kemény szolgálat áll mögöttem, most otthon élek Angliában, kis kertes házban, de higgye el, még mindig visszavágyom Észak-Kanadába, a Labrador félszigetre, meg Baffin szigetére. De azért még egyszer szeretném azt a veszedelmekkel teli utat megtenni, amikor Manukot, az eszkimó gyilkost hajszoltam. Kishíján mult, hogy ott nem hagytam a fogamat. — Elhallgatott az öreg kapitány és akkorát sóhajtott, hogy a sátor megingott, mintha vihar verte volna.

— Hogy is volt az az eset a gyilkos Manukkal, kapitány?

— Az a történetem egyik legizgalmasabb, de egyben a legszebb hajszám volt. Igazi embervadászat, mert Manukot kellett elfogni, a gyilkost. Huszonöt éves voltam, három éve szolgáltam már, tele becsvágygal és kinevezés előtt álltam. Egyik napon eljutott az állomásunkra a hír, hogy fenn a Coronation-Golfnál gyilkosság történt. 1700 mérföldes utat tett meg az üzenet, mert tavasz idejéi járt a ilyenkor a hónélküli jégben nehéz a továbbjutás. Négy hónapig tartott, amíg a gyilkosság híre eljutott hozzánk. Azt, hogy ki a gyilkos és kit gyilkoltak meg, a hírnök: egy szörmeügynök, nem tudta megmondani. Ő is csak szájról-szájra hallotta az esetét. Én kaptam a parancsot, hogy induljak útnak és fogjam el a gyilkost. Az ilyen kurta parancs rettenetes sokat követelt. De mi nem szoktunk sokat teketóriázni, nálunk mindenki tudta a kötelességét és még aznap felszereltem a szánkómat, befogtam a kutyákat és elindultam. 3400 mérföldes út állt előttem, 1700 oda, 1700 vissza. Körülbelül annyi mint Londontól Teheránig, Perzsia fővárosáig.

Fiatal voltam és erős. Eltökélt szándékom volt, hogy ezt az utat rekordidő alatt teszem meg és Tom Bird már tíz éve fennálló rekordját megdöntöm. Minden erőt kisorsítottam a kutyákból, amit csak lehetett. Megdöntöttem a rekordot, mert két és fél hónap után megérkeztem a Coronation-Golffhoz, míg Tom Bird rekordja három hónap volt. Ismertem én itt fenn minden eszkimótelepet, mert már egyszer a parancsnokkal jártam arra. Nem került sok munkámba megtudni, hogy ki volt a gyilkos, kit gyilkolt meg, mert Manuk, az eszkimóvadász elhagyta a telepet. Éppen most, a legjobb vadászidő alatt kellett Manuknak előlem menekülni. Érdekes! Most, amikor a télirevaló eleségkészletről kell minden rendes eszkimóvadásznak gondoskodnia. A gyilkosság indoka jellegzetes volt az eszkimók ősi törvényeire. Manuk apja elérte azt a kort, amikor az eszkimó nem képes már vadat elejteni. Így Manukra hárult volna az a kötelesség, hogy az öreg eszkimó ellátásáról gondoskodik. Fenn északon, az örök jég hazájában, az eszkimó élete küzdelem a létiért, az eleségért, amiből a legügyesebb vadász is csak éppen annyit képes összegyűjteni a hosszú télre, ami csak arra elegendes, hogy családjával éhen ne haljon. Egy beteg, öreg ember felesleges gyomrot jelent és azért megépítik számára a «halálkunyhot». Félgömbalakú, jégből épített kunyhó ez, amibe befektetik a beteget, egy jégdarabbal elzárják a nyílást és egyszerűen

Modern díványpárna. A MUL Kézimunkaboltjának eredeti modellje.

sorsára hagyják. Kész. Így történt ez Manuk nagyapjával is, így történt ez Manuk apjával is. Mi, fehér emberek elhoztuk ide a törvényeinket, melyeket Londonban készítettek, angol jogtudósok és ezek a törvények érvényesek lettek az északkanadai eszkimókra is. Hát pedig ott más élet folyik, mint Londonban. A jogtudós urak még soha nem koplaltak át egy jégvaskóban egy végtelen, süvöltő, dübörgő, hóviharos telet, mert különben a törvény helyett inkább húst és egyéb élelmet küldöttek volna ezeknek a jégvilág nyomorult rabjainak. De hát a törvény: törvény és én ennek egyik öre voltam. A mi törvényeink szerint Manuk gyilkos, tehát el kellett őt fogni.

Manuk azért hagyta el a telepet, mert két héttel ezelőtt, mint később mondotta, megálmodta, hogy már útban vagyok, hogy elfogjam. Megszökött előlem, itt hagyta családját és kitéte őket az éhenhalás veszélyének. Ha elveszem magammal, akkor is éhen hal a család és a szabadságot egy eszkimó vadász még az életénél is többre becsüli. Tragikus, de mit csináljon egy kanadai rendőr, akinek nem szívére, hanem parancsra kell hallgatnia. Nem maradt más hátra, mint Manukot üldözőbe venni. Két heti

előnye volt az eszkimónak és kutyái jó erőben voltak. Sejtettem, hogy merre vezethetett a szökevény útja. Miután a Coronation-öböl és a Victoria-föld közötti szoros már befagyott, így észak felé csak ez a szökési lehetőség volt meg. Megkezdtem az üldözést és vagy másfél hét után Manuk nyomára akadtam. Megállapítottam a nyomok frissességéből, hogy két hét alatt utolérhettem. De nem számoltam sem a magam, sem a kutyáim teljesítőképességével. Két hónapig jártam a nyomán, pihenés nélkül. Minden fáradságom, szenvedésem, csak fokozta bennem a vágyat, hogy Manukot elfogjam. A nyomok mind frissebbek lettek, ami arra mutatott, hogy csak napok kérdése és Manuk a kezem között lesz.

Akkor tört ki a végzetes vihar, ami megállított munkámban. Hirtelen jött, csak annyi időm volt, hogy sátramot felülsem és felszerelésemet elrejtsem, de már tombolt a fergeget! Sok vihart éltem át, de hasonlót soha. Ezer ágyú bömbölése semmi egy ilyen jeges vihar borzalmas mennydörgéséhez képest. A rettenetes hófúvás úgy borult a tájra, mint egy tejuveg, még az orra hegyéig is alig látott az ember. A sátor becsukott nyílásán áihatolt a hó, felszerelésemet tel-

jesen belepte. A szél megakadályozta, hogy kis tábori kályhámban a tüzet meggyújtsam. A kutyák beásták magukat a sátor előtt a hóba és versenyt vonítottak a viharral. Borzalmas volt hallgatni. Isten ítékezett a fehér ember törvénye felett. Isten könyörületes és védi a szegényeket. Megvédi a szegény és léteért küzdő eszkimót a fehér ember ostoba törvénye ellen. De hát én a parancsot teljesítettem, miért akar Isten engem büntetni?! Ilyesmit gondoltam amikor hirtelen messziről, még a vihar bömbölésén is áthallatszó, mindjobban közeledő morajlást hallottam. Iszonyatos fortisszimójával megremegtettem szívemet. Egy pillanat műve volt az egész. Valami láthatatlan erő megingatta sátramot, majd felemelte a magasba és csak a tova repülő sátram foszlányait láthattam még, mert a hótölcsér engem is a magasba dobott és elvesztettem az eszméletemet...

Hogy meddig feküdtem, azt csak később tudtam meg. Amikor magamhoz tértem, egy eszkimósátorban találtam magamat. Csak azt éreztem, hogy valami hóval dörszöli döztelen testemet, majd a számba meleg folyadékot tölt. Kellemes meleg futott testemen keresztül. Újból bágyadság vett erőt rajtam és mély álomba merültem. Nagyon sokáig aludhattam.

Midőn újból felnyitottam szemeimet, egy eszkimó hajolt fölém.

— Ki vagy? — suttogtam.

— Manuk! — válaszolta és tenyerét ráfektetette lázas homlokomra.

A sátorban vígan ropogott a tűz. Anynyi erőm sem volt, mint egy öt éves gyermeknek. Manuk előttem guggolt. Manuk, a gyilkos, akit üldöztem, akit a törvény kezére akartam adni. Két fekete szeme ragyogott, nem volt bennük gyűlölet. Boldogan sóhajtott fel, amikor látta, hogy még élek. Nem kellett néki megmagyarázni, hogyan kerültem ide. Manuk, a gyilkos, megmentette üldözését a biztos haláltól! Lássa kérem, ilyen az élet. Csak négy nap mulva tudtam valahogyan felülni, Manuk segítségével. Pedig, amint mondottam, nem voltam rossz anyagból gyúrva. Most már tudtam, hogy milyen betegségben szenvedtem: skorbut! Jól tudtam azt is, hogy csak úgy állhatok újból lábra, ha visszazáraték az állomásomra és az orvosunk kezelésbe veszt. Nem volt ez olyan egyszerű dolog. Vagy 2500 mérföldre voltam a Churchill-erődtől. Az út erős iramban is eltartott volna négy hónapig. Erre gondolni is fájalmas volt.

Csak most tudtam meg Manuktól, hogy mi történt velem.

— Amikor téged meglepett a vihar, nem voltam már messze tőled, — kezdte el Manuk a magyarázatot. — Már azelőtt négy napja minden éjjel ott voltam a sátraidnál és láttam, ahogyan aludtál. Úgy osontam oda, hogy még a kutyáid sem vettek észre. Nem akartam, hogy engem tovább hajszolj és meg akartalak ölni. Vissza akartam térni a családomhoz, hogy vadat ejtsek el, nehogy télen át éhezzenek. De késemet mindig visszadugtam az övembe, mert nem akartam embert ölni.

— Hát miért ölted meg az opádat? — kérdeztem tőle.

— Nem öltem meg. Ti fehér emberek, ezt nem értitek meg soha. Ez az észak törvénye, nem a tiétek. Ez a törvény nagyon régi, mert élet-halál törvénye. Ha én megöregszen, a fiam engem is

Születésnap i gyermekasztal-terítés.

bezar a halálkunyhóba, ha nem tudok már vadat ölni. A beteg nem élőködhetik a mások munkáján. Így van ez.

— Hát engem miért nem öltél meg?

Manuk nem felelt, szeme lesiklott az arcáról.

— Amikor elmúlt a vihar, nem láttam már a sátradat sehol. Keresésemre indultam és megtaláltalak a hó alatt. Két kezemmel ástalak ki. A kutyáidból három megmentettem, itt vannak a sátor előtt. A felszerelésedből csak a fegyveredét mentettem meg és a töltényládát. Minden más odaveszett. Az élelem is. De nem baj, majd az enyvémet megosztjuk. — Levágott egy darab szárított medvehúst és a tűzön pirítani kezdte. Csak azok, akik maguk is a lébért küzdenek, értik meg a más ember baját. Régi igazság ez.

— Te megmentetted az életemet, Manuk, de nékem parancsom van, hogy elfogjalak, most velem jössz majd az állomásra, hogy ítékezheszünk feletted, — mondtam. Manuk felsóhajtott.

— Tudom, uram. Most azonban egy pár napig pihened kell, amíg a nagy útra elindulunk. Egyél, — és elémdatta a megsütött medvehúst.

Egy hét múlva már annyira voltam, hogy megkísérelhetjük az indulást. A láz gyötört, az eröm sem tért egészen vissza, de nem maradhattunk. Miközben cihelődtem, Manuk már felszerelte a szánkóját és befogta a kutyákat. Sainos, az előírásom szerint Manukot meg kellett bilincselnem és az eszkimó szó nélkül nyújtotta a kezét. Nagy keserőséget éreztem, amikor a kezére csattintottam a bilincset. A világ leghálátlanabb emberének éreztem magam. Nem tehettem másképp.

Így indultunk útnak. Én vezettem a szánkót és Manuk megbilincselte kézzel mellettem szaladt. De mintha lsten is büntetni akart volna hálátlanságomért, alig néhány órai utazás után összeestem és lefordultam a szántalpról. Manuk föléhajolt, de nem tudott semmit sem tenni értem, mert a keze meg volt bilincselve. Erőtlenül intettem neki, hogy nyúljon a zsebbe és húzza elő a bilincskulcsot, amellyel aztán nagy nehezen megsabadítottam a kezeit. Manuk nem sokat teketóriázott, hanem egyszerűen felrakott a szánkóra. Főkabórszíjjal odakötöztöm, hogy le ne essem, rámerítette a medveórbundáját, ráugrott a szántalpra, az ostorral a kutyák közé csapott. — Hi! — kiáltotta és a szánkó vad iramban száguldott dél felé.

Három és fél hónap múlva érkezünk a Churchill-erődbe.

Amidőn a szánkó a rendőrállomás előtt megállott, már kinn várt az egész őrség, Tom Bird, a parancsnok, az őrmester és a többi bajtárs. A csodálkozástól majd hanyattvágódtak, amikor meglátták, hogy én a szánkón fekszem, megkötözve, míg a gyilkos a kutyákat hajítja. Nyomban észrevettük, hogy mi volt ennek az oka. A betegségem folytán úgy néztem ki, mint egy élő halott. Csontig lefogyva, a ruha csak úgy lötyögött rajtam. Bevittek az épületbe, azonnal lefektettek és az orvos is hamarosan átjött a szőrmetelepről.

Jelentést tettem a parancsnoknak az esetről. Elmondtam, hogy Manuk, a gyilkos egészen idáig, mint egy tehetetlen csecsemőt gondozott és megmentette az életemet. Megdöbbenéssel vette tudomásul a jelentésemet és a fiúk sem voltak kis zavarban, hogy most mi tör-

ténjen Manukkal. Azt mindegyikük tudta, mit jelent fent északon betegen és elhagyatva feküdni a hóban.

Egy titkos megbeszélés után a parancsnok Manukot magához hívatta. Elmagyarázta neki, hogy eltekint az előírás-tól és addig, amíg jövő héten össze nem ül a bíróság, nem zárja a fogdába, hanem szabadon mozoghat. Természetesen, mi mindnyáian azt reméltük, hogy Manuk majd egyik éjjel meglóg és mi csak akkor fogjuk ezt észrevenni, ha ő már messze jár. Az őt üldöző bajtárs aztán majd jelenti, hogy az eszkimót nem találta sehol. Ez volt a titkos megbeszélésünk terve, amit Tom Bird is helyeselt. Nagyszerű fiú volt a parancsnok!

De képzeli-e megdöbbenésünket, amikor másnap reggel Manuk még mindig itt volt és ugyancsak a második, harmadik és negyedik napon is. Nem szökött meg, hanem vígan foglalatzkodott a ház körül és segített fát vágni. Természetesen, mi nem adhattuk néki a tanácsot, hogy szököjön meg, hanem csak reménykedtünk egyik napról a másikra, hogy talán mégis megjön az esze. Azon a napon, amikor a bírósági bizottság hajója megérkezett, Manuk azzal foglalkozott, hogy a tárgyalótermet szépen kisöpörte. Ófelsége képét gondosan leporolta, a gyertyatartókat kifényesítette és a feszületet szépen az asztal közepére állította. A munka befejeztével nyugodtan leült a székre, amely a vádlóttal részére volt fenntartva és várta, mikor jönnek a fehér urak a terembe, hogy ítékezzenek felette.

A tárgyaláson én voltam a koronatanu. Hordágyon hoztak ide. Tom Bird, a parancsnok volt a vádló, az ügyvédet a városból hozta magával a bizottság. Hígyie meg, uram, ilyen tárgyalást még nem láttam Kanada. Tom Bird, a vádló, olyan védőbeszédet mondott Manukért, hogy még a bírakat is könnyekre fakasztotta. En természetesen megmagyaráztam, hogy ez nem volt gyilkosság, amit Manuk elkövetett, hanem ősi eszkimó szokás. Leírtam az egész kalandot, úgy ahogy most elmeséltem. Maguk a bírák is ellágyultak és Manukot egyhangúlag felmentették.

Nagy volt az öröm az állomáson. Manuk tiszteletére szabályszerű bankettet rendeztünk. A két bíró is ott volt. Természetesen nékik is izlett a Tom Bird készített whisky.

Másnap Manuk elbúcsúzott tőlem. Amikor kezet szorítottam vele, bevallom őszintén, sírtam. Az eszkimón is látszott a meghatoottság jele. Amikor a szánkójához sietett, nagy meglepetés várt rá. Három telerakott szánkó állt az övé mellett, megrakva annyi élelemmel, amiből hat eszkimó család is áttelelhetett volna. Ezt mi, a rendőrállomás tagjai ajándékoztuk neki. De legnagyobb öröme az volt, hogy a szánkóján feküdt a vadászpuskám is. Egy löfegyver többet jelentett Manuknak, mint minden más, akkor még az eszkimók ijál és szigonyai vadásztak. Nem fog ezentúl Manuk családja éhezni.

— Hi! Hi! — az eszkimó a kutyák közé vágott az ostorával és a kisérő szánkókkal nekivágott az útnak, amely őt megint visszaviszi az övéhez.

Én csak az ablakon át figyeltem az indulást, mert még gyenge voltam és onnan bámultam utána. Mindig kisebb és kisebb lett a vágató szán, míg a horizont végleg elnyelte Manukot, a gyilkost...

A történelemelőtti idők titokzatos kódén keresztül mosolyog ránk az első asszony, kit Évának neveznek a régi szentíratok. Teremtője az Isten, apjanyja nincs, hacsak Ádám nem ez, akinek — a Biblia szerint — az oldalcsontjából teremtette az Úr, hogy az őseembernek játszótársa legyen a Paradicsomban. Látnuk az Édenkert gyönyörű fái között a rózsák királynőjét, neki hódol az egész édenkert, a virágzó fák, minden teremtett állat, a zengő ligetek és patakok, az ő szépségéről dalolnak a madarak, az ő ártatlan-boldog nevetését viszik szét az enyhe szellők a Tigris és az Euphrates partjain: ezt a földet varázsolta az Úr Paradicsommá az ő számukra, de az igazi Paradicsom, az Éden a lelkükben volt, hiszen Ádám, az őseember nem küzdött még akkor anyagi gondokkal s tán azt sem tudta, mi az élet, nem is sejtette még, csak ujjongva hódolt az ő szépséges társának s bár nem viseltek akkor még papucsot, valami öntudatlan boldogsággal vette át az Erős Ember mindjárt az idők kezdetén — a papucshős szerepét... De sejtette már Éva, hogy mi az élet. Vala egy nagy fa a Paradicsom közepén s megparancsolta az Úr, hogy ne egyenek ennek a fának a gyümölcséből, mert akkor elveszítik halhatatlanságra teremtett életüket és egy napon meg kell halniok. Mi a halál? Unogatta már Éva a boldogságot, a csendet, az egyformaságot, hiszen ezt unja meg leghamarább az asszony, — és gondolkozni kezdett: vajjon miért tiltotta meg az Úr annak a szép fának a gyümölcsét? Jött a csábító kígyó és megmagyarázta: «Az a Tudás fája s ha eszel belőle, tudni fogsz mindent, hasonló lész a Teremtőhöz!» És feltámadt az őskiváncsiság Évéban, evett a tiltott fa gyümölcséből és Ádámot is megkínálta, mikor az fölébredt délutáni álmából s mindketten úgy találták, hogy igen jó és igen édes a tiltott fa gyümölcse: a csók... Láttá pedig a többi állat, hogy mit cselekszik az ember és megízlelték mind a tiltott fa gyümölcsét. Az első bűn! Megszületett a földön — a szerelem...

És szólí az Úr: «Vétkeztek! A világra szabadítottátok a csók kelyhébe zárt titkot és bűnhődniök kell. Nehéz munkáddal fogod ezután a kenyeredet megkeresni, Ádám és te, Éva, nagy kínok közt fogod szülni gyermekeidet, a tiltott fa gyümölcsét». Jöttek fényszárnyukon a kerubok s lángpallossal üzték ki őket a Paradicsomból, az ég meg dörgött, villámok hasogatták a Mindenséget, az Úr haragos pillantásai, aztán bezárult mögöttük a Paradicsom kapuja, örökre bezárult, hogy soha többé ki ne nyíljék a bűnbeesett ember előtt, ki eladta a kígyóörbe bűt sátánnak, egy csókért adta el a földi boldogságát...

Nagy, sötét, kietlen völgykatlanban ocsúdott föl Ádám a valóságára és az első sóhaj úgy szakadt föl belőle, mint valami nagy, fekete patak. Omlott az őszi eső, sár és lucsk minden, nem melegít a fűgefalevél s lám, Éva fázik, didereg szegény. A Paradicsomból kivert állatok is jajgatva keresik a menedéket. Hová fussanak? Remegő szívvel állott Ádám a borús ég alatt. Lehullt a fákról a levél s nincs egy bokor, mely szállást adna, — mi lesz velük? Ime, az első gond megszületett a földön, de nyomában az első reménység is. Mi az a nagy, fekete száj a hegy kanyarulatánál? Barlang? És bevezette Ádám az ő asszonyát a kőkorszak barlangjába, kiverte onnan Dörmögőt, a nagy barlangi medvét s kisajátította magának az egész barlangot iszonyú harc után, a barlang torkát pedig elzárta egy nagy, lapos kővel, hogy az erdők ordító fenevadjai rájuk ne törjenek. És megszületett Ádám omló véréből, megszületett a földön — a magántulajdon.

Szélroham tört át a hegyszoroson és fázott Ádám is, remegett minden porcikája. A szükség új gondolatot váltott ki homályos agyából: égett amott még a villámsújtott erdő és ellopta az őseember a tüzet, száraz rőzsét hordott a barlangba és melegedni kezdtek az első tűznél. Vigyázz, ki ne aludjék az a lág, Éva! Rábízta élesztését s megszületett a földön az első családi otthon. A mienk! De jelentkezett örömük nyomán a rémek réme: az éhség. Sírt Éva a kuckóban, arca sápadt már, szemeparazsa hamvadozik: éhes vagyok. —

És elindult Ádám, hogy ételmet kerítsen az ő párjának, mint a fenevad...

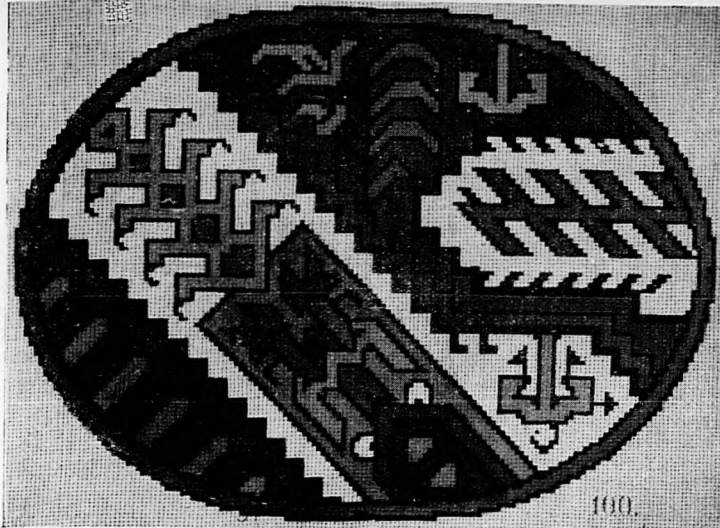
Csüggedés...

*Én a vágyak templomában élek,
Boldogságról álmodni is félek...
Mert az élet megcsalt, — úgy becsapott:
Szépet ígért, de bánatot adott...*

*Én a csöndes, rögös úton járok,
Ott nem nyílnak számomra virágok...
Néha mégis mért mosolyog arcom?
Hogy ne lássák az én lelki harcom...*

*Én a könnyek patakvizét iszom,
A fájdalom sokszor belesírom...
Így tengetem foszlányos életem:
Mostoha sors felelj: — mit vétettem?*

VERESSNÉ FŐZŐ ERZSÉBET

Kelím-mintájú párnalap. Leírását lásd kézimunkarovatunkban.

Járni kezdte a rengeteg erdőt, kergette a kisvadat, akár az oroszán, de az oroszán elérte a prédat, ő pedig sunyorgó dühhöz szalasztotta el. Naphosszat guggolt a tisztásokon és a sűrűben, óriás melle hörgött s foga csattogott éhségében és haragjában. Éva várja és nincs otthon eleség! Dobálta dorongját a menekvő kisvadak után, aztán lehasalt a fakó avarba, úgy figyelt: a Természetet kémlelte homályos értelmével és a Természet megsegítette az ő leggyámoltalanabb gyermekét. Ime, egy nagy madár ül egy karvastag faágon, terhe lehúzza, szinte meggörnyed alatta, de a madár hirtelen felröppen és az ág felvágódik suhogva... Mi ez? Az ősember homlokán megrezgett az első ránc: gondolkodott, majd fölkel, odament és az ágat hajlítgatni kezdte. Lám, két karja összeköti a két végét... Hm! Micsoda erő ez? A kiugró ág úgy szájon vágta, hogy előntötte a vér, — de megszületett az első fegyver: a nyíl. Lett pedig Ádám az erdő ura s bőven vitte haza Évának a lakomát. —

Lenyúzta az elejtett állatok bőrét és megcsinálta belőle az első ruhát, a jó meleg állapotbündát. Az első tű a tüske, de jobb a hegyes kőszilánk... A barlangban vidáman pattogott a tűz, sült a hús a nyárson, sercegett a zsír és kirajzott arcukon valami szomorkás mosoly: a jóllakottság öröme. És szólt Éva egy napon csodálattal: Milyen hatalmas vagy, Ádám! Felelt pedig Ádám nevetve: Hatalmas a fegyverem! Éva a nyílhoz bátorzkodott: Milyen ez a fegyver? Hozzányúlt félnéken és íme, a vastag állati bélhúr hangot ad — — Mi ez? A művelődés első eszköze. Megszületett a lant! Hó lepte be a rengeteget, viharok döngötték ott kint a barlang oldalát, míg bent pattogott a rőzse és Éva lantpöngéve énekelt a csillagtalán éjben. Aztán elmúlt a fagy, a napsugár megette lassan a jégvirágot és kiszendült a tavasz. Virágba borult az erdő s boldog madárdal tiradózott a fésző ágakon, kiujult az élet... és megujult az asszony szív is egy könnyharmatos reggelen. Virágot vetett a barlangban is az élet, meghozta rügyecskejét: az első gyermeket. Ó, végtelen egek, micsoda boldogság! Megszületett a földön, Éva szíve alatt a világmindenség legedesebb fájdalma és legnagyobb törvénye: a mindenható és örökszent Anyaság!

...Éva, Éva, ki ránc mosolyogsz a végtelen időkből, te szép és igéző vadasszony, te bűnös-szent ösanjánk, köszöntünk téged, hogy a tiltott csókban e világra idézted a szerelmet, a munkát, a férfiküzdelmet s az édesanyai mosolyt. A te szíved halhatatlan! A modern idők új Ádámja is neked hódol milliónyi leányodban s teéretted teremti meg az új világok ezer csodáit. Az égen járó Ádám Teéretted hajította rabszolgaságba a villámló eget is, mely ott dörgött hajdanán, az elvesztett Paradicsom fölött... Udvozlólag, Örök Asszony, ki vagy az új világteremtés lelke, titka és hajtőereje!

Lázár István.

Ilyen legyen a férjem!

Egy mai lány követelménye

Külseje:

mindenekelőtt és elsősorban: magas és karcsú! Azazhogy — karcsúságának nem kell tökéletesnek lennie, csak éppen ne legyen túlförmátlan az alakja. Ahhoz sem ragaszkodom feltétlenül hogy széke és kékszémű legyen, mert — könnyen meglehet — pont egy barna és feketeszémű férfi fogja megkérni a kezemet. (Bár már ott tartanék!) Végeredményben: a külseje nem is fontos, hanem a jelleme!

Jelleme:

olyan legyen, hogy a társaság és főként minden asszony elragadónak találja. A baj csak ott van, hogy az ilyen közkedvelt, társaságbeli férfi valóban elragadó, ha társaságban van, de otthon annál jobban érezteti rossz kedvét és szeszélyeit. A többi asszony pedig okosabban tenné, ha az én férjem helyett más férfikkal szórakoznék, mert semmi kedvem nincs ahhoz, hogy állandóan gyötörjön a — féltékenység!

Tapintatos legyen:

aki mindig tudja, miről beszélhet és miről kell hallgatnia. Mindenesetre be kell ismernie előttem, hogy én vagyok a világ legnagyobb szerűbb háziaszszonya, hogy az új ruhám hallatlanul olcsó és mégis divatos és csodaszép, hogy a barátom legelőbb tíz évvel látszanak idősebbnek, mint én, stb. Ez mind az eszébe kell jusson, ha szeret engem és el is kell nekem mondania. Hallgatnia kell azonban arról, hogy az évek fölöttem sem múlnak el nyomtalanul, hogy az unokanövérém haja szebb, mint az enyém, hogy az édesanyja jobb palacsintát tud sütni, stb. Olyan igazságokat, amik nem használnak, felesleges a fejéhez hajigálni, mert azt magam is tudom, hogy a palacsintasütés a leggyöngébb oldalam.

Szellemi képességei:

ezekről ne beszéljünk. Úgyis el vagyok tökéltve arra, hogy szellemi felsőbbrendűségét elismerjem. Ezt a dicsőséget még akkor is meghagynám neki, ha méltatlan volna rá. (Pedig biztos, hogy nem lesz méltatlan!) Csak az a házasság lehet boldog, amelyben a férj képviseli a magasabb szellemi értéket.

Hibátlanak azonban nem szabad lennie:

mert nem vagyok hajlandó férjhez menni egy — féltéshez! Mint a többi férfi, én is túlságosan kétségbe fog esni, ha beteg lesz. Talán igaz is van, mert a legkönnyebb náthából is veszedelmes betegség származhatik. Nem fogok megsértődni, ha néha kevesebbet törődik velem. Az ő feje ügyis téle lesz mindenféle komoly dologgal és nem ér rá arra, hogy engem állandóan babusgasson. Naggyelkűen azt sem fogom észrevenni, ha így szól hozzám: „Drágám, csak beszélj!” — és közben az újságot olvassa tovább. Belátom, hogy jobban érdekli őt a politikai és gazdasági helyzet. A földolog, hogy szeressen engem és ha otthon együtt vagyunk, drága nagy gyerek legyen. Nem törődöm azzal, hogy vezérigazgató-e, vagy csak kishivatalnok. Egyetlen feltétel, de ebből aztán nem engedhetek, hogy — engem vegyen el feleségül!

A MUL kézimunkaboltja Budapest VI., Teréz-körút 6

ASSZONYYOK • A • KÖLTŐK • ÉLETÉBEN

Vörösmarty és Laura

Kint enyhe, tavaszi napsugár játszott bujócskát a felhőkkel, hol mély árnyékot dobott a szobára, hol beragyogta, aranyos porszemek táncoltak a levegőben, a pipa füstjén átbukott, sejtelmes fátyollá varázsolva, megütközött a szaladó toll hegyén és kacérokodva meghimbálta magát a függöny áttetsző szövetén. Hárman voltak a szobában, az egyik férfi az íróasztal fölé hajolva dolgozott, a másik elgondolkozva ült a karosszékben és azt a fiatal lányt figyelte, aki az ablak melletti hímfőzészalka mellett öltögetett, melyen a munkája fölé hajolva. Most hirtelen újra eltakarta egy felhő a napot, a szobára sötét csikot vont.

— Tegye le kezéből azt a varrást, Laura, még elrontja szép szemét, — szólalt meg a karszékben üldögélő férfi — ez a hirtelen változó fény és árnyék csöppet se használ a szemnek.

— Sose féltet azt, Miska bácsi, olyan éles az, akár a sasé — mondta vidáman a lány és ránevetelt meleg, barna szemeivel a költőre. Vörösmarty sokáig nézte gyönyörködve a lányt, úgyhogy az még lehajtott fején is érezte a tekintetét, zavartan mozgolódott, majd fölugrott és kisetett a szobából.

A férfi eltakarta kezével a szemét, de hűnyt pillája mögött is ott lobogott a leány édes arca, könnyű mosolya, sötét hajának kékes csillogása. Tekintete, járása, mozgása úgy emlékeztetett valakire, aki legdrágább volt életében. Akkor még fiatal volt, nagyon fiatal, egyszerű, szerény kis nevelő a Perczel-családnál. Három kamasz fiút nevelt és oktatott, de kevés szabad idejében arról álmódott, hogy nagy nevet szerez magának, magas állást, kitüntetést vagy gazdagságot, hogy méltó legyen Perczel Etekához, akit fiatalos rajongással, halálisan szeretett. Ha a park útjain föltűnni látta karesű, finom alakját, pergő mondatai dadogva hulltak ki a száján és egyetlen szavát vagy mosolyát napokig idézte reménykedve vagy kétségbeesve. Hogyan is hihette volna, hogy az előkelő, gazdag kisasszony észreveszi a kopott kis nevelő szerelmét? Mégis, néha úgy érezte, hogy a leány szeme simogatón, barátságosan fut végig arcán, ezek a pillanatok fölértek a legnagyobb boldogsággal.

Nyolc évig volt nevelő a Perczel-családnál, szeme előtt nőtt a lányka gyönyörű

hajadonná, közben ő is letette magánúton jogi vizsgáit, tanult, tanult, hogy majd egyszer... de Perczel Etelka másnak lett a menyasszonya. Sebzett szívével a költészethez menekült és megírta a „Csongor és Tündét”, az ábrándképek után futó ember szimbolusát: „Elérhetetlen vágy az emberé, Elérhetetlen tündér, csalfa cél.” Aztán jöttek a még kiütetlenebb évek, amikor már a fájdalom is elmaradt mellőle, amikor nem fájt többé, hogy Etelka nem szereti, amikor semmi érzés nem vert tanyát a szívén: „És neked, ki szívkihalva élsz magadtól iszonyodva, kell-e még halál?” Úgy érzi, hogy elérte a teljes érzelem-nélküliséget, ami már maga is halál egy költő életében. Pedig Perczel Etelka is boldogtalan házasságában, de már nem találhatnak több egymásra. Vörösmarty nevét pedig fölkapta a hír, csak úgy emlegetik a „Szózat költője”, mindenki ismeri és becsüli, de az ember magányos.

És most itt, Bajzáéknál, mintha régi, fiatal napjai tértek volna vissza. Ez az alig tizenhét éves leány, Csajághy Laura, Etekára emlékezteti őt és szívében éppen olyan rajongó, boldogos vágyak kelnek élete, mint akkor régen... De hiába, ezt is titkolni kell, mint azt a másikat kellett, hiszen ő már negyven éves.

Bajza letette a tollat, összehajította a papírlapokat és fáradtan kinyújtózott. — Végre készen vagyok, de hova lett Laura? Igaz is, miért nem tiltod meg annak a kis fruskának, hogy «Miska bácsizzon»?

— Hagyjad csak, éppen elég öreg vagyok én ahhoz.

— Ezt magad se mondd komolyan, pompásan nézel ki, még akármelyik lány vagy asszony rajlad felelhetné a szemét.

— Úgy gondolod? — kérdezte hosszan, merőn nézve Bajzára a költő, — akkor kérdezd meg, hogy Laura lenne-e a feleségem?

A kérdés elhangzott, de Vörösmarty hetekig nem mert elmenni Bajzáékhoz a válaszáért. Mikor újra viszontlátta Laurát, a csapongó, vig leányka elgondolkodó, merengő lett és még sokáig nem adott választ arra, hogy feleségül megy-e Vörösmartyhoz. Vajjon boldoggá tudja tenni ő a nagy költőt, akinek a szívét ennyire meghódította?... A költő nem sürgette a választ, Bajzáék is várakozást tanácsoltak, s a fiatal lány lassan hozzá komolyodott a nagy érzéshez, áthatotta ez a lassan áradó, mélységes szerelem és megüzente az „igen”-t.

Vörösmarty, mikor először látogatta meg Csepren, Komárom megyében, mint menyasszonyát, nászajándékul vitte azt a gyönyörű költeményt, amelyhez hasonló még egy leány sem kapott vőlegényétől. „A merengőhöz (Laurának)”.

„Hová merült el a szép szemed világa?

Mi az, mit kétes távolban keres?

Ne nézz, ne nézz hát vágyaid távolába:

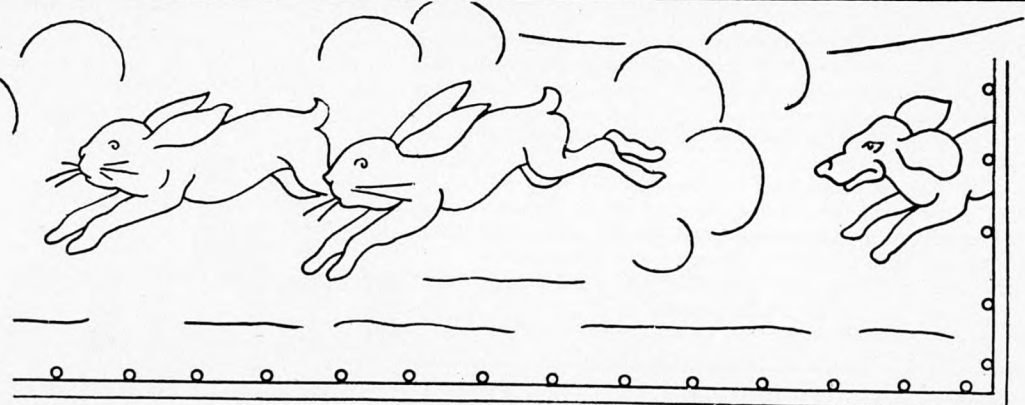
Egész világ nem a mi birtokunk;

Amennyit a szív fölfoghat magába,

Sajátunknak csak annyit mondhatunk.”

Bár a költő alázatosan, félénken ajánlja föl a szerelmét, mégis tudatában van annak, hogy olyan szívet nyújt szerelmese felé, amelynek csendes, egyenletesen áradó lobogása fölér az egész világ messi kincseivel. „A birhatót ne add el álompénzért” — sóhajta szelíd könyörgéssel és késői szerelmének egész alázata ott remeg kitárt tenyerén, melyet verssoraiiban rejtve nyújt át a feketehajú álmodozószemű Csajághy Laurának, a menyasszonyának.

Öt gyönyörű évet töltenek együtt, aztán a szabadságharc elsöpör mindent. A költő, Széchenyi döbbenetes fájdalomához hasonlóan elborult lélekkel vívódik hazája sorsa fölött, önmaga jóslatától üldözöttve: „Vagy jöni fog, ha jöni kell a magyszerű halál, hol temetkezés fölött egy ország vérben áll.” Szinte az örületbe kergette, attól való félelme, hogy hazáján betelik ez a jóslat. Gyermekének úgy kellett megtanulni a Szózatot, hogy ezt a két versszakot kihagyták belőle. Eletének utolsó hét esztendeje végeláthatatlan vergődés volt, betegsége és hazája fölötti bánat mindent elborító hullámaiban, melyet csak felesége türelmes szeretete enyhített. Nagy Méda

JÓZSEF, A VERSELŐ

Mezőssy Mária
(Kassa)

A lécvovás mellett a Mikes Beruék udvaráról áthajló bodza éretten teketedik. A Boldogasszony-szilva fáján alig van levél. Arra a néhányra is csak ráfúj a kis szellő és máris libeg lefelé. A libák, a tépés után, meztelenkedve sétálnak. Elhullott szemek után keresgélnek, ha megünik, leülnek, fejuket a szárnyuk alá dugják s melengetik magukat a napon. A ház végén nagy halom kukorica sárgállik, a padlásletra alatt várja a fosztást. Néhány csomó összekötte lóg az eresz alatt a lángoló-vörös paprikafüzérek mellett. A szekerek zöttyögve botorálnak a nyitott kapu előtt, mint lomha bogarak. Az ólban lustán horkolnak a hizók. A szénapajta nyitott ajtaja édes hervadó illatot lehel.

Estván a kazalhoz támasztott létrán mászik felfelé. András a nyírfavesszővel sújtól. Az egyik vénember a fal-tővén pipázik. Kis Pál atyus, a vénebb, félrebillent fejfel alszik, zsíros kalapja az orrán támaszkodik. Őrse néni a konyháküszöbön ül, tarka cihát foltoz. Ronggyal becsavart pápaszem ül az orrán. Bodri mellette heverész, legyek után kapdos. Antalka egy kitépett cipőnyelvből, ágasból, madzagból csuzlit mesterkedik.

— Im, a madaórkaokat pedez-i vele, Antalka? — kérdi Őrse néni az unokáját. Antalka nem felel, szuszog, küszködik.

— Ei, no ej! Meffogta a macskamag a nyelvit Antalkának?

— Dem madaór a, ha vereb. Balahány a kis gyaioáfamra szó, lepiffintom. Le eén a bűdös csippancsokat!

Marcella, a gyerek anyja és a szomszédok lánya Éva, száraz paszujt fejt. Szoknyájuk alá húzott lábbal ülnek a leterített hamvason. Néha összedugott fejfel sugdosódnak, mint az aszszonyépek szoktak.

Az öregasszony nézése a pápaszem felett, hol egyik fiát keresi meg, hol a másikat. Bensőjében tán örökre viaskodik és soha dönti el, melyik a kedvesebb. Estván a legöregebb, komoly pillantású, idők lázával érett. Termetre olyan: «ha állva halna meg, se dülne el». Derék menyecskét hozott a házba, aki dolgoz is meg esztendőre szép gyermeket szült. Estván tehát három iker az örömből. András, a kisebbik nem sokkal alábbvaló. Ha eléri Estván korát, akkor meg semmivel. Bohókás-kedvű szép kis legény «Amíg élünk, nevéssünk! Búbánatot temessünk!» — dalolja s kerek képe szüntelenül mosolyog, akár az eget, akár a földet nézi. Az állatokkal komázik, mintha csupa lelkes jószág lenne valahán. Jóformán legénysorban sincs és máris kész gazda. A vénember csak pipázik mellette. De a kicsi József! Nem is kicsi, ha csepp. Ahogy a faluban mondják «csepp égevény». S lám az meg tudós! Verselő! Mécsfalu esze!

— Ó, édes jóá Istenem! Im csak tán rááll József az okos szóra, — sóhajt Őrse néni.

Igy sóhajtózik nyár végén már néhány esztendő óta. Csaknem istennek imádjá a fiát, hogy visszamegyen a gimnáziumba, mert nagy benne a dolgra való készsége. Ha szünidőben otthon van, legkorábban kel. Batyuza a csalamádét, noha Estván meg András is gyözné. A kazal tetejéről hangyának nézhetné akárki: ni csak, hogy cipeli a nagy morzsát, hogy szorgoskodik! Lovon nyargalássza a határt, kerülő a földeket. S hogy versel a kerek erdőről, égről, mezősegről, paraszток sanyarú sorsáról, de legtöbbet az istenáldotta földről.

József, dombos kis cipő hátán, madár mellén, keskeny vállán sok magabizással hordja a fejét. Ertelemmel van béléve. Őrse néni vigasztalása. Súly a serpenyő egyfelében, mely magában annyit nyom, mint a másfele a két fiával. Ahogy izmosodott, emberkedett Estván meg András, úgy súlyosodott, értelmesedett a «csepp égevény» feje. Mégsem akar tovább tanulni. Nem akar új lenni, hivatalt vállalni a városban. Ott-hon bakóccál, cselleng. Már csak két nap s kezdődik az új iskolaév s József kitar a «nem» mellett jobban, mint máskor. Őrse nélinek súlyos gond ez. Hová tegye? Erős munkára nem való. Sóhajtózik szüntelen:

— Ó, édes Istenem, ím csak mevilágosodik az eszi. József esze azonban nem úgy világosodik meg, ahogy az öregasszony képzei. Eljön, sőt el is múlik a két nap s Mécsfalu diákjai nagy kendőlobogtatással, feltarisznyázva hazai jókkal, indulnak a városba. József otthon marad. Az öregasszony vigasztalan. Folyton az «ur»-aságot abalyogja:

— Jaó fíjam, Szentfelsége is úrnak teremtett. Im okos vagy, akár Pál érsek vót. Madár csontod, csepp kezed van. Im csak a holló tollát bírja el. Ha szép fejed a földre nem húzna, im eceeriben elragadna a szél.

József ebben sem ad igazat Őrse nélinek, hanem este, mikor az nyögdecselve kétrét hajtja a derekát, hogy tördelt vesszővel a katlan alá fűtsön, egyre körülötte sündörög. Az öregasszony nem is állja szó nélkül:

— Im, hogy gyűszmékölsz. Lám-é, mineő igen nagyon mettévedtél jóá fíjam. Helyedet se talárod!

— De még nagyon is!

— Lám tiperegysz-toporogsz ugyi, akár Cserháton a ménkű?

— Nem is állok egyhelyben, mint számar a hegyen. Hanem engedjen csak ahhoz a katlanhoz, mamám, mert, ha átlépem, nem nő. A nyakára meg mégsem hághatok, mert akkor nem él meg.

Odébb öleli az öregasszonyt. Elbírija, hiszen csak a szoknya súlyos rajta. Meggyújtja a tüzet s amíg a forrázó víz melegszik, kihordja a kúthoz a harminchat tejeskannát. Először a kútnál mossa tisztára, majd kiforrázza. Főlehajlik mindnek, nem érződik-é tejszag bennök? Mire elkészül e munkával, Marcella és András megfejjik a teheneket. József kiméri az esti feijést: Rátz tanár úrnekán két liter. Mihályfy tanácsos úrnekán három és így mind a harminchat városi kannát megtölti.

Az öregasszony feje billeg, mint az inga:

— Im, mémmegszakajtja magát! Hajszem vagyónk elegend a dolagra. Tarthatnánk kínyeembe, uraskodhatna. Osztiengat lám-é! Ó, édes Istenem, világosíjjad meg az eszit.

József esze azonban most sem úgy világosodik, ahogy az öregasszony gondolja. A virradatlan hosszú éjszakán alig alszik. Karja kínosan fáj. Mintha tüzes ágyat vetettek volna neki. Teste, mint az ólomehezék, besüpped a pihékbe. Fogja összecsicordul, beszorítja szemhéját s nagyokat kortyol a könynyekből. Ott égnek a torkában:

— Lám így fárad a paraszt s még igyebb — gondolja és hallgatja Estván hortyogását a hátsóházból, Andrásét a másik ágyból.

Lassan elszibbad minden tagja és súlyos feje oly könnyű lesz, mintha ég és föld között lebegne.

Reggel még alig dereng, befog s elindul a kis kocsiával, rajta a harminchat kannával a város felé.

És Őrse néni hiába reménykedik, hogy József esze mevilágosodik s majd nehezére esik az önként vállalt paraszti munka s egyszer mégis ott marad a városban «úrnak», szép, nyugalmas, tekintélyes állásban. Amit József magára vállalt, állja is emberül. A tél csak annyit változtat a hajnali utak rendiét, hogy jegesebb szélnek tartja oda az arcát s jobban elmélyül rajta az a vakfényű mosoly, mely a mozgalmal életet leplezi, ami bensőjében végbemegy.

Csípős a hajnali levegő.

József egymásután nyolc mély lélegzetet vesz, kicsit megszédül. Lehunyja a szemét. Mosolyog. Levett sapkával odartartja arcát a gyér fénynek.

A két pára a dombok aljára súlyosodik. Kék tenger, Isten fürdelt benne a napot. József szereti ezt a könnyű szédületet. Gondolatai elúsznak, betelefonálnak a napsugarakba, mint ékes orcajú lány arany hajába a pántlika s a szédület körülkötí vele a földet.

A koci dőcög vele csendesen. Ő mozdulatlan, de e mozdulatlanságban végtelen távlatok szenzációját érzi. József ilyenkor kihallgatja a győtört ember melléből a sóhajt. A panaszt, ami a keserű szájakon csitul, csendeleng. Rátapint a könnyre és a verejékre az alvó paraszток szemén, homlokán.

Mikor a város aszfaltján élesebben csattog lova lábán a patkó, az «égevény»-testbe zárt lélekben verset ringat a szekér.

Rövidebbre fogja a kantárszárát s a sarkon befordul Rátz tanár úrneká kapuja elé.

NŐI VÉLEMÉNY

a „magától értetődő” női szépségről

Bevallhatjuk, hogy a női szépség minden titokzatosságát elvesztette. Semmi vonatkozásban nincs már a költészettel, hanem legfeljebb a — kémiával.

Arra a kérdésre, hogy mi a szépség, ma csak egyetlen korrektt felelet adható: «Kisportolt test, lesült bőr, vékony és karcsú alak és egy pórázon vezetett terrier...»

Szinte már külön művészet, hogy valaki csúnya legyen. Az amerikai uniformizálódás következett be a kozmetikában és a ruházatkodásban. Ez az utánzat az első pillanatokban eredetinek látszik. Minthogy pedig a ma rohanó élet tempója mellett mindig csak első pillanatokról beszélhetünk, az eredmény tökéletesen kielégítő és megnyugtató.

Minden országnak, minden városnak, minden utcának, sőt minden emeletnek megvan a maga «szépségkirálynője». Már a férfiak is díjakat nyernek, meg a kisbabák is. A táplálkozás, a bőrápoló krémek és a divat azonossága pedig megeremeltette az egységes típust. Amerika volt a tanítómester. Ott még az is bekövetkezett, hogy a bevándorlók — akik különböző országokból vándoroltak ki — a legrövidebb időn belül tipikus amerikaiakká változtak.

Így érkezünk el odáig, hogy csak két típusú ember van: városi és falusi.

Az autóforgalom fejlődésével azonban ez a kis különbség is meg fog szűnni. A reklámok, az újságok és a — kirándulások már amúgy is kezdik összekeverni ezt a két különböző típust. A falusi mező kellős közepén ott látható a szépségkirálynő «életnagyságban», mint a — legújabb fürdőruha reklámja. A városi nyári vendéglők falaira pedig — legelésző tehének vannak festve.

Most már nem az a szép, ami tetszik, hanem — ami tetszik: az egyszersmind szép is. A szépség ma — tantárgy. (Talán éppen az egyre jobban kiszoruló latin és görög nyelv helyét fogja elfoglalni.) Mindenki szívesen vizsgálzik belőle. Eppoly nyíltan beszélünk az orroperációról, mint valamikor a vakbél-operációról. A csúnyaság luxusát csak akkor engedhetjük meg magunknak, ha — filmsztárok akarunk lenni. Mert ritkaságban van éppen a — különleges értéke.

Minthogy ennyire általános és közönséges lett a szépség, nincs is meg már a régi elbűvölő varázsa. Senkit sem emel fel a csillagok magasságába. Harminckét egyformán rózsásarcú, selymeshajú és klasszikusalakú szép asszony egy költőt sem ihlet meg halhatatlan szonettek írására. A millió és millió, egyformán jólöltözött nő és férfi pedig megadta a divat exkluzív varázsának a — halálos döfést. Az aprócska lányok alig különböznek a játékbabáktól. A tizenkétéves fiúcska nagyon jól tudja, milyen nyakkendőt kell felvennie a sportinghez.

Róadásul pedig felfedezték a tárgyak szépségeit.

Eppoly szívesen fényképeznek poharakat, seprőnyelet, makarónit, öntözökannát, mint — egy érdekes emberfejet.

Tudjuk: mi a giccs és tudjuk: mi az esztétikailenes. Anyira sznobok lettünk, hogy már nem is látszunk — sznoboknak.

Valljuk be: már nem is emberek vagyunk, hanem a szépség-örület első, tizenhetedik, vagy huszonháromezerkilencszázhatvanötödik számú kirakatbabója.

Igen: kirakatbabák, amelyek teljesen egyformák!

Mit követel a férfi a ma asszonyától?...

Legyen nőies és energikus és önálló és dolgozzék, (mert luxus-tárgyat nem használhatunk!).

de legyen izlése,

(nem csak izlése, hanem sokkal több: raffinált legyen és az utolsó divat szerint öltözzék!), és mégis végtelenül egyszerű legyen...

Majdnem gyermekes legyen,

de azért — természetesen — ne nagyon fiatal, a legjobb: ha elmúlt már harmincéves, de huszonkettőnek látszik.

Sportoljon, sokat sportoljon, mindenféle sporthoz értsen,

de azért ne legyen férfias és ne veszítsen női kultúráltságából és gráciájából.

Tudjon főzni, persze! A főzés újra divatos.

És tudjon enni!

(Nagyon csúnya, amikor egy asszony állandóan a kalóriákat számolja!)

Legyen karcsú, feltétlenül karcsú!

Hogyan?... Az az ő dolga!

Legyen jó pajtás, aki komolyan viselkedik az életharcokban:

de azért feltétlenül nőies maradjon!

Tudjon szépen táncolni, izléssel öltözködni, legyen csinos és

feltétlenül hasonlítson valami híres filmszínész nőhöz!

Legyen gyermek! Legalább kettő!

Eppen, mint anya, bizonyíthatja be, hogy modern asszony —

hogy ismeri a modern nevelési metódusokat, az egyéni lélektant —

mert fontos, hogy művelt legyen!

Az olyan asszony, aki szellemi kört nem tud maga köré varázsolni, elveszti minden vonzóerejét.

Középpont legyen. ösztönző és sarkaló. —

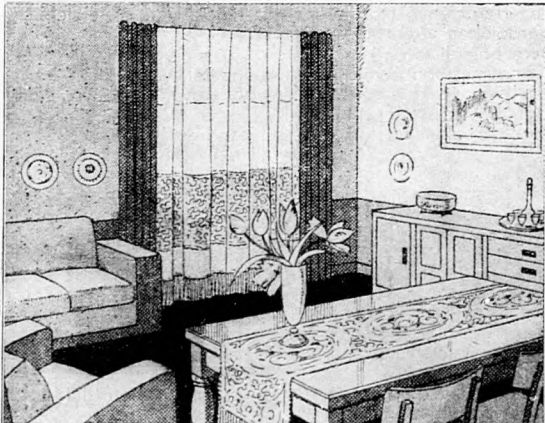
de a férfiak ezt ne vegyék észre, mert esetleg kellemetlenül éreznék magukat.

És még egy: ne jesse magát túlerősen, —

a természet viruló színe sokkal sebb.

Legyen szép és okos és művelt és szellemes és szorgalmas és kisportolt és praktikus és pikáns és értelmes és — és —

de hol van ilyen asszony?

idegbetegségei

A gyermekeknél is előfordulnak úgynevezett ideges megbetegedések, amelyeknek különböző okai vannak, természetük súlyossága is különféle és a gyermek további életére vonatkozó jelentőségük is különböző mértékű. Mind azokról az ideges természetű jelenségekről beszélünk, mint a nem-evés, nem-alvás, kiabálás stb., amelyek nehezen választhatók el a rossz neveléstől és a rossz modortól, hanem azokról a valóságos betegségekről, amelyeknek okai az agyban, a gerinchen, vagy az idegekben találhatók. Ezek éppúgy lehetnek öröklött, mint szerzett betegségek. Az utóbbi esetben fertőzés, sérülés, helytelen, vagy elégtelen táplálkozás lehet a tulajdonképpeni ok.

Fiatal anyák részére rendkívül fontos és hasznos, ha a gyermek idegbetegségei közötti különbségeket ismeri és ennek tudásában eredményesen ápolhatja és gyógyíthatja. Eppen ezért megjelenési formájuk szerint fogjuk tárgyalni ezeket a betegségeket.

Egyik legjellemzőbb ilyen jelenség a gyermek öntudati zavarával összefüggő görcs, amit a nép „frász”-nak nevez. A gyermek — leginkább csecsemőknél, vagy nagyon kis gyermekeknél fordul elő — elsápad, az arca szinte kék lesz, kifordulnak a szemei, összeszorítja a száját, megmerevednek az ujjai és görcsös mozdulatlanságban, szinte élettelenül fekszik egész kis teste. Sokszor nagyfokú izgatottság előzi meg, a gyermek élelet kiált, aztán hirtelen elcsuklik a hangja és beáll az előbb körülírt öntudatlan állapot. Nagyon hasonlít az egész az úgynevezett epilepsziához és valóban könnyen az is válhatik belőle. Ebből a görcsből a gyermek rendszerint rövidesen magához is tér. Lehet, hogy csak egytellenegyszer következik be, de az is lehet, hogy sürűbb időközökben megismétlődik és könnyen élet-

veszedelmessé is válhat. Ez a betegség leginkább iszákos szülők gyermekeinél fordul elő, amikor kizárólag a szülők bűne az oka. De egyéb esetekben is előfordulhat: gilisztá, fogzás és nagy láz esetében is. Néha azonban semmiféle különösebb alapot az öntudat elvesztésére nem találhatunk.

A gyógykezelés elsősorban arra vonatkozik, hogy a lefolyását a lehetőséghez képest megrövidítsük. Ezt a legjobban a szervezet bizonyos izgatásával érhetjük el, erősebb illatok szagoltatásával, hideg, vagy meleg vízzel való leöntéssel, dörzsöléssel. A további gyógykezelés az ok kiderítésére vonatkozik. Vigyáznunk kell a gyermek gyomrának szabályszerű működésére, főként a jó emésztésre, ne hagyjuk a gyermeket sokáig sírni és kiáltozni, esetleg brómot adjunk be neki. Minthogy azonban ebből a talán jelentékeltelen látszó betegségből is súlyosabb komplikációk következhetnek, föltétlenül szükséges az orvos tanácsát kikérni, már csak azért is, mert — az epilepszia tünetei nagyon hasonlóak lévén ehhez — serdülő korban veszedelmes méreteket ölthet.

Egy másik, elég gyakori gyermekidegbetegség, amely főként a hatodik életév után szokott fellépni, az úgynevezett vitustánc. Inkább fordul elő leánygyermekeknél, mint fiúknál. Súlyosabb esetekben az egész test, ritkábban a karok és lábak, néha azonban csak egyes izomszopozatok hevesen rángatóznak. A beteg nem képes nyugodtan ülni, vagy állni és keserves grimaszok rajzolódnak meggyötört arcára. Mielőtt a betegséget felismernék, a szülők, a legtöbb esetben okatlanul korholják és szidalmaznak az ártatlan gyermeket és különös viselkedését neveletlenségnek tudják be.

Alvás közben ezek a kényszerrángatózások teljesen szünetelnek, de annál erősebben mutatkoznak meg, amikor a gyermek arra van kényszerítve, hogy ildomosan viselkedjék. Az ilyen gyermeket ki kell venni az iskolából — már csak az iskolatársaira való pszihikus hatás miatt is, akik feltétlenül utánozni fogják — és fel kell menteni a zongoratanulást, a varrás és minden kimerítő munka alól. Minthogy a vitustánc nagyon gyakran szoros összefüggésben van az izületi csúszással és a szívizom megbetegedésével, különösen vérszegény gyermekeknél, beláthatjuk, hogy a legnagyobbfokú elővigyázatosságra és kíméletre van szükség.

A legjobb és leggyorsabb gyógyulást az abszolút pihenés, a jó táplálkozás és az arzén-preparátumok eredményezik. A vitustánc sokszor betekik, sőt néha hónapokon keresztül is eltarthat.

Egy másik ideges tünet, ami a szülőket nagyon megrémíti, hogy a gyermek éjszaka hangosan felkiált, nyöszörög, beszél, egész történeteket mesél el, néha fel is kel és elkezd járkálni, reggel azonban semmire sem emlékszik vissza. Ez majdnem minden kisért ideges gyermeknél előfordul, de nagyobb jelentősége nincsen. Az ilyen álmokros esetek gyakori ismétlődésénél azonban már feltétlenül szükség van orvosi kezelésre. Itt is bizonyos családi terheltség állapítható meg, amennyiben ideges emberek gyermekei szenvednek leginkább ebben a betegségben.

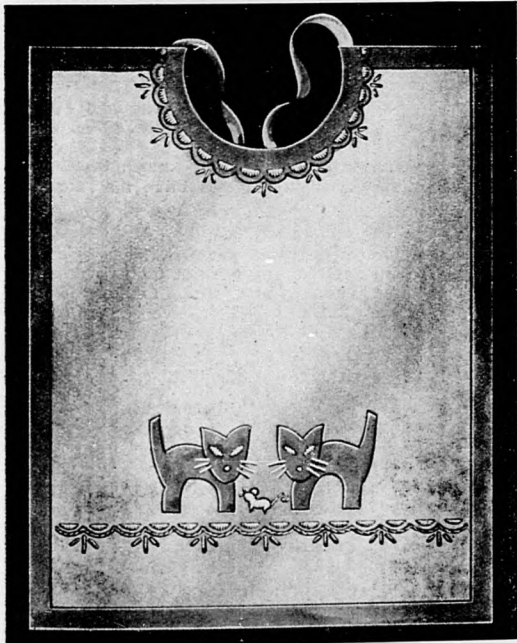
Nagyon súlyos és komoly, szerencsére azonban ritka gyermekidegbetegség az úgynevezett bénulás, amely abból áll, hogy fertőzés következtében beállott nagy láz után a gyermek karjai, vagy lábai, sokszor azonban mind a négy végtag teljesen megbénul. A legtöbb esetben ez a bénulás, fájdalom, az egész életre kiható. Elektromos kezelés, masszázs, testgyakorlás és idejében végrehajtott orthopédikus operációk esetleg segíthetnek.

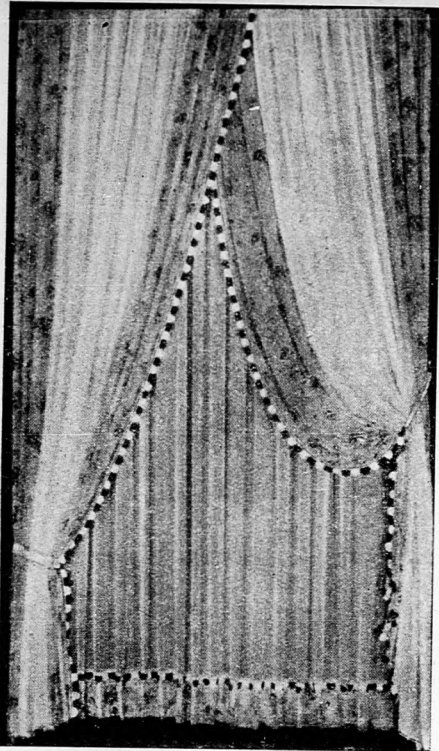
A test különböző részeiben fellépő idegfájdalmak, sőt valóságos „migraine” is éppúgy felléphet a gyermeknél, mint a felnőttnél. Hosszas nyaralás, a szellemi munkától való tartózkodás és orvosi beavatkozás feltétlenül gyógyulást eredményezhet.

A legfontosabb azonban az volna, amely aztán a gyermek minden idegbetegségét lebetelenné tenné, hogy a gyermeknek feltétlenül egészséges szülei legyenek. Az iszákos és súlyosan beteg szülők úgyszólván saját gyermekük sírásói. Vannak azonban olyan idegbetegségek is, amiknek a szülők egyáltalán nem okai, amiket a kis páciens saját maga szerzett fertőzés, vagy más betegség következtében.

Érdekes tünet, hogy a legtöbb esetben éppen az idegbeteg gyermekek az okosabbak és tehetségesebbek, mint a testileg egészségesek. Ebben rejlik a gyermeknevelés egy nagyon súlyos konfliktusa. Egyrészt nagyon csábító dolog, hogy a gyermek meglepő talentumát már nagyon korán kifejléssük, másrészt azonban ezek a gyermekek sok nyugalmat és kíméletet kívánnak, ha nem akarjuk, hogy a későbbi korban kolosszális szellemi zavarok lépjenek fel. Ebben rejlik a csodagyermek tragédiája.

Az a szülő azonban, aki igazán szereti gyermekét, a magasabbrendű cél érdekében nem fogja megengedni, hogy a fiatal teremtés természetes fejlődése mesterségesen gyorsíttassék.

Szárnyasfüggöny. Leírása kézimunkarovatunkban. * Beszerezhető a MUL-nál

Az élet

IRTA MOLY TAMÁS

Jó és bőkezű...

Csöngettek.

Az író munkaasztalánál ült: előtte papírlapok, ceruzák. Hol az egyik ceruzát vette fel és rajzolgatott, írt néhány sort, aminek nem volt semmi érteime számára, hol a másikat vette fel és rajzolgatott, talán azért, mert nem tud rajzolni. De most írni se tud. Már egy hete ül nap hosszút íróasztalánál.

Nyugodtan, türelmesen, minden felindulás nélkül ül le és írna. Feltűnt neki már az első napon, hogy nem jut eszébe semmi, aminek hasznát vehetné. Nem lát maga előtt lejártszódni semmit, nem hall beszélgetést emberek között, a lelkében nem történik semmi; minden üres, döbbenetes üres. — „Döbbenetes”: túlzás. Ha nem is tud most írni, nem baj — vállalt vont. Nem fontos. Ült és nézte a papírlapot és várt. Néha firkált néhány szót.

Így volt ez a második napon. És így volt ez a következő napokon.

— Vénülök, — mormogta elégedetten az író, — talán már meg is vénültem. Kiapadtam, kiszáradtam. Akár az az öreg cseresznye fa a kertemben. Télen nem tudni róla, hogy már vége van; ilyenkor a termőfák is éppen olyanok. Tavasszal, persze, tavasszal... amikor körülötte a többi fa ágain kiülnek a bűbajos rügyek... és szegény elvénhedt cseresznye fa nyújtogatja száraz ágait a most is éltető nap felé, hiába...

Fogta a ceruzát és leírta ezt jegyzetnek.

Persze, a jegyzetek! Hogy ez nem jutott már rég az eszébe!

Elővette a nagy füzetet, melybe húsz éve írja a jegyzeteit, témáit, mindenféle papírszettek is van benne, teleírva; azután meg töredékek, abbahagyott szöveg... Elolvassa és — únja őket. Csinálni kellene valamit... És erre a riasztó felszólításra nem visszhangzik a fejében semmi. Mosolyog.

— Olyan ez, mintha most egy nagy házban járnék, melyben nem lakik senki, — mormogja; tudja, hogy eldörmögi félig hangosan ezeket a szavakat és szándékosan teszi. — Nemrég még laktak benne. De a lakók egyszerre csak eltűntek, észrevétlenül, váratlanul. Amikor kerestem őket, látom, hogy itt nincsen senki. Az embereim mind elmentek. Cserben hagytak. Ami utánuk ittmaradt, annak nem tudom hasznát venni. Mit csináljak?

Fölkeresse valamelyik barátját?... Összevonta szemöldökét és szinte indulatosan kapta félre a fejét. Barát? Még csak nem is ismerős. Mert ha ismeri, akkor már nem barát! Erről jobb nem beszélni. De azért... azért csak itt kell ülni és várni, lesni és próbálkozni... Hátha elmúlik ez a pangás!

Most már meg kellene írni azt a novellát... megígérte, várják, számítanak rá... eddig mindig pontos tudott lenni... de most belül minden csonka, üres, élettelen... a jegyzetek; kiszáradt vázak, nem kelnek életre a fejében. — Próbálgatja megtalálni a fonálát egy még ki nem gondolt kis elbeszélésnek; mondatokat ír le sorra — hiába. Nem ijed meg, nem rémül meg ezen — mosolyog. Mit ér mindaz, amit eddig dolgozott, produkált, az a sok regény, elbeszélés, mindig más, mindig új, harminc kötet, mit ér, amikor most nem tud leírni száz-százhusz sort, melynek hasznát lehet venni?

Figyel, befelé figyel. A szobában csend, a lakásban csend, az utca lármáját nem hallja, semmi köze hozzá. Az elmélyedésben nem zavarja meg senki, semmi... De hiába él egyedül és csak a munkájának — ez a nagyszerű egyedüllét most nem segít rajta.

— Hiába minden! — mondja végül csendesen és megint eltolja magától a papírt és ceruzát. — Lehetséges, hogy most beállt nálam a tél és talán már nem is jön újra a tavasz. Nem tesz semmit...

Ekkor csengettek.

Nem kíváncsi természet, de most mégis szerette volna kitalálni, hogy ki csenget be hozzá?... Hiszen levelet is ritkán kap. Ne vegyen róla tudomást, hadd higgye az odakünn, hogy nincsen itthon senki. Vádat vont. Amikor felállt lassan, kissé nehézkesen, hogy kimenjen ajtó; nyitni, elmosolyodott: hátha a novella csönget most be hozzá? Az a kis elbeszélés, melyet már régen meg kellett volna írnia?

Amikor ajtót nyitott, már szállt feléje vidáman egy lágyan csengő, símogató hang:

— Frank Lorris urat keresem. Jónapot!

— Mivel lehetek szolgálatára? — mutatkozott be az író és kissé összevonta szemöldökét.

Szinte rosszálón nézett a kétségtelenül csinos és bájos fiatal hölgyre, aki egyszerű olcsó köpenykéjében is úrilánynak hatott és láthatóan szorongott és izgató volt, de azért elszántan mosolygott, nehogy a mester észrevegye, milyen hatással van reá a helyzet, hogy most szemben áll a híres íróval. Csöndesen mondta:

— Wright szerkesztő úr küldött és kéreti...

— Tessék, kisasszony, jöjjön be, — mormogta az író.

Betette az ajtót és bevezette a leányt a dolgozószobájába. Egyszer futott csak végig rajta a szeme, de már mindent tudott arról, ami külső megjelenésére vonat-

Megbékélés verse

*A minap véres fővel láttam Abelt,
amint szomorún, sietve átkelt
a mezőn.*

És könnyezőn

Káint kereste: testvér, hol vagy?

... én megbocsátok.

Kigyó küszött az almafákon

s hogy arra mentem,

ő rámszólt menten:

Ádám, ne nyúlj az almafához,

Isten tiltja,

vigyázz! ... kiátkoz...

Hangyákat látok jönni mostan,

amiket egykor eltapostam.

*S szóltak: a mi életünk csöpp hangya-
élet,*

testvér, mi kibékülünk véled;

talán sietős volt a dolgod

*s nem láttad a kis barna foltot
és rántapodtál.*

Évák jöttek; szomorú lányok,

egy ibolyaszemű nagy szőke asszony

s a férfinak szólt: én nem haragszom.

Isten a madárnak enni ad,

nézd, milyen szép lett a fiad...

Aggastyán bicegett boton,

lépte csoszogó, monoton

s hogy a nagy esti útra lépett,

átadta botját a nyolcvan évet

a halálnak s szólt:

az élet dobjába többet nem verünk,

gyerünk: testvér... gyerünk...

FEKETE LAJOS

kozik. Ez gépiesen történt, nem volt vele semmi szándéka. De nyájas volt már, hatott reá a lány vidám, csinos arca, amikor bízta:

— Tessék, üljön le, kisasszony, — s rámutatott a kényelmes karosszékre az íróasztal mellett. Ómaga persze letelepedett íróasztalához. — És most ne mondja tovább, úgy is tudom: a szerkesztő úr kérci a megírt kéziratot.

— Én, én nagyon örülök, hogy a szerkesztő úr engem küldött el az író úrhoz, — szaladt ki a szó a leány mosolygó száján és szinte áhitat sugárzott sötétkék szeméből, amikor ránézett az íróra.

Ez megint összevonta bozontos szemöldökét és fanyar hangon mondta:

— Látni akart? Beszélni akart velem? Nos, remélem, akkor most minden rendben van.

A leány megdöbbenve nézett rá:

— Én... kérem...

— Tudom, az olvasó nem elégszik meg azzal, hogy elolvassa az író könyveit, — morogta az öregúr összeszorított fogak között. — Fölkeltett kíváncsisága többre vágyik. Elképzeli magának az író, azután látni szeretné, legalább a fényképét... De ha lehet, beszélni is szeretne vele, vagy helyesen: szeretné beszélni hallani. Úgy-e? Csakhogy én nem tudom, hogy ebben mi az érdekes? — Az író úr most kinevet engem és gúnyolódik, — mormogta a leány megbántsva és lehajította kissé a fejét, mint aki ezt is eltűri szívesen.

— Várjon csak, igazza van, igen, ez érdekes, — mondta most gyorsan az öregúr. — Mert hiába, az író, ha jó, ha rossz, alapjában nem más, mint egy érthetetlen kalandor. Ah, most rámnéz megint és ezzel elismeri, hogy rájöttem a dolog nyitjára. Az író nem más, mint egy érthetetlen kalandor... föltéve persze, hogy az írásaiból él. Azt akarja, hogy megmagyarázzam? Nagyon szívesen! Ha az írónak kell ennyivalóra, ruhára, lakbérre, mindegy, akármire, akkor mit csinál? Egészen fantasztikus az, amit csinál; teleír papírlapokat és eladja.

A leány kissé elmosolyodott.

Az öregúr ösztintén mondta tovább:

— Eddig, kedves kisasszony, azt hittem, hogy csak ez az utóbbi művelet fantasztikum, amikor az író eladja a teleírt papírlapokat. De már egy hete rájöttem arra, hogy a lapokat teleírni — példátlan vakmerőség! Megmondom, hogy miért? Megmondom ösztintén, hiszen ha már fölkeresett, nem fogom ezt titkolni ön előtt. A helyzet a következő: egy hete próbálom megírni a megírt novellát s még ma sincsen belőle egyetlen sorom se. Mit szől ehhez! Egy hete már, hogy nem jut eszembe semmi! Amint látja, kedves kisasszony, ez fantasztikus foglalkozás! És ezzel a kockázatos mesterséggel kerestem meg eddig a kenyeremet. Szó sincs róla — jól kerestem. De mégis — mi lesz most? Mi lesz, ha múltnak a hónapok és még mindig nem jut az eszembe semmi? Ha nincsen kéziratom és nem tudok pénzhez jutni, akkor mi lesz?

A leány kissé megdöbbenve nézett az íróra.

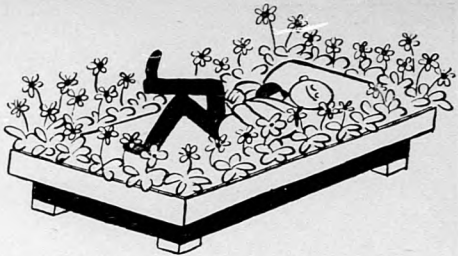
Az öregúr mosolyogva mondta tovább:

— Ezért most elismerem, kedves, hogy igenis: érdemes megnézni közelről az író, mert az a lelke mélyén az érthetetlen kalandor. És mint ilyen: érdekes ember. A szerkesztő úr már éppúgy nem érdekes, mint akár a könyvelő úr és valamennyien, akik fizetést kapnak, ha süt a nap, ha esik az eső és akik elvégzik a dolgukat, mint ahogyan ezt meg tudná tenni más is, ha éppen ő kerül erre a helyre. Bizonyos, hogy ön is össze tudná állítani a lapot, kedves kisasszony, de mi történnék, ha én most azt mondanám: jó, hogy jött kedves kisasszony, arra akarom ugyanis megkérni, hogy írja meg végre azt a novellát, melyet egy hónappal ezelőtt megígértem a szerkesztő úrnak... akkor mi lenne? A csend, mely ezt a kérdést követte, másodpercekig tartott. Azután a leány így szólt, halkán bár, de elszántan:

— Ha meg tudná tenni és ezt kívánná tőlem, akkor azt felelném: attól tartok, hogy írni nem tudok. Csakhogy, mester, az élet jó és bőkezű. Semmi oka sincsen tehát arra, hogy érthetetlen kalandornak lássa magát. Vagyis, ha nincsen ellene kifogása, leülök az írógéphez ott a sarokban és szívesen leírom, amit most mingyárt, gyorsan, melegen, megkapóan le fog nekem diktálni — ezt a kis jelenetet, mely most közöttünk lejártszódot. Mert én úgy érzem, hogy ez a mester új elbeszélésének első fejezete.

Az író ránézett a bájos fiatal leányra. Összevonta bozontos szemöldökét, azután kellellenül mondta, de a szeme sarkában huncut mosoly bujkált:

— Tessék, vesse le a kabát!... üljön a géphez, húzzon be két lapot, mert két példányban fogja írni és... ki tudja, hátha valóban az új novella csöngetett be hozzám? Mert ez villant át az agyamon, amikor az imént kimentem önnek ajtót nyitni. Próbáljuk meg!

HÁROM vidám tollrajz

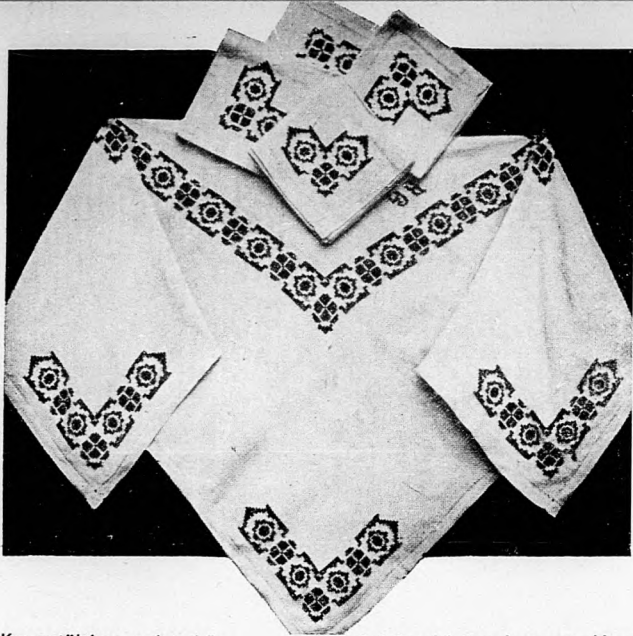
A VIRÁG ÉS A VIRÁG SZÁRA. Eleonore Duse, a világhírű olasz színművész, nem csupán korának legnagyobb tragikája volt, hanem első között szerepel a világtörténelem szellemes aszsonyainak ragyogó galériájában. Rövid és mindig találó megjegyzései hamarosan bejárták az egész művelt világot. Egy este, például, nagyobb társaságban szórakozott az ilyenkor egyáltalán nem komor tragika, ahol történetesen a társalgás szőnyegére került az akkor nagyon divatos és sokat vitatott, úgynevezett «női kérdés» is. Az egyik férfi vendég száraz tárgyilagossággal kijelentette, hogy a nők soha nem tudnának helyesen élni azokkal a jogokkal, amik a férfiakat, természetből joga, megilletik. — «Előbb teremtdött ugyan a férfi» — fejezte be elmékedését a kiváló «társadalomtudós» — «és azután, a férfiből teremtdött a nő.» Duse pillanatilag gondolkozott, aztán mosolyogva így vágott vissza: — «Teljesen igaz van önnek, uram. Épp ilyen természetes jelenség, hogy a virágnak előbb a szára nő meg. Ebből azonban egyáltalán nem lehet arra következtetni, hogy az illatos, szinompás virág értéktenebb és alacsonyabbrendű, mint a virág szára.»

AZ «ISTENTELÉN» HALLGATÓSÁG. Händel, a nagy német zeneszerző, Londonban volt zenetanár, amikor felkereste egy vidéki angol kántor és arra kérte, hogy foglalkoztassa őt. Händel ugyan most látta először ezt a férfit, a hangjáról pedig sejtelte sem volt, de mégis megengedte a jelentkezőnek, hogy nem csupán a kórusban, hanem szólót is énekeljen. A kántor azonban olyan botrányos rosszul énekel, hogy kifütyölték. Händel pedig, a hangverseny után, ezt mondta neki: — «Nagyon sajnálom önt, kedves barátom, igazán nagyon sajnálom, de jobb tanácsot nem adhatok önnek, mint azt, hogy utazzék vissza abba a csendes falusi templomba, ahol eddig tevékenykedett. A jó Isten könyörület és bizonyára meg fogja bocsátani önnek, hogy olyan gyalázatosan rosszul énekel. De itt, Londonban, ezek az istentelen emberek nem ismernek irtalmat és könyörületet.»

A «FLEGMÁ» VILÁGBAJNOKA. A flegmatikus angol mintaképe volt William, Devonshire hercege, akit sodrából kihozni semmivel nem lehetett, de még csak a nyugalmát is képtelenség volt megzavarni. A herceg úr a klubjában üldögte egy késő este és újságot olvasott. Kivüle még egy nagyon öreg úr volt a teremben, aki a kandalló előtt kényelembe helyezkedett és hasonlóképpen újságolvasásba merült. Éjfélre járt már az idő és nesztelenül bejött az egyik lakáj, hogy szolgálatára legyen az előkelő vendégeknek. Amint körülnézett a teremben, észrevette, hogy a nagyon öreg úr nem csupán az újságot ejtette ki kezéből, hanem önmaga is, felsőtestével a szék karjára borult. A lakáj azt hitte, hogy a nagyon öreg úr elaludt és fel akarta emelni a földről az újságot. Tekintete azonban az öreg úr arcára esett és megborzongva felkiáltott: — «Is tenem, ez az úr halott!» — «Úgy van» — hagyta helyben Devonshire hercege, — «sőt már több, mint félórja az...»

Keresztöltéses zsúrterítő Leírása kézimunkarovatunkban Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában. (Budapest, Teréz-körút 6.)

S Z E G É N Y MILLIOMOSOK

2600 dollár — egyetlen pillanat alatt! Minden körülmények között fantasztikus összeg — még akkor is, ha 66.227 embert kell hozzá képzelni, akik 940.000 dollárt fizetnek azért, hogy szemtanúi legyenek, amikor egyik férfi a másikat kétvállra fekteti.

Joe Louis 39 mérközébsben majdnem egymillió dollárt keresett. Ezt ismerte be legalább is a mult év elején és hozzáfűzte, hogy boxbajnoki pályafutásának végső mérlegével tökéletesen meg van elégedve. Mégis rá lehetett bírni 320.000 dollárral, hogy június 22-én mérkőzzék meg *Max Schmeling*-gel. Feltéve, hogy győz, tőkije több mint egy és negyedmillió dollár, amelynek 5%-os kamata évente 62.500 dollár, amiből pompásan megélhet. Amde — tévedés!

A kiadások és az ügynök százaléka lényegesen leapasztják a 320.000 dollárt, mert ezeket neki kell fizetnie. Aztán jön a kereseti adó! Mióta *Roosevelt* elnök megszavaztatta az új adótörvényeket, az Egyesült Államok nagyjövedelmű polgárai annyira megrövidültek, hogy el kell hinnünk, amit szélfében-hosszában mesélnek, hogy néhány filmsztár csupán azért köt házasságot, hogy ily módon csökkentse a saját adóterheit.

Sem Tunney, *sem Jack Dempsey*, a boxbajnokok koronázatlan királyai, nem vonulhattak vissza a nyugalmas magánéletbe. *Tunney* tulajdonosa egy szeszgyárnak, *Dempsey* pedig serényen dolgozik saját newyorki vendéglőjében, szemben a Madison Square Garden-nel. *Carpentier* is a maga idejében egész vagyont keresett, aztán spekulációkba bocsátkozott és pénzének nagyobb részét elveszítette. Ma dolgos üzletember, aki párizsi bárjának bevételéből él.

Egyébként a boxbajnokok jövedelme megközelítőleg sem olyan nagy, mint a világ képzele. Egy sportmanager kijelentése szerint, a jég hockey kiválóságai sokkal többet keresnek ezeknél.

A legendák, amik az újkori Krözusokat veszik körül, nagyrészt hamisak. Hiába, az aranyozott kapubejáratok a legkritikusabb megfigyelőt is megtévesztik. A legtipikusabb példája ennek *Ivar Kreuger*, a „gyufakirály“, akinek annak idején már 50 millió font adóssága volt és mégis Európa leggazdagabb emberének hitték. A megszedült bankárok 2 millió font, sőt még ennél is nagyobb összegek erejéig hiteleztek neki. Alaposan rá is fizettek.

De még a «legvalódibb» és pénzügyi tekintetben sebezhetetlennek látszó milliomosok is csupán kis töredékét birtokolják annak a vagyonnak, amit a világ képzel róluk. *J. P. Morgan*-ról például — teljes joggal — mindenki azt hitte, hogy a nagy „booms“ idején, 1925—1929 között, óriási haszonra tett szert és ezt meg is tudta őrizni. A nagy „krach“ után az U. S. A. szenátusának egy bizottsága megvizsgálta a tényleges vagyoni helyzetét. Kiderült, hogy Amerika legnagyobb és legszilárdabb bankháza, nem kevesebb, mint 340 millió dollárt veszített — az aktíváknak több mint felét. *Mr. Pierpont* viszont kénytelen volt két éven keresztül a tőkéből élni és ezalatt nem is fizetett jövedelmi adót. Műkincseit adogatta el, mert szüksége volt pénzre.

Természetes, hogy a *Morgan*-vagyon újra hatalmasra nőtt, amikor az értékpapírok emelkedtek, — a „*Chrysler*“ 5-ről 130-ra, az „*U. S. Stoll-Corporation*“ (acéltröszt) 30-ról 125 dollárra — és szegény bankvezérnek nem kellett tovább takarékoskodnia, hanem folytathatta egykori fényűző életmódját. Annyi bizonyos, hogy korunk legendás Krözusainak léte is hullámzik, egyszer fönnek vannak, másszor pedig a mélypontra.

*

Kitűnően illusztrálja ezt *Henry Ford* esete. Mult évi mérlegében kimutatta, hogy 200 millió dollárt készpénzben a bankba tett. Amde kétévi gyöngye üzletmenet ennek a mammoth-iparvállalatnak teljes vagyonát felemésztheti. Jó évben 100 millió dollárt is kereshet, de rossz évben ugyanannyit veszíthet. Nem szabad elfeledkezni a konkurrencia kétségbeesett harcáról, ami könnyen okozhat súlyos bajt. Ezen a „sorson“ ment keresztül *Ford* 1921-ben, a gazdasági válság idején. Az ő tulajdonát képezték a gigászi ipartelepek és azoknak egész szervezete, amiknek értékét 2250 millió dollárra becsülték, 5 százalék rentabilitási tőkealap mellett. A dolog mégis úgy alakult, hogy olyan kevés autót tudott csak eladni, hogy az 1 százalékot sem tudta elérni. A multimilliomos, akit a világ leggazdagabb emberének tartottak, a bankjainak 30 millió dollárral tartozott — és már nagyon súlyos és veszedelmes volt a helyzet. *Ford* azonban újabb erőfeszítést tett, leépített és takarékoskodott, tárgyalat fenyegető hitelezőivel és rávette őket, hogy várjanak, amíg sikerült kiszabadulnia válságos helyzetéből.

Sokszor csupán a tulajdonos halála után derül ki egy túlbecsült vagyon valódi értéke. *Zaharoff*, a „fegyverkirály“ 2 millió dollárt hagyott „mindössze“ maga után. *Rockefeller* vagyonát 2 és félmilliárd dollárra becsülték, az örökség mégse volt több, mint 25 millió dollár. Nem szabad számításon kívül hagyni, hogy élete utolsó éveiben rengeteg pénzt osztott szét. Csak 1934-ben, tehát egy év alatt, 300 millió dollárt adott különböző jótékonycélokra.

Stóra László levele

Egy híres ideggyógyásznál kihallgatásra jelentkezett a sokat szereplő diákvezér. Egy jótékony célú irodalmi előadás védnökeül akarta felkérni a professzort. Amikor magyanehezen keresztül verekedte magát az ifúsági vezér a tanár titkársasszonyának rostáló szobáján, ahol teremtett lélek nem juthat keresztül, amíg le nem szurkol ötven pengőt, szemtől-szembe elmondta a professzornak, hogy egy nagyszobású estély védnökeül szeretné megnyerni. A tanár elmerengett egy percre, mintha gondolkodnék, majd a következő meglepő felszólítással fordult a fiatal emberhez:

— Hát akkor vetközzék le kérem egészen meztelenre! Tüzetesen meg fogom vizsgálni.

— De tanár úr, kérem — hökkent meg a diákvezér. — Én nem vizsgálatra jöttem. Egy diszelóadás védnökségét ajánlottam fel.

— Á, á... természetesen meg kell beszélnem a feleségemmel... — Majd egy hírtelen fordulattal, megragadott egy kis kalapácsot: — Most a reflexeit fogom megvizsgálni... Nem kell félnie, nyugalom, ez nem fáj:

— De kedves jó professzor úr, nincs semmi bajom. Ne fáradjon ezzel!...

— Minden beteg ezt mondja kérem. — A professzor elővette zsebóráját, majd sürgetőleg folytatta: — Figyelmeztetnem kell kérem, hogy a vizgálatra szánt 3 perc telelt, az időm drága, minden további percért újabb nyolc pengőt leszek kénytelen számolni.

A diákvezér látta, hogy reménytelen a helyzet s mielőtt a professzor a borsos számlát benyújtotta volna, pánikszerűen távozott.

Grófi származású községbíróval egyetlen magyar falu sem dicsekedhetik, kivéve Somogytárnóca községet, ahol a napokban választották meg községi bíróvá Széchenyi Frigyes grófot. A gróf már le is tette az esküt dr. Boronkay Károly barcsi főszolgabíró kezébe.

Lord Senki, a szélhámos angol császárról, elmesélek egy kedves apróságot, amelyet szemfüles riportter kollegáim felderítetlenül hagytak. A modern Münchenben gatlás nélküli hazudozásában többek közt egy hiszékeny pesti vállalati vezetőről is tudott egy hősi történetet. Azt mesélte, — természetesen a milliomas pesti úr jelenlétében, — hogy ők ketten a világháborúban több légi párbajt vívtak egymással. Nem érthette volna nagyobb boldogság — büszkélkedett, — minthogy egykori elkeseredett harctéri ellenfelével személyesen is megismerkedhetett és barátságot kötött. A pesti «hős pilóta» olvadozott a boldogságtól, amikor a róla és «a lord»-ról szóló haditetteket hallgatva átszellemülve. Persze a nagy megilletődésben elfelejtette a hallgatóságot felvilágosítani, hogy ő sosem volt pilóta és légi párbajt legfeljebb akkor vívott, amikor egy izgalmas amerikai repülőfilm bemutatója után álmában hatalmas bombavetővel írtotta ki ádáz tőzsei ellenfeleit...

Ha tudta volna szegény közgazdasági vezér, hogy ezek a légi csaták ennnyibe kerülnek, a világért sem vállalta volna magára.

Szapáry Lajos gróf, volt somogy megyei főispán és neje, Eszterházy Mária grófnő leányát Magdolnát a napokban vezette oltárhoz Saurma Georg gróf. A fényes főúri esküvőn sok érdekes és előkelő vendég jelent meg.

A párizsi orosz templomban, nemzetközi viszonylatban is feltűnő, romantikus házasságkötés történt a napokban. A tündérszép Elisabeth Cantacuzene hercegnő, akit a budapesti főúri társaság külföldön sokat megforduló tagjai is ismernek — esküdtött örök hűséget M. Sevastopulo, londoni pezsgógyárosnak. Az orosz hercegnő, aki szüleiivel Londonba menekült a forradalom kitörése után, évek óta egyik legelőkelőbb londoni divatszalonnak volt az elárúsító-kisasszonya. A dúsogzag pezsgógyáros is a ruhaszalomban ismerte meg a hercegnőt. Az esküvő szertartás a menvasszony rangjának megfelelően folyt le, a fiatal pár feje fölé a szertartás alatt orosz hercegi koronát tartottak.

Posch Gyula, a Pénztézeti Központ vezérigazgatója, Olaszországban üdült néhány hétig. Hubay Sándor, a külkereskedelmi Hivatal alelnöke, Firenzében töltött négy napot.

Tardy Sándor, ortopéd-sebész főorvost a bolgár király a legmagasabb bolgár rendjellel, a Szent Sándor rend tiszti keresztjével tüntette ki. A Kormányzat Úr Ófóméltósága megengedte, hogy a Moev kitűnő főorvosa, aki tavaly az amerikai orvos szövetség megbízására bejárta az Egyesült Államokat és Canadát, a magas kitüntetést viselhesse. Tardy

főorvos sportteljesítményeiről is ismert a társaságban. Sok érdekes szakkikket írt a vadászati lapokban. Amellett kitűnő galamblovó is.

Reményi-Schneller Lajos pénzügyminiszter egyik verőfényes vasárnapon vitéz Sebők Sándor, a sokszoros vitorlázó bajnok, társaságában kirándult Balatonfüredre, hogy tanuja legyen tavaly készült gyönyörű vitorlása vízrebocsátásának. A pénzügyminiszter kisebb túrát is csinált a hajón. Sajnos, a tavasszal és kora nyáron nem sokat fog a választások miatt hajóra szállni a pénzügyminiszter.

Rawenshort grófnő, a nemzetközi társaságok évtizedeken keresztül egyik legnépszerűbb tagja, a napokban elhunyt 93 éves korában, Angliában, a Brighton melletti Howeban. A grófnő szerelmi regénye annak idején az egész világsajtót bejárta. 1904-ben férje halála után feleségül ment kocsisához, James Wodsworthhoz. A grófnő és a kocsis aránylag rövid ideig éltek együtt, mert a kocsis Amerikába utazott, ahonnan nem tért vissza. Harmadik férjéről, a megszőkött kocsisról egy szót sem beszélt ismerőseinek sohasem. Nagy társasági életet élt, legutolsó estélyét egy hónappal ezelőtt adta 93 éves korában.

Az üstökösről beszélgettek egy jókedvű társaságban. Egy úr rémítette a jelenlévőket, hogy a legújabb üstökös néhány nap múlva össze fog ütközni a földdel. Egyik előkelő asszony megrémülten érdeklődött:

— És mikor ütközik az üstökös a földre?
— Szombaton délben 12-kor, — felelte a férfi határozottan.

— Szent Isten! — kiáltott fel a hölgy öszinte kétségbeeséssel. — A szabónom szombat esteire igérte az új delután ruhámat. Már fel sem vehetem erre az alkalmra?

Zichy Gábor gróf eljegyezte a pesti társaság ünnepelt szépségét, Berzeviczy Edithet. Az esküvő Erdélyben, a fiatal mágnás sentiványi kastélyában lesz szeptember elején. Zichy Gábor gróf különben a közelmúltban vezető állást vállalt egyik legnagyobb biztosító vállalatnál, ahol nagyon sokat várnak a gróf munkásságától.

Bán János, kecskeméti úr, új fogalmat adott a magyar szeszfogyasztók népes táborának. A napokban baráti társaságban ült. A társaság tagjainak poharában aranyszínű bor csillogott. Bán János poharában viszont piros színű itóka volt.

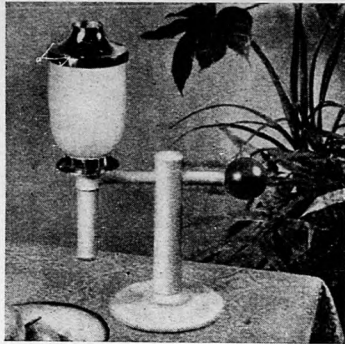
— De piros borod van, kedves bátyám, — szólott egyik barátja.
— Ilyet még nem ittál! Nikotex kadarka, — válaszolt az öreg úr hamiskás mosollyal.

— Nikotex kadarka?! Hát az mi a csuda?

— Izleld meg!
Kiderült a kóstolónál, hogy a tréfás kedvű úr poharában málnaszörp pirosított, amit ő borívó jókedvében elkeresztelt Nikotex kadarkának.

SIMON MIKLÓSKA, KASSA

Ki legyen az a három, akit meg kell menteni?

Edison egy alkalommal megtartotta azt a szellemi vizsgálatot, amelyen 49 tanítványa vett részt. A szellemi torna kérdése a következő volt:

— Egy halvanesztendő híres tudós, két vezető, az egyik 58, a másik 32 éves, a tudós 39 éves felesége, akinek majdnem kizárólag csak családi kötelezettségei vannak, ennek 6 esztendő fia, az asszony jóbarátja, aki épp oly idős, mint ő és tudományos téren a legnagyobb reményekre jogosult és ennek menyasszonya... ezek mind éhesen és szomjasan bolyonganak egy vadonban. Életem és ital csak három személyre van, négy személyt tehát halálra van ítélve. Ki legyen az a három, akit meg kell menteni?

Edison ekkor a hozzáintézett kérdésekre azt felelte:

— Eggetlen dolog bizonyos. A vezetőt meg kell menteni, hogy kijussanak a vadonból... Egyébként is a felelet nem az én kötelességem!

A jelöltek feleletei nagyon különbözők voltak, de egyben megegyeztek, hogy a fiatalabb tudóst és a hatéves gyereket meg kell menteni.

Ugyanezt a kérdést feladták az amerikai Természettudományi Múzeum igazgatójának, aki ezt felelte:

— Természetes, hogy egy vezetőt meg kell menteni. Én a fiatalabb választanám, mert nagyobb az ellenállóképessége. A hatéves gyermek nem bírná ki a fáradalmakat, az anyja pedig ügyts vele akarna maradni: ezeket tehát pusztulni hagyjuk. Éppen így a 60 éves tudóst, aki élete főművét már ügyts befejezte. A fiatalabb tudósok közül tehát ennek a tudósnak a menyasszonyát kell meg menteni, a fiatalabb vezetőn kívül.

Majdnem egyhangúan azt felelték a jelöltek, hogy a tudós felesége a vadonban maradhat.

— Ez a válasz bizonyítja, — jegyzi meg a New Haven Journal-Courier, — hogy a ma fiatalemberét nem a lovagiaság vezeti, hanem a rideg józan értelem. Elmúlt már az ideje az úgynevezett gyöngébb nem iránti önfeláldozásnak. A mi fiatal-ságunk hideg és analízáló szemmel nézi a nőket.

Mindenesetre érdekesen világít be ez a kérdés és ezek a feleletek az amerikai ifjúság és férfiak lelki életébe. Hálisstennek, hogy egészen másként hangzanának a feleletek, ha ezt a problémát Magyarországon adnák fel: a magyar férfiaknak és a magyar ifjúságnak!

Ez is Amerika!

REGÉNYES ÖNVALLOMÁS

IRTA: JACK BILBO * FORDITOTTA: ANGYÁDY MIHALY

6.

Másnap reggel megint ott ült közöttünk a gorilla-Smith, mintha semmi sem történt volna vele.

— Kemény legény voltál, — fejezte ki elismerését és vigyorogva mutatta hosszú, ragadozó fogait.

Fanyarul mosolyogtam. Aztán, hogy ne az én személyemről legyen szó, megkérdeztem:

— Hogy vagytok Angliában a gengszterekkel?

Yack nevetett, Smith pedig száraz, elutasító hangon felelt:

— Angliában nincsenek és nem is lesznek gengszterek, vedd tudomásul! Ezer és egy oka van ennek. Mindenekelőtt: nálunk soha nem lesz teljes alkoholtilalom.

— Nono, — mosolygott a francia. — Nem vagyok olyan biztos a te puritán honfitársaidban.

— Pedig biztos lehetsz! — vágott vissza Smith. — Anglia nem menne bele ilyen hülyeségbe. Nem is értem, ti miért engedtetek meg a prohibíciót?

— Ti? ... Semmi közöm hozzájuk. Én kanadai francia vagyok. De tudod, — hunyorított elémmel Alfonz, — ezek az amerikaiak nagyon ravaszok! Néhány öregasszony kitalálta, hogy az élet győzelme nélkül semmit nem ér. Először legyek ellen akartak hadjáratot indítani, de aztán meggondolták a dolgot és a szesz ördöge ellen indítottak háborút. Az amerikaiak ugyanis nagyon szeretnek inni. És minthogy nem akadt senki, aki ezt megtiltotta volna nekik, önmaguk tiltották meg sajátmaguknak. Hogy legalább önmaguk felett arassanak győzelmet... Ravasz nácio vagytok! Éljen Mr. Volstead!

Felemelte poharát, amelyben bordeauxi vörös bor csillogott. Csak egy ír fiú emelte fel szintén a whiskys poharat. A többiek jegesvizet ittak.

Alfonz tovább beszélt:

— Tulajdonképpen úgy illenek, hogy kis medaillonokat rendeljünk, Volstead szenátor, a prohibíció apjának arcképével. És vékony aranyláncon a nyakunkban kellene hordanunk. Mert Volstead apó nélkül... dícsérjük nevét és bölcs ötletét: a prohibíció... nem tudott volna megzúlni a mi iparunk!

Megint ivott a bordeauxból, aztán még élénkebben folytatta:

— Három dolog kellett ahhoz, hogy megszülessék a mi iparunk Először: egy zseniális agyvelő. Tudjátok, hogy kire gondolok... Másodsor: a világ legnagyobb ostbasága, az alkoholtilalom... Harmadsor pedig: a világ legkorruptabb városa, Chicago...

Olyan hévvel szónokolt, hogy már az asztalt is döngette:

— Mert igenis, mi vagyunk Amerika legnagyobb ipara!... Nem az acél, nem a gyapot, nem az autó, nem a film, hanem mi!... Ki meri ezt kétségbe vonni? ... Dacosan a társai szeme közé nézett. Senki nem mert, de nem is akart ellenkezni vele. Yack oldalba bökött és a fülembe súgta:

— Ha ivott, mindig ilyen vad... De érdekesen beszél...

— Az ember abban különbözik az állattól, hogy iszik, — folytatta Alfonz és gúnyosan nézett végig a vízvívon. — Iszik, de nem vizet, mert azt az állat is tudja. Az ember szeszt iszik! Ezzel bizonyítja, hogy különb az állatnál...

Kis gúnyos mosoly rajzolódott a szája szélére:

— A tizenkilencedik alkotmánymódosítás megtiltotta ugyan Amerika szabad polgárainak, hogy szeszt igyanak, de nem akadályozhatta meg, hogy ezt a tilalmat át ne hágják. Ezért követte a tizenkilencedik alkotmánymódosítást a huszadik, vagyis: mi!

Aztán minden átmenet nélkül megkérdezte:

— Mit csinálunk holnap?

A hangja most azért lett kissé komolyabb, mert Conny jött be a szobába. Az ő jelenléte rögtön megváltoztatta a légkört.

— Kis robbanás az X-utcában, — válaszolta O'Conner tárgyilagosan.

Aztán magához intett és így szólt nekem:

— Holnap délben tizenkét órákor megkezdőd a szolgáltatod a főnöknél. Indulás tizenegy óra harmincor, innen...

Azon az éjszakán úgy aludtam, mint a mormota, mélyen és álom nélkül.

Még nyolc óra sem volt, amikor az ebédlőbe léptem. Az öreg Stanley egyedül ült

OZOM CRÉM

szepül, májfolt, pattanás, arcisztátlanságok ellen. Szépít, fiatalít. Próbátégely 80 fillér, nagy 1.80 előre fizetve. Utánvétel drágább. Rácz M. János gyógyszer-tára, Kiskunhalas.

a kandalló előtt, pipázott. Csodálkozott, hogy olyan korán keltem fel. A többiek még aludtak fenn a szobájkukban.

Én ezt a Stanleyt hosszú szürke hajával, rövidrevágott szürke bajuszával és hozzá a pipával valahogy agolnánk néztem. Amikor először találkoztam vele, úgy láttam, hogy nagyon öreg ember, de most legeljebb 50—55 évesre becsültem. Már megreggelizett, de, hogy hozták a témat, hozzáüült és szóval tartott. Hanar észrevettem, hogy ez az ember kitűnő megfigyelő és jói emlékszik mindenféle eseményre. Talán azért, mert ő maga már nem vesz aktív részt a dolgokban. — Most majd te is belépsz az üzembe, öcsém, — mondta és hangjában az apai fölény valami lenézéssévé vált. — Nagyon hamar rájössz majd magad is, milyen világ van itt. Rájössz, ha nyitva tartod a szemed és ha nem szalma van a fejedben. Ha számár vagy, évekig dolgozhatsz velünk és nem leszel okosabb mint ma. Hidd el, nincs is szó nálunk olyan nagy dolgokról, mint gondolnád. Tömögüzem ez, öcsém! A régi jó időkkel össze sem lehet hasonlítani. Ma megnyriszre megy minden, a minőségei elhanyagolják! Én egyszer egy pár fickóval együtt megállítottam a Southern-Pacific-expresszt. Ezért az élményért a mai Chicago egy évi teljesítményért odaadnám. Hja, barátom, akkor még megvoltak az Egyesült Államokban azok a végtelen területek és még nem voltak autók: akkor még öröm volt élni. Hiszen ti is csináltok egyetémást, hanem az én ifjúkoromban mégis csak más világ volt. Az pionirkorszak volt, öcsém. Voltaképen még a nagy Jim Colosimo is pionir volt, merész úttörő. Tudod, fiam, ha ma nagy legények vagytok, selyemingeket horátok és zabatek tele van ezerdollárosokkal, ne felejtsetek el, hogy mindez csak azért lehet így, mert ő valamikor helyettetek is gondolkodott. Bizony mindnyájan hálával tartoztok neki!

Kedvem lett volna őszintén bevallani, hogy én ezekről a régi rablókról úgyszólván semmit sem tudok — mert amit az újságokban olvasom, bizonyára nem volt igaz, — de csak nyugodtan tovább kanalaztam a zakkasát és figyelmesen hallgattam. De ez nyilvánvalóan nem zavarta az öreget, mert szakadatlanul beszélt tovább. Azt gyanítom, ritkán talált olyan hálás hallgatóra, mint amilyen én voltam.

Féltizenkettőkor megjelent O'Connor és hozzám fordult:

— Meséltem rólad a bossnak. Testőrszolgálatot fogsz teljesíteni az ő oldalán, egyelőre próbáldre. Remélem, hogy be fogsz válni. Connyval és még hat más férfival együtt két autóban elindultunk. Conny útközben megmagyarázta, hogy mit várnak tőlem. A testőrség kizárólagos feladata, a főnök testi épségére vigyázni. Előírásaink abból a feltevésekből indulnak ki, hogy a főnök életét állandó veszedelem fenyegeti, hol idegen bandák, hol a rendőrség részéről.

A testőrség harminchat emberből áll, minden héten egy tizennyolc emberből álló csoport teljesít szolgálatot. Hat testőr és a csoportparancsnok a főnök lakásában tartózkodik, a másik tizenkettő készenlétben van. A főnök lakásában nyolc óránként váltják az őrséget. A szabadhetések, ha akarnak, vállalkozásokban is résztvehetnek. Rendszerint meg is teszik.

Idegen embernek a főnöktől legalább öt lépésnyi távolságban kell megállania. Aki felszólítás ellenére is közelebb lép hozzá, azt a testőrök lelövik. Nekem továbbra is Stanley penziójában lesz lakásom és ellátásom. A főnök mellényzsebéből fizeti a testőrségét.

Conny figyelmébe ajánlott annak az embernek, aki mellette ült és akit mindenki „capitanonak” szólított.

— Vigyázz a fiatal barátunkra!

Ezt a capitanót mexikóinak néztem, de, mint később kiderült, St. Louisból származott és csakugyan sokat élt Mexikóban. A capitanó közölte velem az aznapi jelszavakat: „flox” és „daisy”. Virágnevek!

Várakozásom ellenére nem azoknak az elegáns villanegyedeknek egyikébe hajtattunk, ahol fantáziám kereste a nagy főnök hadiszállását, hanem egy előkelő üzletnegyedbe. Háromemeletes ház előtt álltunk meg. Ebben a házban aligha keresett volna valaki magánlakást. A kapun egy harisnyágyűnökség és egy „Smith & Webers” nevű cég kis réztábláit pillantottam meg. (Később megtudtam, hogy mind a két cég valóban létezik, sőt rendes polgári üzleteket is kötnek, — mindössze azt kell tudni, hogy az a nagy harisnyágyűnökség „mellesleg” még fegyverlerakatokat is tart, Smith & Webers pedig nem más, mint a főnök titkos címeinek és átutalóhelyeinek egyike.)

Egy mahomet néger, némán és komolyan, szokatlanul tágas liftbe tessékelt. Nem láttam lépcsőt és, mint később kiderült, a háznak nem is volt lépcsője! Amikor beléptünk a liftbe, a néger már telefonált. Felértünk a második emeletre. A lift ajtaja és a lakás ajtaja közötti helyen alig fértünk el. Egy nehéz bronzajtó nyílt ki zajtalanul, ezen az ajtón nem láttam semmiféle kilincset, csak szép dombozműveket. A körcekk-keresztmetszetű ajtó, amikor kinyitották, eltűnt a falban, olyan zajtalanul, mint a páncélszekrények ajtai. Azt hiszem, csak belülről lehetett megmozdítani.

Odabent ismét néma üdvözléssel fogadott egy árnyékszerű, határozatlankorú ember, sötétkék lírívben. Ez az ember a mongol fajhoz tartozott és parafatalpon járt. Én is megpróbáltam rögtön halkan lépni, de a többiek keményen dobogtak. Tágas hallon mentünk át, ahol sötét reneszánsz-bútorokat láttam. A hallból egy kis kabinettbe léptünk, onnan pedig egy nagyobb világos szobába, amelyben szintén impozáns reneszánszbútorok álltak. A széles ablakok előtt egy nagy írőasztalnál, nekünk háttafordítva egy ember ült, akinek egyelőre csak széles tar-

Színházi cukorkák

LONDON egyik színházában történt. Egy öregedő hölgn ezt a levelet írta a színház igazgatójának:

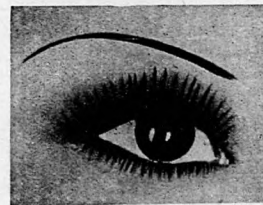
«Legnagyobb csodálkozásomra, sőt megdöbbenésemre arról értesültem, hogy a színház soron következő újdonságában Hamupipóke szerepét egy tizennyolc éves kolléganőre osztották ki. Ez a szerep azonban engem illet, mert ön, kedves igazgató úr, nagyon jól tudja, hogy színházunknál ezt a szerepkört 25 év óta milyen tökéletesen és milyen megérdemelt sikerrel töltöttem be.»

«Ha meg tud nevezni valakit, aki — amikor ön 18 estendő volt — szerelmes volt önmbe és még ma is ugyanilyen érzelmekkel viseltetik ön iránt, abban az esetben számíthat védelmemre és az eset jóakarató elintézésére.»

Befejezésül csak annyit tesznk hozzá, hogy ez a levélváltás — nem London városában történt.

CLEOPATRA volt a címe annak a szomorujátéknak, amelyet Marmontel írt. Baucanson, színpadi mechanikus, a darab előadására olyan tökéletes műkigyót konstruált, amely észrevehetően sziszgett, amikor a címszerep alakítójának mellére helyezték. A szomorujátékon még ez a tökéletes műkigyó sem segített, a darab megbukott. Az első, egyetlen előadásán azonban a nézőtérrel valaki, amikor a gépkigyó sziszegni kezdett, felkiáltott a színpadra:

— Annak a kigyónak tökéletesen igaza van!

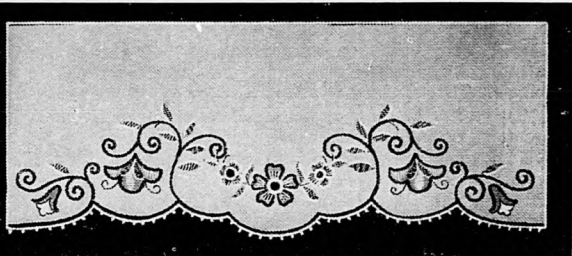
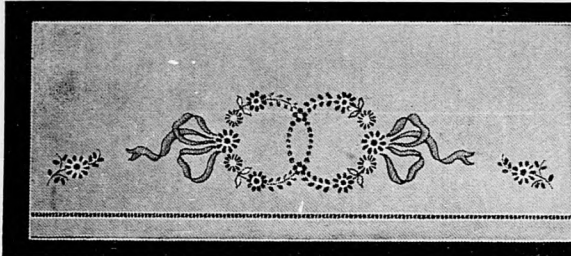
Szem-ráncok ellen

a szem kívüli bőrtáplálására és konzerválására

Dr. HÁRNIK-féle **SZEMHÉJOLAJ**

3.—P

Kapható: **TÜRÜK PATIKA** kozmetikai osztályán
Budapest, VI., Király-utca 12.

Hímzések kombiné díszítésére. Leírása: kézimunkarovatunkban. Beszerezhető a MUL kézimunkaboltjában, Teréz-körút 6. sz.

3 előnye van Önnek,
ha
bútorszükségleteit
a „FÉSZEK“
bútorüzletben, Budapest,
VI., Andrassy-út 33 sz. alatt
a Baross Szövetség tagjánál szerzi be
**Megbízható helyen,
jót, olcsón vásárol.**

Néhány sor, amin érdemes gondolkodni

Sok embernek mérhetetlen vagyonából nincs egyebe, mint a félelem, hogy elveszítheti.

A helyesen gondolkodó, tévedésből is indulhat ki és mégis az igazsághoz fog megérkezni.

Embértársainak csak a gyöngéit veszi észre a legtöbb ember; az egész Achillestől például nem látnak egyebet, mint a sarkát.

Csak egy erkölcs van, mint ahogy csak egy geometria: sem ennek, sem annak nincs többes száma.

Bármilyen drágán fizetsz meg egy illúzióért, még mindig jó üzletet csináltál.

Az erkölcs az igazságosság és a lelkiismeret leánya.

Akinek vagyona van: szerencse nélkül, úgy érzi magát, mint akinek asszonya van: szerelem nélkül.

A macskák senkit nem tartanak ékes-szólónak, aki nem tud nyávogni.

Sokkal nehezebb és emberibb: belátással lenni az iránt, akit ismerünk, mint részvétet érezni azzal szemben, akit nem ismerünk.

kóját láttam, meg hatalmas, sűrű, kemény fekete hajjal benőtt koponyáját, amelyet egy kissé vállai közé húzott. Aztán az az ember felállt, nyugodtan, de súlyához képest gyorsan. Körülbelül 190 fontra becsültem. 1.80 méter magas lehetett. Mosolyogva fordult meg és hosszú döngő lépésekkel felénk tartott. Világos, elegáns szabású ruha volt rajta, élénszínű nyakkendőt viselt. Jobb kezének egyik ujján igen nagy gyémánt. Mindnyájunkkal kezét fogott, először Connyval, utóljára velem.

— Te vagy a svéd fiú? — kérdezte minden különösebb érdeklődés nélkül. Hangja mély volt és kissé rekedt.

— Én vagyok, — feleltem.

— Hallottam már rólad!... No, majd meglátjuk, — mondta és már el is fordult tőlem.

Az első percben megállapítottam, hogy legtöbb fényképe hazudik! Valóban van valami szokatlan vadtság husos arcában, de ha a képek után gorillára kellett gondolnom, most, hogy előttem állt, inkább valami vadmacskára emlékeztetett. Nagy kerek feje előről imponáló. Erősen kiugró pofacsontjai vannak és szokatlanul erélyes álla. Haja a boltozatos homlok fölött már kissé ritkul. Szemöldöke sűrű fekete, az orr tövénél majdnem összenőtt. Szeme nem nagy. A vakító szemfehérben sötétbarna szembogár ül. Erősen áthatóan néz, de egyúttal ravaszul is. Orra lapos. Szája nagy, ajkai vastagok és érzékiek. Vakítóan fehér szabályos ragadozó fogazata van. Balarcának egész hosszán sebhely fut végig. Ez az arc a borotvált szakál kékes árnyékával olyan széles felületű, hogy minden túlméretezetnek látszik rajta, az orrt kivéve.

Az üdvözlés után rögtön visszaült íróasztalához és mentol-cigaretta-tételt vett a szájába...

Most megkapjuk a beosztásunkat. Én egy másik emberrel akit „the Count“-nak (grófnak) neveznek, a szomszédszobában telepedem le. Azt mondom ennek a countnak fontoskodva, hogy itt nem hallhatjuk, ami a szomszéd szobában történik, mire a count egy nagy riasztó csengőre mutat. Természetes, hogy akik ezt a szolgálatot berendezték, nem vártak rám és mindenről gondoskodtak.

Ebben a mellékszobában, amely szintén reneszánszbútorokkal és pedig, mint ahogy most megállapítom, eredeti, sőt nagyon jó darabokkal van bútorozva, könyvtárak is állnak. Ez a főnök könyvtára. Az egyik állványon rengeteg Napoleonra vonatkozó könyvet találtam, részben pompás kötésekben. Az egyik könyvet, amely Napoleon összegyűjtött mondásait tartalmazta, szemmeláthatóan sokat forgatták. De volt itt mindenféle könyv a tudományos üzeman, az ipari szervezés, a reklám és a gasztronómia köréből, memoárok az amerikai Polgárháború és a Vadnyugat meghódításának korszakából, Teddy Roosevelt, Carnegie, Rockefeller, Ford könyvei, Mark Twain, Upton Sinclair, R.L. Stevenson, Hergesheimer, O'Henry regényei, Dumas Három Testőre. „A nagy amerikai vagyonok keletkezése“ Myerstől, „Szegénység és Haladás“ Henry Georgetól, stb. Csupa angol könyv. Olasz könyvet nem láttam, egy régi Dante kivételével.

Éppen az egyik könyvet nézegettem, amikor az ajtó felpattant. A főnök az izgalom tetőfokán szinte magánkívül rontott a szobába. Összegyűrt újságlapot lobogtatott:

— Meg kell pukkadni — ordította —, ha az ember látja, hogy olyan utolsó ember mint ez a Michael Hughes hogyan használja fel az én nevemet arra, hogy a maga számára rongyos kis reklámot csiholjon ki belőle. Én ezt a Hughest soha életemben nem láttam és nagyon jól teszi ez a szellemilelt ember, ha nem tolja ide a pofáját. Arcatlanságra futja a tehetségéből ennek a mérges kis rendőrfőnöknek, de többre nem. Ez a nyomorult féreg, ez a kis ártatlan Mr. Hughes azzal dicsekszik itt, ebben a piszkos újságban, hogy az én üzletemet örökre elrontotta a cooki grófságban, valamint Chicagóban is... Még mit nem, Hughes barátom Kis rendőrfőnököm, ahhoz korábban kellett volna fölkelned!

A főnök egy karszékbe dobta magát. De aztán gyorsan visszament a másik szo-

Lohr Mária (Kronfus) **Vegytisztító - kelme festő**
Gyár és központ: Budapest, VIII. ker., Baross-utca 85. szám

bába, mert telefonhoz hívták. Még soha életemben nem láttam ilyen ingerült férfit. Meg is mondtam a countnak, hogy nem szeretnék ennek a rendőrfőnöknek a bőrében lenni.

— Tudod, ki csinált chicagói rendőrfőnököt Mr. Hughesból? — kérdezte egy magas, szőke Andy nevű fiatalember, aki nemrég jött be a szobába. — A mi barátunk, a nagyhasú Bill Thompson, Chicago új polgármestere. Ez az úr tegnap jelentette ki, hogy ő „nedves”, azazhogy „szesz-párti.” És ki buktatta meg Dever polgármestert és ki választotta meg Bill Thompson? ... A mi főnökünk! ... És ez a nagyhasú Bill világgá merete kürtölni, hogy ő nem fogja üldözni a kis szesz-csempészeket és nem fogja kihalászni a nadrágzsebbe sülyesztett whisksyüveget. De igenis, üldözni fogja a „szervezett bűnt” és kikerget minket Chicagóból. Érted? ... A főnököt akarja kikergetni ez a szánalmas figura! Ót, akinek a pénzén megválasztották! És ennek a hitvány fráternek hozzá méltó rendőrfőnök megfizetett újságjaiban még azt a hazugságot is megíratta, hogy már ki is ebrudalt minket Chicagóból ...

Széles mosoly rajzolódott arcára:

— Mit szólsz mindehhez, öcsém?! ... Mit szólsz ehhez, mondd, ebben a lakásban és ebben a pompás fotelben?! ... Látod, hogy itt vagyunk és hidd el, itt is maradunk! ... Hanem ez a Hughes is jobban tenné, ha nem ugrálna. Hiszen állandó élvezője John Higgins játéknak kölcsönkasszájának! A mi főnökünk, ha akarná, róla is elhelyezhetne az újságokban néhány cifra históriát! ... De a főnöknek most más gondjai vannak, mint Hughesnak a szájára vágni. Idegen gunmanok jöttek Chicagóba. Aiello legényei, New-Yorkból, St.-Louisból és Clevelandből. Akik mindenáron végezni akarnak vele ... Úgy látom, hogy újra nagy harcok előtt állunk!

Mindenki nevetett, hát én is velük nevettem. Nem értettem ugyan egészen, amit Andy mondott, de nem akartam kíváncsiskodni. Annyit azonban éreztem, hogy nem valami nyugalmas időbe csöppentem bele.

Tekintetem már megbarátkozott a szoba és az egész palota fényűző berendezésével. De olyan érzés fogott el, mintha fejbe kölintottak volna. Mintha a bennem megbúvó emberiséget érte volna súlyos ökölesapás. Eszembe jutottak az amerikai nyomortanyák, amikkel szemben itt, a szemem előtt hivalkodott a káprázatos pompába öltöztetett Bűn, amely nem csupán élvezheti ennek a csodálatos szinte várkastélyszerű palotának védelmét és biztonságát, hanem innen, mint valami központból, irányító befolyást gyakorol az amerikai közéletre és annak legfőbb funkcionáriusaira. Hát odáig süllyedtünk volna és éppen a szabadság Újvilágában, hogy amíg a becsület és jószág legfeljebb az éhenhalástól ment meg, a becsstelenség és a bűn, a vagyon és hatalom szuperlatívuszaiban tobzódhatik?! ... De nem volt időm tovább gondolkozni ezen.

A következő pillanatban ugyanis a capitano lépett a szobába és így szólt:

— Gyorsan, fiúk! Indulunk! ...

(Folyt. köv.)

Az emberi test elektromos kisugárzása

Egyre jobban beigazolódik az a tudományos megállapítás, hogy a gondolkodás, valamint minden szellemi tevékenység — természetesen csupán addig a határig, amíg magával a testtel van összefüggésben — nem más, mint bizonyos elektromos folyamat, amely az egyénről átvivődik másokra is. Rendkívül gyenge, de már műszerekkel lemérhető agy-áramok, amelyek a többi ember hasonló agy-áramával érintkeznek, bizonyos áramerősség esetében teremtik meg a harmonizáló, vagy eltaszító hatást, másként, a szimpátiát, vagy antipátiát.

Minden ember rendelkezik ilyen elektromágneses erővel, amely azonban egyénenként nagyon különböző. Ez a mágneses erő nem csupán közvetlen környezetünkre, hanem idegen emberekre, sőt az állatokra és növényekre is hatással van. Tudományos megállapítást nyert az is, hogy az emberi agyvelőnek természetes fénykisugárzása is van és hogy ez a fény sokkal nagyobb a magas szellemi képességű embereknél, mint a kevésbé aktívaknál. Dr. George W. Crille megfigyelései szerint az emberi agy zöldes fényt sugároz ki magából, ami természetudományos magyarázatát adja annak a dicsfénynek, az „aura”-nak, vagy „glóriás”-nak, amivel a prófétákat és szenteket ajándékozta meg a történelem.

A tudományos kutatások szerint ez az „aura” két részből áll és a test külseje körül hullámzik. A belső „aura” tizenkét centiméter, a külső három-négy centi-

méter erősségű. Erőközpontja a vér-központ és elektromos hullámai az idegeken keresztül futnak, ahol aztán nagy érzékenységű galvanométer segítségével le is mérhetők.

Ezenkívül vannak kivételes fizikumú emberek, akiknek teste rendkívüli mágneses, sőt elektromos kisugárzással rendelkezik. Ez az emberi magnetizmus, ami épp úgy lemérhető érzékeny galvanométerrel, mint az előbb említett „aura”, azoknál az embereknél, főként orvosoknál állapítható meg, akik már a megjelenésükkel, a belülről kisugárzó energiájukkal bizonyos jók gyógyulást, vagy legalább megkönnyebbülést képesek előidézni, különösen a rendkívül érzékeny idegzetű betegeknel.

Ma már tudjuk — és tudományos megállapítást nyert —, hogy minden egyes ember egy-egy önmagában működő elektromos árammú, éppen ezért a bereklímózott „elektromos emberek”, akik még napjainkban is szerepelnek, hétköznapi jelenségekké váltak, minthogy valamilyen nyelven rendelkezünk elektromos kisugárzási képességgel. Csakhogy ez a képesség egyes embereknél olyan nagy erősségű és olyan kivételes frekvenciájú elektromos kisugárzást áraszt magából, hogy az orvostudomány és természetudomány még bizonyos mértékig rejtélyes, vagy legalább is ismeretlen energiaforrásokkal áll szemben, amelyek megfejtése — és talán felhasználása — a jövő feladata lesz.

Szeplők ellen.
továbbá
májfoltok, pörсенések ellen

Crème Montreuil Edy

RENE MONTREUIL, PÁRIZS.
BIZTOS! GYORS! KELLEMES!
Kapható minden előkelő szaküzletben!
Magyarországon gyártja:

Török Patika, Budapest, Király-u. 12

Lélekzene

A léleknek is van zenéje: szerelmes tangó dallama, mintha az álom gyász-földjére szűzféher, lágy hó hullana ...

Benn: az ördög anygallal táncol: szerpentin-esők hullanak; egy bűn, egy vétek, egy-egy átok, egy ima minden pillanat ...

Lakos György

Mindig elragadó

szellemes, érdemes vele társalogni. Már egymagában szemben ülni és remek, selyemfényű haját nézni is öröm. Nem csoda, mert haját állandóan a lug és szappanmentes Neo-Shampooon-al ápolja.

"Feketefej védjegyü"

NEO-SHAMPOON

Csomag 38 f. * Folyékony 90 f.-től
Mindenütt kapható!

A fiatalítás csodája

Történet Cagliostro-ról és az ő élet-elixíréről

Nyári ruháskák fiatal leányok és fiúcskák számára

G. Balsamo, a világhírű szélhámós, aki magát önhatalmúlag gróf Cagliostro-nak nevezte, csavargásai során Danzig városába érkezett. Bevonulása általános fel-tűnést keltett, mert mindig saját testvéreivel körülvevett üveges batáron utazott és kúrtösök jelezték a «szellemek urának» megérkezését.

Ugyanazon a napon, ugyancsak Danzigba jött feleségével, gyermekeivel és anyósával, természetesen az apostolok lován, azaz gyulogszerrerrel: Lange Latte, «hosszú pózna». Szállást keresve bolyongott az utcákon és találkozott Cagliostro kocsijával. A két szélhámós egyetlen pillanatra látta csupán egymást — és igazán érthető, hogy Lange Latte néhány perccel azután, hogy a gróf úr a fogadó-ban lemosa kezeiről az utazás porát, hirtelen felbukkant és egy kis támogatá-sért esedezett. Nem volt túlságosan követelődző, beérte volna ötven ezüst forinttal is.

A kis csirkefogó szemtelenül felbőszítette a nagy csirkefogót és semmibe véve az ősrégi betyárbecsület iratlan törvényeit, nem csupán összeszidta kollegáját, hanem botjával verni kezdte és kikergette.

Fontos tudni azt is, hogy gróf Cagliostro minden városban, ahol tartózkodott, már este a közönség elé lépett, szép beszédet tartott, jövődőt mondott és végül «örök ifjúságot adó elixir»-jét kezdte árulni. Ez az elixir nem volt egyéb, mint sós, illatosított víz. (Ennek dacára mégis volt bizonyos hatása, mert a bél-bántalmakban szenvedőnek — mint a keserűvíz — bizonyosfokú megkönnyeb-bülést okozott.)

Már most az történt, hogy a Danzig városában tartott első előadás hallgatóinak sorában megjelent egy nagyon öreg, nagyon csúnya nőszemély, aki előrecsú-szott az előadói emelvényig és a többiek gúnyos kacagása közben egy üveg «örök ifjúság»-ot vásárolt.

Másnap ez az asszony újra megjelent, de már gömbölyded formákkal, friss orcá-val, könnyű lábakkal, amit a többiek alaposan megbámultak.

— Látjátok, — kiáltotta és mindenkinek megmutatta magát, — a mester ennyre segített rajtam. Tegnap még öreg és fonyadt voltam. Mindnyájan kineveitek. De ma már egészen más asszony vagyok, a mester jóvoltából...

Cagliostro nagyon meglepődött ezen és majdnem elvesztette hideg fölényessé-gét, mert ezt már ő is valóságos csodának tekintette. De csak elkésve jutott eszébe, hogy mit kellett volna cselekednie. Nagyon ingerült volt emiatt, egész éjszaka nem aludt, pedig az «örök ifjúság»-ért sokkal több pénzt vett be ezen az egyetlen estén, mint máskor egy egész hónap alatt.

A csodálatos megfiatalodás híre az egész várost bejárta. Estére az utca, ahol Cagliostro beszélni akart, annyira tömve volt emberekkel, hogy a rendőrség kénytelen volt közbelépni. Amikor a mester a terembe lépett — összeborzadt. A fal mellett meglátta kitűnő barátját: Lange Latte-t, aki egy csecsemőt tartott a karjai között.

És Lange Latte a magasba emelte a csecsemőt és elkezdett kiabálni:

— Cagliostro, add vissza nekem az édesanyámat!... Add vissza az anyámat, te átkozott varázsló!... Lange nem egyedül kiáltott, hanem a csecsemő is féktelenül sivalkodott. Cagliostro elsápadt — azonnal megértett mindent. Lange Latte pedig a térdein járta be a termet és sírt, valóban sírt, krokodil-könnyeket hullatott ez a kis szélhámós.

— Nézzétek, ez a gyermek tegnapelőtt még az én édes, drága anyám volt! Ettől a varázslótól vásárolt valami italt, ami fiatal asszonnyá változtatta és mára, nézzétek, mi lett belőle?!... Egy gyermek! Őibéli gyermek lett az én öreg édes-anyámból!

Cagliostro úgy érezte, hogy az egész világ forog körülötte. Nagy kedve lett volna ahhoz, hogy csodátéví receptjének ajánlása helyett leleplezze ezt a szél-hámóst. De nem lehet, ilyen nem szabad cselekednie, hisz ezzel sajátmagát tenné lehetetlenné! Vigye az ördög!

A magasba emelte tehát mindkét kezét, hogy megnyugtassa a forrongó tömeget és megígérte, hogy vissza fogja adni ennek a siránkozó embernek az ő öreg édesanyját.

Aztán udvariasan belekarolt Lange Latte-ba, a magasba emelte fejét és elhagyta a termet. Bevonultak egy kisebb szobába, ahol zavartalanul beszélhettek egy-mással. Tulajdonképpen nem sok beszélni valójuk volt, csupán néhány szó, de azt is maga a mester mondta egyedül.

— Atkozott kutya! — kiáltotta fogsírkorgatva. — Mennyi pénzt akarsz?

Lange Latte néma maradt. Csak egyik kezének öt ujját mutatta.

— Ötvenet?

Lange Latte erővelösen rázta a fejét.

— Ötszáz ezüst forintot?

Lange Latte igenlően bólintott, de most is néma maradt.

A mester morgott, de nem tehetett egyebet: kihozta vas szekrényét és fájdalmas szívvel leolvasta az asztalra az ötszáz ezüst forintot.

Lange Latte zsebre vette, karjára vette a csecsemőt, nagyon szép jóéjszakát kí-vánt és eltávozott.

Cagliostro gróf, a mester, a «szellemek atyja», letörölte homlokáról az izzadsá-got és mielőtt visszament volna a terembe, odasúgta legbelső szolgálójának:

— Holnap utazunk... veszélyes itt a levegő...

L. P. M.

Bókay János

a Magyar Nők Lapja cikkírója

Bejelentettük a Magyar Nők Lapja kedves előfizetőinek, hogy e lap hasábjain egymás után fognak megszólalni a mai magyar irodalom legtehetségesebb képviselői. Ebben a számunkban egyszerre két új nevet talál az olvasó: egy nőt és egy férfit. Az új írónőről külön emlékezünk meg, itt most Bókay Jánosról szeretnénk néhány szót szólni.

A mai naptól kezdve cikkíróink előkelő gárdájában üdvözöljük azt a Bókay Jánost, aki ragyogó regényeivel és szellemes szindarabjaival meghódította az igényes magyar és külföldi közönséget. Verseire még annak idején Ady Endre hívta fel a figyelmet, mikor szegény Tóth Árpádról írt. Regényeivel aztán már maga Bókay János gondoskodott a nagy népszerűségről. Márió, Herceg Durravard, Megvédtém egy asszonyt, Julika a fiúk barátja, Mi férfiak, Karosszék és A balek című könyvei hamarosan közkezen forogtak Magyarországon, mert a humor és szellem fényében az olvasók nagy tábora megismerte a maga életének költői változatát és Bókay János forró szívét, amely szeretet, nevel, szórakoztat és bátran mer sírni akkor is, mikor mások a könnyet szégyellik és gyengeségnek tartják. Bókay János lenyűgözően őszinte s mikor könnyű kézzel tárja fel problémáinkat, érezzük, hogy ez a könnyű két milyen erős s az csevegőhang milyen hatalmas. Írói természetese s a mondanivaló bősége sarkalta őt arra, hogy utat törjön magának a színpadra is és ott megteremtse a hamisítatlan magyar közeposztály elsőrendű irodalmát, a Megvédtém egy nőt, Szakíts helyettem, A rossz asszonyt és Ragaszkodom a szerelemhez című vigjátékokkal, amelyek azóta bejárták a német, olasz, angol és amerikai színpadokat. Ilyen maradandó sikerekben gazdag mult után lép Bókay János a Magyar Nők Lapja hálás női tábora elé, hogy cikkeiben hozzájáruljon a mi életünk örök kérdéseihöz, a maga emelt stílusában és közvetlen hangján, amelyből optimizmus árad, amelyből egy nagy lélek tüze süt felénk és egy európai szellem élvezetes és egészséges felfogása hinti szét a műveltség, a hit, a korrektség és a jószág igéit. Nagy örömünk lesz benne a mi lelkes hölgyeinknek. Bókay János az igaz magyar író, aki ugyan a címre legfiatalabb méltóságos úr a toll birtalmában, de irodalmi rangra ott áll a Jókai-Mikszáth-Gárdonyi triász közvetlen magasságában, már legelső művétől kezdve. Nagy szeretettel s tehetségének kijáró tisztelettel köszöntjük, mikor először lép be a mi hajlékunkba. Hoza Istén őt! Kívánjuk, hogy a mi hatalmas női táborunk területén sikeresen gyarapítsa eddigi hívei nagy számát.

Mezőssy Mária

Ezt a női nevet hamarosan megismeri mindenki, aki szeret olvasni. Első elbeszéléseivel most találkozok az olvasó a Magyar Nők Lapjában s reméljük, hogy ez a találkozás egyre sűrűbbé válik. A Tűz-tánc című regényével tűnt fel Mezőssy Mária, a kézirat évekig vándorolt egyik kiadótól a másikhoz, egyik se látta meg benne az új nagy tehetséget, míg végre akadt szem, amelyk mohón vetette rá magát erre az új alkotásra és a könyv kikerült a homályból. Ezzel a regénnyel gazdagabbak lettünk, ez a könyv éppen olyan nagy értéke az új magyar irodalomnak, mint Kodolányi János munkássága és mint Ignác Rózsa vallomása két hatalmas regényalkotásában.

Mezőssy Mária a szenvedésben és a kisebbiségi megaldottságban alakult át s lett író. Annak is született. Egyszerű feleségnek indult s jó tanítónőnek. A megpróbáltatás bírta szóra. Megjárta a mélyseégeket. S mikor érni kezdett, kiderült, hogy feljogóképessége átüli az egész világot. Egy parányi falu jutott neki az akkor még megszállt Felvidéken s ő a Tűz-tánc-ban kitágította a falu határait, a halhatatlan emberi érzések végtelenségével. Amiről beszél, amit megérint, az él és ott piheg az ember tenyerében, puhán, szelíden és a maga természetes formájában. Művész és költő Mezőssy Mária, akit még nem ragadt el és nem mérgezett meg a világirodalom üzemestett és elüzletelt gépezete. Minden írása érintetlen harmatepp, tiszta és üde, napfényben tükrözi vissza az életet, azt az életet, amely napjainkból tevődik össze. A valóságból, amelyről Dosztojevskij mondta, hogy „a valóságnál nincs fantasztikusabb”. És nincs szebb, ha olyan költő szüri át írásba, mint Mezőssy Mária.

Őt arra kértük meg, hogy az elbeszélések írlóján és alakjain át mutassa meg a Magyar Nők Lapja hasábjain teli szívét és a mai élet új oldalát. Finoman nyúl hozzá a témához, gyöngéden, ahogyan csak egy nő tud és erőteljesen, ahogyan egy művészhez illik. Örömmünk, hogy itt szerepel először az anyaország irodalmában, azért is nagy, mert nőiről nevezhetünk be, még pedig arra legméltóbb helyen, a Magyar Nők Lapjában. Az ő igazi közönsége itt van nálunk, a mi magyar asszonyaink és leányaink körében, akik szeretettel és lelkesedéssel fogják őt követni egyre magasabba ívelő írói pályáján.

Angyalkák érkezése.

Markovits Ferenc rk. tanító és neje, Bergeovics Irén tanítónő, balatonújlaki kedves előfizetőink örömmel tudatják, hogy boldog házasságukat a jó Isten kislíval áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Ferenc Kálmán nevet kapta. Keresztszülők: Kőfalvi Júlia és Sélly Kálmán plébános. — Dornik Dezső és neje, Varga Mária, kispesti kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy 3 éves 8 hónapos kis Évikejüeknek a jó Isten kegyelméből kis húga született, aki a szent keresztységben az Erzsébet Etel nevet kapta. Keresztszülők: Halápi Etel és Halápi László. — Az újszülöttekre és kedves szüleikre az Eg áldását kérjük.

A Kormányzó Úr

Ófóméltósága megengedte, hogy gróf Teleki Pál m. kir. miniszterelnök a Souverain Máltai Lovagrend nagykeresztjét elfogadja és viselje. — A budapesti Cecília-kórus Bárdos Lajos karnagy vezetésével a Majna melletti Frankfurtban két nagyszerű templomi hangverseny adott. A hangversenyeken közreműködött Szokolczay-Riegler Ernő orgonaművész. — A társadalmi és közéleti kitüntőségei jelentek meg Keresztes-Fischer Ferencék cocktail-partyján, Erdősi-Biba Ferencék estélyén, Konkoly-Thege Kálmánék vacsoráján, Lamotte Károlyék nagadé-délutánján, Bornemisza Gézőék vacsoráján és Kóródi Katona Jánosék teádján. — A finn-magyar kulturális kapcsolatok szorosabbá tétele céljából a finn énekar tiszteletbeli tagjává választotta dr. Nagy Emil volt igazságügyminisztert, Evyssen Tibor min. tanácsost, dr. Gaskó Dezsőt, a Magyar Film-társaság főtitkárát és Ambrus Tibor kormánytanácsost. — A lisieuxi szent Teréz-kollégium és menza javára a Gellért-szálló termeiben kitűnően sikerült teadélután rendeztek, dívatbemutatóval és tárgysorsjátékkal.

Hímen-hírek.

Somlay Valika, váci kedves előfizetőnket eljegyezte felsőkubini Kubinyi Gusztáv, min. sz. tisztviselő. — Csonka Árpád és neje, pesztentlőrinci kedves előfizetőink ledányt, Editet a kőbányai Szent László-téri plébániatemplomban altárhoz vezette Swiderski Mihály. — Reiszmann Arnold és neje, Vasas Judit ledány, Edith és Kovács Károly örök hűségét esküdött Budapesten. — Preizner Pál és neje, Koós Vilma aszódi kedves előfizetőink ledányt, Juliant eljegyezte Szedő Pál, m. kir. honvéd-zászlós. — Takáts Ilike okl. tanítónő kedves előfizetőnket a zalaszentiváni rk. plébániatemplomban oltárhoz vezette Rosta Gyula, okl. gazda, tanító. — Hevenszky Vilma, recski kedves előfizetőnket eljegyezte dr. Bodolay Miklós, MAV-tiszt, Parádé. — A jegyes- és házparóknak őszinte jókívánásainkat küldjük.

XX. SZÁZAD

cím alatt gyűjtötte össze és adta ki legújabb verseit Móra László, a finomtollú, mélyérzésű, a kor izgalmas éreztését teljesen felfogó és tökéletes formában kifejező poéta. Ezek a költemények, amelyek az utóbbi néhány esztendő terméséi, valóban hű és teljes zengésű megszólaltatók a mai kultúr-magyar színház érzésvilágának. Móra László versei nem az elefántcsont-torony lakóinak megnyilatkozásai, hanem olyan ember és magyarság kedvesének, fájdalomának, jagatásának és boldogságának kifejezői, aki minden idegszállával, minden lélegzetvételével benne él a mai élet forgatagában.

IN MEMORIAM

Az őszinte részvét hangján jelentjük, hogy

dr. ikafalvi Farkas Béláné

szül. Kremán Margit, ref. lelkipáztorné, a legmagasztosabb anyai hivatás teljesítése közben a földi otthonból az örökkévaló mennyei otthonba költözött.

Télen, nyáron,
ősszel, tavasszal
Földes Margit-crème!

H A Z T A R T A S

Rovatvezető: ifj. székesi Sacelláry Györgyné

Töltött csirke. A csirke mellén a bőrt éles késsel felemeljük és a következők töltelékkel töltjük meg: 1 tojás áztatott, szítán áttört zsemlyét, 2 tojás sárgáját, kávéskanál zsírt vagy vaját, sőt, kávéskanálni finomra vágott petrezselyemzöldjét, késhegynyi törött borst és 10 dkg párolt, finomra vágott gombát. Jól elkeverve, a csirkét megtöltjük. Ha a töltelékkel marad, azt a csirke mellé helyezzük. Sütőplébe tesszük a csirkét. Meleg zsírral öntsük le, kevés vizet teszünk alá és szép pirosra sütjük.

Serpenyős rostélyos. Személyenként egy rostélyos számítva, a húst jól kiverjük, besózzuk és kevés ideig, míg a hagyma pirul, állni hagyjuk. 4 szép rostélyoshoz 2 fej hagymát jól megvágunk és 2 evőkanál zsírral szép, világos sárgára pirítjuk. 1 lapított evőkanál édes, nemes piros paprikát keverünk bele, hogy szép piros színe legyen és belerakjuk a kivert rostélyosokat. Ha van, 1 zöldpaprikát eresztől, 2 kisebb paradicsomot teszünk bele és jól elkeverve, lassan pároljuk. Vízet csak akkor öntünk keveset rá, ha a levét már egészen elfőtte. Ha a hús puhulni kezd, 1 kg hámozott, négybevágott burgonyát teszünk a húsra és a lábást csak rázogatjuk, de nem keverjük a benne levő húst, mert a burgonya szétesik. Ha megfőtt, ügyesen szedjük ki a húst, helyezzük rá a burgonyát és metéltre vágott zöldpaprikával megszórva, adjuk asztalra.

Töltött celler cukorbajosoknak. A meghámozott cellereket kivájjuk és a következők töltelékkel töltjük meg: 15 deka darált borjúhúst, 10 deka darált sonkát, 1 evőkanál sűrű paradicsomot, sőt és kevés törött borst jól elkeverünk és megtöltjük vele a cellereket. Egy lábosban vaját vagy zsírt olvasztunk, belerakjuk a töltött cellereket és kevés víz hozzáadásával puhára pároljuk. A levébe kevés piros paprikát tehetünk, vagy paradicsommártással tálaljuk.

Zöldborsós csirke. A csirkét tetszésszerint darabokra felvágjuk, petrezselymes zsírral puhára pároljuk, a kifejtett zöldborsót ráöntjük és pároljuk, míg a borsó puhulni kezd. Liszttel meghintjük és főeresztjük a főtt zöldborsóhévelyével.

Héjatlan sültburgonya. Nagyobbfajta burgonyát meghámozunk, kettévágjuk, jól letöröljük, forró sütőbe helyezzük, ha szép

pirosra megsült, megsózzuk és tálra rakva, vaját adunk mellé.

Mártás halakhoz. 3 szardellát, 3 heringnek a fejét, ½ reszelt vöröshagymát, ½ citrom levét, 1 kávéskanál mustárt, 2 tojás sárgáját megfőzve, 1 kávéskanál kapribogyót szítán jól áttörünk, elkeverve, mártásescszében adjuk fel.

Rebarbareleves. A rebarbaraszárazakat megmossuk, jól megmossuk és szitára téve a vizet lecsurgatjuk róla. Kevés reszelt vöröshagymát, metéltre vágott sárgarépat, zsíron vagy vajon félig puhára párolunk, bele tesszük a rebarbara darabokat és fedő alatt puhára pároljuk. Egy vizes zsemlyét kevés tejszínben áztatunk, szítán áttörjük, a párolt rebarbarás hagymás sárgarépas péppel, vissza tesszük a lábasba a keveréket, felöntjük borjúcsontléval, sózzuk, kissé borsozzuk és 20 percig főzzük. Pirított zsemlyekockákkal tálalhatjuk. Ha sűrűbb, krémszerű levest akarunk belőle, áttört zsemlyével sűrítjük.

Darált tüdőleves. Fél kiló marhatüdőt sósvízben puhára főzünk. Ha megfőtt, kivesszük a vízből és húsdarálón ledaráljuk. 4 dkg. zsírral vagy vajjal, 5 dkg. liszttel és ízlés szerinti cukorral jó barna rántást készítünk, beletesszük a darált tüdőt és 1 liter csontléval, vagy ha van húsleves, azzal eresszük fel. Felfőzzük és sült borsó-tésztával tálaljuk. Aki savanykásan szereti, citrommal, vagy ecettel ízesítheti.

Kaporleves. Kevés zsírral, jó csomó finomra vágott kaporat párolunk, csontléval főleresztjük, tálalás előtt tejfellel, liszttel és egy tojás sárgájával behabarjuk. Aki szereti, az behabarás előtt csipetkét főzhet bele.

Jó uborkasaláta (aki így készíti, soha nem lesz panasz a gyomorfájásra). A tisztított, vékonyan gyalult uborkát, legalább 3 óráig kell sóban áztatni, kevés, jól szétzúzott foghagymával, (aki nem kedveli, ne tegyen bele), 3 órai állás után jól kinyomjuk a sósléből és bővízben nagyon jól kimossuk, kinyomjuk és tálba tesszük. Egy nagy pohárban elkészítjük az ecetes, cukros, sós, keveréket, ráöntjük a tálban lévő salátára, jól elkeverjük. Aki kedveli, kevés olajat, vagy tejfölt is tehet bele. Az így elkészített salátát salátás tálba tesszük, egyik felét tört

borssal, a másik felét piros paprikával szórjuk meg és így adjuk fel. Vékonyra metélt zöldpaprikát és paradicsomot is keverhetünk bele, de ekkor tejfel nélkül készítjük.

Sonkakrém. Félkiló nyers füstölt sonkát megdarálunk, szítán áttörjük, 1 tejszínben áztatott zsemlyével, 4 tojás sárgáját és negyeder liter tejszínhabot könnyedén bekeverünk. Vajjal kikent formában 20 percig főzzük, azután kihűtjük és aszpicban gázoljuk. De aszpic nélkül jól kifagyasztva, nyári vacsorának is nagyon jó.

Rebarbarafőzelék. A fiatal, gyenge rebarbara leveleit megtisztítjuk, sósvízben megfőzzük. A megfőtt leveleket szítán lecsurgatjuk és jól leöblítjük, hogy kesernyős ízét elveszítse. Azután megdaráljuk és vagy vajon vagy zsíron pároljuk. Liszttel megszózzuk és csontléval eresszük fel. Sóval, borssal ízesítjük és tetszés szerint öntünk bele tejfölt. Belga barátnőm receptje szerint, tojássárgáját kevernek bele, csak vajjal készítik és tejfel helyett tejszín kevernek bele.

Salátafőzelék. Készíthetjük úgy, mint a kelkáposztát szoktuk, burgonyával, de, nagyon kedvelt a tejfellel készített, csontléval feleresztett, behabart salátafőzelék is. Ezt úgy készítjük, hogy négyfelé vágjuk a salátát, vajon pároljuk, azután behabarjuk, sózzuk, csontléval feleresztjük. Tetszés szerint adunk bele tejfölt, jól felforraljuk és tálaljuk.

Vajbab-tekeres. Főzzünk meg puhára vajhabot, szítán csepegtessük le a vizet róla. Vékony sonkaszalélekre göngyöljük bele a hosszúságú vajbabokat, tojássárgájába és szitált morzsába forgassuk bele és vajban süssük meg ropogósra.

Magyaros, kapros tökfőzelék. A tököt megtisztítás után meggyaluljuk és beszóva kissé állni hagyjuk. Nagyon világos, hagyma nélküli rántást készítünk, beletesszük a kicsavart tököt, kevés ecetes vízzel feleresztjük és nagy csomó finomra vágott kaporat teszünk bele. A kapor szárát és egy egész zöldpaprikát főzzük vele. Ezeket tálalás előtt vegyük ki. Nem sokáig főzzük, csak jól felforraljuk. Tálalás előtt tejfellel jól megöntjük. Ízlés szerint piros paprikát is tehetünk bele.

Rántott tojás. Keményre főzzük meg a tojást, vegyük ki a sárgáját, keverjük

ÉTREND

1939 május hó 21-től 1939 május hó 31-ig

VASÁRNAP	
21	EBÉD: spárgakrémes, zöld-borsós csirke, zöldsaláta, túróserítés. VACSORA: hideg rántottthús, celleres burgonyasaláta, narancskrém.
HÉTFŐ	
22	EBÉD: zöldborsóleves, serpenyős sertésborda, saláta, mágyarárás. VACSORA: kevert juhtúró, új hagyma, retek, keménytojás, narancs.
KEDD	
23	EBÉD: hamis húseles, székelykáposzta, ízes palacsinta. VACSORA: burgonyalángos, tejfel, párolt szilva.
SZERDA	
24	EBÉD: burgonyaleves, savanyú-tűdő, zsemlyegombóc, vanília-kifli. VACSORA: füstölt kolbászos rántotta, saláta, délről tészta.
CSÜTÖRTÖK	
25	EBÉD: gombaleves, borjúpörkölt, tarhonya, alma pongyolában. VACSORA: vese-velő, saláta, sajt.
PÉNTEK	
26	EBÉD: babpüréleves, rácponty, mákosrítés. VACSORA: tojásos galuska, saláta, délről tészta, vagy sajt.
SZOMBAT	
27	EBÉD: gulyásleves, grizes metélt. VACSORA: mustáros keménytojás, sajt, vajaskenyér, alma.
VASÁRNAP	
28	EBÉD: csirkeaprótkéles, rántott csirke, tartármártásos zöldsaláta, szalmaburgonya, oroszkrém torta. VACSORA: hideg daráltthús, saláta, lincertészta.
HÉTFŐ	
29	EBÉD: zöldborsóleves, libarizzsal, fiatal libasült, új vajjas burgonya, cseresznyés lepény. VACSORA: hideg sertéskaraj, saláta, sajt, diós habesók.
KEDD	
30	EBÉD: celler-krémesleves, párolt felsül, salátafőzelék, rakott tészta. VACSORA: délről maradék, vagy rántott borjúláb, tartármártás, madártej.
SZERDA	
31	EBÉD: spárgaleves, daráltthús, savanyú burgonyafőzelék, hideg rizs. VACSORA: sajtos csőtészta, saláta, gyümölcs.

össze szardellás vajjal és 1 evőkanál tejfellel. Tegyük vissza a keveréket a tojás fehérjébe, forgassuk bele lisztbe, tojásba és finom szitált morzsába, azután rántunk ki vajban, vagy zsírban.

Spárga különböző elkészítési módja. Eles késsel letisztítjuk a spárgát. Ha van spár-

gafőzőnk, abban, ha nincs, akkor tisztá fehérzománcos lábasban bő, sós és kissé cukros vízben, összekötözve a spárgát, megfőzzük. Ha puha, szitára szedjük, hogy a víz lecsöpögjen róla, tűzálló edénybe kis vajdarabokat és 1 evőkanál jó tejfelt teszünk, ráhelyezzük a spárga egy részét, törött cukorral kissé meghintjük, vajdarabokat és tejfelt rakunk rá, azután spárgát és így folytatjuk. A legfelső soron lévő vajra és tejfelre szitált, finom morzsát szórunk és tálalás előtt fél órával forró sütőbe tesszük.

Kisütött spárga. Puhára főzzük meg a szép szőlő spárgát, készítsünk jó palacsinta tésztát, forgassuk bele a spárgákat, forró vajban süssük ki és reszelt sajttal szórjuk be. Ugyanígy járhatunk el kárfiól darabokkal.

Töltött tök. A fiatal tököt egészben megtisztítjuk, a két végét levágjuk, kanállal kikaparjuk. Borjúhúst és disznóhúst összekeverünk és elkészítjük, mint a darált-húst szoktuk. A húskeverékkel megtöltjük a kivájt tököt. Tűzálló tálba vagy sütőtepsibe tesszük, tejfellel bőven megöntözzük, vajdarabokat teszünk rá és folytonos öntözés közben sütjük. Tálalás előtt kevés piros paprikát tehetünk a levébe és tálaljuk.

Rántott tökszeletek. A megtisztított tököt 3 újjnyi széles szeletekre vágjuk fel. Kissé edeskes, sósvízben puhára főzzük és szitára téve jól lecsurgatjuk a vizet. Ha a víz lecsöppent, a tökszeleteket lisztbe, tojásba és morzsába forgatva vajban szép pirosra kisütjük. Vajmártást adhatunk hozzá.

Libamáj készítése. A májat bő vízben megmossuk, a szívet kettévágjuk, a vért

kimossuk belőle, de vigyázza, hogy le ne szakadjon a májról. Ha az epéje rajta van, vigyázza körülvágjuk és kiemeljük az epét. Egy akkora lábasba helyezzük el, hogy a máj elterüljön benne, hozzáteszünk fél fej tisztított vöröshagymát, 1 gerezd tisztított foghagymát és kevés sót. Egy kis lábasban felolvasztunk 15 dkg. libazsirt vagy disznózsirt, ha forró, ráöntjük a májra. (Semmi vizet.) Ha van sütőnk, akkor lassú tűznél fél órai sütés kell neki, ha csak rezsó van, akkor kis lángra állítva és lefődvé sütjük. Ha megsült, mély tálba tesszük a májat, rászűrjük a zsirt és kevés piros paprikát keverünk el a zsírban. Napokig eláll. A zsirt külön használhatjuk, kenyérre kenve, teához.

Szárnyasfelfújt. Szárnyasmaradékot kővetkezőképpen használhatunk fel: 40 dkg. bőr és csont nélküli, nagyon finomra darált, megsózott és megborsózott tisztá húshoz hozzáadjuk 2 tojás fehérjét felvetlenül. Azután az egészet lábasban jól összedolgozzuk tojássárgájával és negyed liter tejfellel. Végül hozzákeverjük egy

TAKARÉKOS háziasszony Ön? CSÖKKENTENI akarja ura gondjait? Használjon konyhájában LAMPART-CELUS

ZOMÁNCOZOTT FOLYTONÉGÓ TAKARÉKTŰZHELYET

TŰZELŐANYAG-MEGTAKARÍTÁS!

Zománcozott tűzhely a konyha disze!

Kezelése egyszerű, tiszta!
HAZAI BARNA SZÉNNEL ÉS FÁVAL TŰZELHET!

Kérjen díjtalan prospektust!

Kivágandó!

T.
LAMPART GYÁRTMANYOK ELADÁSA KFT.

Budapest, VII.,
Erzsébet-körút 19.

Kérem díjtalan prospektusukat Lampart Celus folytonégó zománcozott takaréktűzhelyről.

Név, fogl.: _____

Lakás: _____

M. N. L.

békey Koós Klára női divatterme

Budapest, VIII. kerület,
Kisfaludy-köz 2, V. 2

Bejárt a Corvin-mozgóval szemben. Alj készítés P 8.—, blúz P 10.—, angolruha P 16.—, délutáni, vagy estélyi ruha P 18—20-tól. Komoly munka. A tisztí asszonyok kedvelt ruházalonja.

tojás fehérjének keményre vert habját. A keveréket vajjal kikent formába téve a sütőben forró vízfürdőbe helyezve fél óráig sütjük. Tátra borítva negyed kiló párolt sampinyon gombával kevert béchamel mártással szolgáljuk fel. Ha kevés volna a szárnyashús, darált, főttsonkával pótolhatjuk a hiányt.

Fiatalliba- vagy kacsasült. A szépen megtisztított, kissé megszótt libát vagy kacsát sütőplérré helyezük, előre jól megmelegített zsírral leöntjük, kevés vizet öntünk alá és folytonos öntözés és szurkálás, forgatás közben szép ropogásra sütjük. Ha a kacsra vagy liba jól hízott, akkor csak vizet öntünk alá, mert elég és a zsír, ami kiszült belőle, abban sütjük meg, folytonos öntözés közben. Hosszú-kás sültburgonyát és fejjalát adunk mellé. Nagyon jó ízt ad a sültnek, ha a liba vagy kacs belsejébe egy pár tisztított gombát teszünk és így sütjük.

Töltött kacs. A megtisztított fiatal kacs mellcsontját kivágjuk, a nyílást összevarjuk és a következő töltelékkel töltjük. A kacs májához 25 dkg. borjú májat vagy egy kisebb libamájat veszünk. Egy nagyobb zsemlyét előre tejben áztatunk, azután a májjal együtt 2—3-szor át-daráljuk. Hozzáadunk zsírral párolt petrezselymes gombát, kevés reszelt hagymát, 2 egész tojást, sót és ízlés szerint vagy törött fekete borsot, vagy 1 késhegynyű pástétomfűszert. Ezzel a töltelékkel megtöltjük a kacs hasüregét, összevarjuk és sütőbe téve, forró zsírral leforrázva lassan sütjük. Ha már ropogóra sült, kivesszük a sütőből, 10—15 percre a sütőlapra tesszük, hogy kissé kihűljön, mert így könnyebb szeletelni és nem esik szét a töltelék.

Franciá rántott csirke. Fiatal csirke két combját és mellét kicsontozzuk, bőrét lehúzzuk és kicsit beszóva, állni hagyjuk. Egész világos vajra rántást készítenk, tejjel felengedjük, ha kihült, tojás sárgáját keverünk belé. Félújjnyi vastagon a husok egyik felére rákenjük, így egy kicsit állni hagyjuk és azután rendesen panírozva, forró zsírral kisütjük.

Mustáros sültcsirke. Feldaraboljuk a beszótt csirkét és forró vajban vagy zsírral félig megsütjük. Kis porcellán keverő edénybe 1 kávéskanál mustárt, kevés ecetet, kevés vajat és 1 kávéskanál tejfelt teszünk. A felét ennek a mártásnak ráöntjük a csirkére és így sütjük tovább, míg teljesen átült. A mártás másik felét már csak tálaláskor öntjük a kész csirkére. Új burgonyát adjunk hozzá.

Borjúmirigy tojással. Borjúmirigy-rózsát vízben felfőzünk, a vizet leöntjük és a mirigyet jól lemossuk. Újból feltesszük sósvízben és puhára főzzük. Ha megfőtt, apróra megvagdadjuk és vajban, kevés petrezselyem zöldjével megpirítjuk, sóval ízesítjük, 2—3 tojást keverünk bele, kissé megrázogatjuk és tálaljuk.

Tésztareceptek

Gyermekpiskóta. Elkészítünk 3 olyan nagyságú fehér papirozt, amekkora a pléhünk, beleillesztjük a pléhbe, sem vazsni, sem lisztezni nem szabad. Porcellán-táiban 4 darab teatojás sárgáját, 1 evőkanál vizet, 10 dkg. porcukrot jó habosra kikeverünk. Most felverjük a 4 tojás fehérjét kemény habbá. Könnyedén hozzákeverjük a tojás sárgájához. Ha van vízsonkinyomózacskónk, azon, ha nincsen, úgy tiszta papirzacskón keresztül a pléhben elkészített fehér papírra piskóta-formákat alakítunk és jól behintjük finom, szitált porcukorral. Előre bemelegített sütőben sütjük. Ha megsült, késsel lestedjük a papírról. Körülbelül 30—35 darab lesz belőle.

Túrógombóc. 1 kiló tehéntúrót áttörünk szűrőszitán. Az áttört túró 2 tojás sárgájával, 3 dkg. vajjal, kevés sóval jól elkeverjük fakanál segítségével. A 2 tojás fehérjét habbá verjük és lassan hozzáadjuk, azután annyi darát adunk hozzá, míg formálható lesz. Ezután felteszünk egy kéltiteres lábasban vizet, megszózzuk, ha jól forr, a túros masszából gombóckal formálunk, beledobáljuk a vízbe és lefődjük. Körülbelül 10 perc múlva, ha mind feljön a víz színére, tésztazedővel kiszedjük, jól lecsepegtetjük a vizet róla és tátra tesszük. 10 dkg. vajat vagy zsírt olvasztunk, beleteszünk annyi zsemlyemorzsat, hogy ne legyen darabos. Szép barnára pirítjuk és ráöntjük a gombócokra. Sokan nem szeretik a morzsát, akkor helyette 2 deci tejfelt öntünk a forró vajba, izlés szerint cukrot és csészében külön tálaljuk.

Gyümölcsrizs. 20 dkg. rizskását 1 liter vaniliás, cukros tejben nagyon puhára főzzük. Ha megfőtt, kissé kihűtjük, tészta-szerűen kimagozott és apró kockákra felvágott befőttel, déli gyümölcselel és 2 deci felvert tejszínhabbal könnyedén összekeverjük. Tátra téve, tálalásig jégre állítjuk. Tálalás előtt 4 deci jó édes tejszínhabbal díszítjük. Poharakban is tálalhatjuk, akkor minden pohár gyümölcsrizsre tejszínhabot és egy szem kimagozott cseresznyét teszünk és így tesszük tálalásig jégre. Málnaszörppel öntjük le.

Kikevert hideg krém. 3 tojás fehérjét, 3 evőkanál porcukrot, 3 evőkanál barack- vagy eperíz háromnegyed óráig keverünk, míg jó sűrű krém lesz, poharakba tesszük. Tetejére vagy egy szem epert vagy befőtt darabot teszünk és hideg helyre állítjuk. Piskótát adhatunk hozzá.

Vanília süflő. 10 dkg. cukrot 4 tojás sárgájával habosra keverünk, 1 marék tisztított, darált mandulát, 5 dkg. puhított vajat, 1 szál cukorban szétőrt és átszitált vaniliát, 4 tojás habját és 2 evőkanál szitált piskótát hozzákeverünk. Lecskatható, kikent formában gőzben sütjük 1 óráig. Kiborítva tésztszerűen sodóval tálaljuk.

Jegeskávé. 25 dkg. cukrot elkeverünk 4 tojás sárgájával, hozzákeverünk 7 deci jó erős, tiszta fekete kávét és fél deci tejszint. Az egészet felforraljuk, folytonos keverés közben. Ha felforrt, le vesszük a tűzről, teljesen kihűtjük és úgy öntjük a fagyaltgéphe. Ha megfagyott, poharakba téve és tejszínhabbal díszítve tálaljuk.

Rizsfagylalt. Nyolc dkg. rizst egy liter tejben 22 dkg. cukorral és egy rúd vaniliával puhára főzzük és szitán áttörjük. Az áttört rizst 12 dkg. tisztított, darált mandulával, egy narancs levélvel és reszelt héjával elkeverjük, egy dkg. tisztított, darált keserű mandulát adunk hozzá és folytonos keverés közben lehűtjük. Fagyaltgéphez fagyasztva, tejszínhabbal díszítve adjuk fel.

Eperbóle. Hűtőedénybe teszünk 1 kiló tisztított epert, vagy szamócat, meghintjük 40 dkg. cukorral és leöntjük 2 konyakospohárka jó rummal vagy konyakkal. Jégre állítjuk egy órára. Most ráöntünk 2—3-féle jó likőrt, fél liter vörösbort, 1 liter fehérbort és 1 kis horospohár befőtt-kompót levét. Megmosunk egy csomó szagos erdei mütét, ezt is beleteszük és ha van narancsunk, akkor 2 narancs levét öntünk rá. Tálalásig jégre állítjuk lefődvé, azután 1 üveg jégbehűtött pezsgőt öntünk rá és poharakba szűrve, eperszemekkel tálaljuk.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül ki óhajtaná olcsón nyaralni a gyönyörű bükki hegyekkel övezett Szilvásváradon? Az ös-park előtt strand is van. Cím: Terebessy Ilona, Szilvásvárad.

Kedves olvasótársnőim közül ki ajánlna a Felvidéken olyan falut vagy községet, ahol három tagú tisztviselő család 4—6 hétig nem nagy költséggel üdülhetne. Pormentes és magaslati helyet szeretnénk. Leveleket «Székesfehérvár» jellegére a kiadóba kérek.

Kedves olvasótársnőim közül ki osztaná meg magányát a nyári hónapokban egyedül álló középkorú, jókedélyű úriasszonnyal? Együtt tennék nagy sétákat és fürödhetnénk. Választ kér: özv. Székely Ernőné, Csillaghegy, Királyok útja 10. szám.

Ismeretség hiányában ez úton fordulok kedves lapunk, a «Magyar Nők Lapja» nemeselektű postamester úriasszonyaihoz, ki volna hajlandó 18 éves, 4 középkorú lát végzett, szerényigényű, háziasan, jól-nevelt leányomat postagyakornokként el-kalmazni, ahol a postamesteri tanfolyamhoz megkívánandó ismereteket el-sajátíthatná. Lakás és élelmezés ellenszolgáltatása fejében a háztartás összes ágazatában szívesen segédkeznék. Három felnőtt lányom van, akik közül protekcio hiányában ezideig egyet sem sikerült elhelyeznem. Felkérem egyúttal kedves olvasótársnőim szíves közbenjárását is, ha esetleg volna postamesteri barátját, rokonok, vagy jó ismerősök, aki hajlandó lenne postagyakornokot alkalmazni — kegyeskedjenek az illetőnél leányom érdekében közbenjárni. Nemesszivőségüket előre is hálásan köszönöm. Szíves értesítést kérek «Egy aggódó anyja» jellegére a kiadóhivatalba.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

SZÉPKESEK TŐL

Hóvirág. Szerem nélkül üres vázához hasonló a nő élete. Hiányzik belőle a virág -- a tartalom. Azért tragikus elhervadása, mert vele alszik ki az a hatalmas, örökké lobogó tűz, amely felemészti magát ezt a nagy érzést. A külső még tagad, az arcra erőltetett mosoly még félrevezet, de bent könnytől fátyolos panasszal viaskodnak a valótlanosság ellen: a szánk körüli fanyar vonás elrúl, megtagadja a hazug szándékot. Az igazi, őszinte szerem átmesedik a megpróbáltatások kohójában. Hogyan tudhatók meg, melyik az igazi szerem, ha a szenvedés nem segítene a kiválasztásban? Rákarcolja a hűség próbajelét a szívünkre, egészen az élet végéig és megosztjuk vele magunkat, nekiadjuk az életünket, mert szeretjük. Szeretnünk kell, mert fentről elrendelt sorsunk. Hogy miért szakadnak el mégis azok, akik azt hitték, hogy szeretik egymást, ki tudná megmondani. Talán azért, mert szívükben kiégett a tűz s a hamuja hideg. Nem hibáztathatja, csak annyira, amennyire saját magát hibáztathatná. Talán ő is akarná, de nem tud ennek az akaratként engedelmeskedni, mert csak emberi akarat s nem erősítette meg a szíveket Ura. Hiába hívja, hiába várja, ha a másik szív nem reagál a hívásra, nem éri a szerem zengő szavát. Ez a viszonzatlan szenvedély maga az élet. Édes és fájdalmas, boldogító és könyörtelen. Akinék szívét birtokába veszi, a mennyország ígérését és a pokol gyötrelmeit hordja magában. Ikertestvérek, elválaszthatatlanok. Vállalni kell együtt a kettőt. A nő erőssége a szelídség, hűség és a kiapadhatatlan derű. Ezekkel győzi le a férfi csapongó vágyát és megtartja őt is a hűség, tisztaság és megnyugvás harmónikus világában. Asszonyors a sorsa. Könnyek gyöngyei csillognak a szíven. Ezt is vállalnia kell. A szív kiszámíthatatlan, azé is, aki egyszer egészen kitérült.

A MUL kézimunkaboltja (VI. Teréz-körút 6) páratlanul kedvezményes áron hozza forgalomba akció kézimunkadarabjait, amelyeket kedves előfizetőink szíves figyelmébe ajánlunk. Az akciótérítők, ágyhuzatgarnitúrák, konyhagarbitúrák finom anyagból, izléses hímzéssel készülnek. A klópi csipke asztal- vagy zongoraterítő és a hatszemélyes fehér anyagja is legprímabb minőségű. Ezek az akciódarabok egyetlen otthonban sem nélkülözhetők. A beszerzésük senkinek sem okozhat gondot, mert rendkívül olcsók és havi részletfizetés mellett is megvásárolhatók. Részletfizetés mellett való vásárlásnál az akciódarabok a teljes ár kifizetése után, utólagosan vehetők át, vagy postán küldi el a MUL kézimunkaboltja. Ezek az akciódarabok praktikuságuknál fogva minden háztartásban nélkülözhetetlenek és ajándéknak is legmelegebben ajánlíhatók. Pénzt takarít meg és saját magának is örömet szerez, aki az akciódarabokat megvásárolja!

Margitasszony. Szép virágdisze miatt általánosan kedvelt és a legelterjedtebb cseresep növények közé tartozik. Alig van ház, ahol ne volna néhány cseréppel. Sajnos, némelykor nem fejlesztí virágait oly mértékben, mint ezt hazájában észlelhetjük. Az oleander ugyanis a meleg helyet szereti s csak napos helyen hozza gyönyörű, szép, dús virágait. Tehát figyelemmel kell lenni a szoba kellő hőfokára s ha a cserépben levő föld táperejét elhasználta, ujjal kell felcserélni. Hetenkint többször állott vízzel öntözni kell s hígított galambtrágyával táplálni a földet. Vízet bőven kíván. Ellenben a sok eső s a harmat ártalmára van. Mentől több napfényt, táplálék s a víz fejlesztí dúsá virágait.

Szeretem a rózsát. A levágott rózsát hosszabb ideig friss és üde állapotban eltarthatjuk, ha a vízbe tett virág szárnak a végéből a víz alatt egy darabkát lemetszünk úgy, hogy a metszési felület ne érintkezze a levegővel. A vizet napenként úgy újítjuk meg, hogy az edényből csak épp annyit öntünk ki, hogy a metszés-felület a víz alatt maradjon. A kiöntött folyadék helyébe aztán frissen öntünk. Egy kőshegyni chilisalétrom nagyban hozzájárul a virág friss állapotban való maradásához.

FELHÍVJUK KEDVES ELŐFIZETŐINK figyelmét ezen lapunkhoz mellékelt szürtsablon mellékletünk mintáira, melyeket számszámmal jelöltünk. 1. mintával uszonna-terítőt, kisebb asztalterítőt, tálcakendőt díszítünk. Az elkészítés igen könnyű és gyors. A kis virágok színezéséhez maradék hímzőanyag felhasználható. Minden virág más és más színnel varrható. A sarokrész barnával, a levél zöld színnel, egyes öltéssel készítenek. 2. Mezőkővesdi minta terítők, fiatal leányruhák díszítésére. A minta egymástól 8 cm. távolságra nyomtatandó elő és élénk piros, kék, sárga, lila, rózsaszín, a levelek zöld hímzőselgymmel hímzendők. 3. Virágcsokor kis leányruha díszítésére. Tetszés szerint szétszórtan nyomtatandó elő és a nagyobb, vadrózsaalakú virág rózsaszín, a nefelejtesk világoskék, a szárák és levelek világoszöld selgymmel hímzendők. 4. E mintával kis fiúköntényke zsebet, uszonnatáskát díszíthetünk. Piros vagy kék perlével, szálöltéssel varrjuk. 5. Angolszélű ágyhuzat díszítésére használjuk ezt a cakkos mintát. A külső szélét huroköltéssel, a pöttyöket madraivál, a belső vonalat tömött hímzéssel varrjuk.

Gzékrekedés

károsan befolyásolja a szervezeti munkáját. Jó szer, mely megbízhatóan hat és jó ízű, a DARMOL hashajló.

DARMOL

JÓ HÍR!
KERPEL
kézfinomító
a kezét 3 nap alatt bársnyomósimává és hófehérré teszi
1 üveg ára
P 1.40

KERPEL PATIKA

Budapest, V., Szent István-kr. 28

A színes ágyneműt az anyag színével azonos színű hímzőanyaggal készíttjük. Az R.I. monogrammal asztalneműt, a H.S., L.K., L.M., H.D. és Sz.I. monogramokkal férfi fehérneműk, zsebkendők jelzésére használunk. A szürtsablon mintái alábbiak szerint nyomtatandók elő: síma asztalra ráterítjük a vasaláshoz használt vastagabb terítőt, erre helyezük az előnyomtatandó mintát, úgy, hogy síma felelete érintkezze az anyaggal és az érdebb része legyen felül. Ekkor az egyik oldalra nehezéket teszünk, pl. hideg vasalót, hogy a minta dörzsölésekor ne mozduljon meg. A szürtsablon előnyomtatandó használandó ügynevezett „kékporba” belemártunk egy posztó- vagy filcdarabot és ezzel négy-ötször át dörzsöljük az előnyomtatandó mintát. A kékpör a lyukakon keresztül átiszürödik az anyagra. A mintát fölemelve megnézzük, hogy tökéletesen látható-e az előnyomtatott minta s ha kifogástalan, a szürtsablonot eltávolítjuk és az előnyomtatott részt spirittussal (denaturált szesz) befűjük, hogy a kékpör az anyaghoz tapadjon. Pár perc alatt az anyag megszárad és már kézimunkázható is. A szeszszel való befűjához parfümszóró is alkalmas.

Két diákleány. A zuhanyozás sokkal jobb és erősebb hatással van a szervezetre, mint maga a rendes fürdés. A zuhanyozás bizonyos mértékben a masszázst is helyettesíti, mert a zuhany vize állandóan egyforma magasságból hull alá. Az apró vízecspepeknek egyenes hatása következtében a vérkeringés intenzitása erősödik, amelyet aztán még nagyobb mértékben fokoz a hideg és meleg víz váltakozása. A hőmérséklet változása az egész szervezetre erősítő és edző hatással van. A zuhany hatása nagyon jelentős az arc ápolása szempontjából is. Nagyon eredményes, ha az arcot oly erősen, ahogy csak el bírjuk viselni, hideg és meleg vízzel felváltva zuhanyozunk. A zuhanyozás tartama alatt a lélektestet tartjuk vissza és fogjuk be az orunkat. Aki a hideget nem bírja elviselni, az csak meleg zuhanyt használjon. Zuhanyozás után alaposan, de nem erő-

Orvosok ezrei ajánlják a Togal-t

rheumatikus és köszvényes fájdalmak ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag- és ízületi fájdalmaknál, valamint meghűléses betegségek ellen. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togal-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P 1.60.

sen végigtöröljük az egész arcot. Aztán bekenjük krémmel, amelyet addig masszírozunk széjjel, amíg a krém teljesen bedörzsöltük az arc bőrére.

Az Országos Stefánia Szövetség Igazgatósága újabb tanfolyamot rendez fiatal leendő anyák számára. A hallgatókat a Szövetség orvosai és gondozónői elméletileg és gyakorlatilag kioktatják az újszülött és a csecsemő helyes gondozásáról, táplálásáról és ápolásáról. A legközelebbi ilyen irányú tanfolyamunk május hó 23-ával kezdődik és a programja a következő: május hó 23-án kedden: Az anyaság lelki vonatkozásai; május hó 26-án pénteken: Az anyaság testi vonatkozásai; május hó 30-án kedden: Az újszülött; június hó 2-án pénteken: A csecsemő fejlődése; jun. 6-án kedden: A természetes táplálás; jun. 9-én pénteken: A kevert és mesterséges táplálás; jun. 13-án kedden: Az elválasztás és vegyes táplálás; jun. 16-án pénteken: A csecsemő gondozása; jun. 20-án kedden: A csecsemő tornáztatása; jun. 23-án pénteken: Védekezés a betegségek ellen. Az első két előadást dr. Szénássy József szülész-főorvos, a további nyolc előadást dr. Orosz Dezső egyetemi m. tanár, gyermekgyógyász főorvos tartja. A gyakorlati bemutatókat a Gróf Apponyi Albert Anyaotthon gondozónői végzik. A tanfolyam mindegyik napon 6—8 óráig tart. A tanfolyam helye az Országos Stefánia Szövetség budapesti központi Intézete. — (VIII., Vas-u. 8—10). Jelentkezni lehet előzetesen a központban, valamint a tanfolyam első előadásának megkezdése előtt Varga Ágnes védőnőjelöltnél. A tandíj az egész tanfolyamra 6.— pengő.

KASSAI ÚJ ELŐFIZETŐ részére a tojás eltartására, egyik olvasónktól a következő tanács érkezett szerkesztőségünkbe, amit alább közlünk: 1 kilogramm vízűveget (drogériában vagy festékküzletben, esetleg fűszerüzletben is kapható), 6 liter vízzel jól el kell keverni és nagy fazékba vagy szélesszájú üvegbe önteni. A tojásokat ebbe beletessük úgy, hogy 2—3 ujjnyira

a víz ellepje, hólgyagypapírral kösse le. Hónapokig eláll. Az így eltett tojás fehérjéből hideg helyen habot is lehet verni.

Nagyerdő 1939. „A két levél“ című írása nem emelkedik nivóban magasabbra az intelligens ember mindennapi levelezési stílusánál. Ebből az írásból arra következtetünk, hogy Ön egészen fiatal s valószínű, hogy az iskola padján írta meg első kis írását. Ezidőszert nem látunk olyan biztató támpontot, amelyre rámutathatnánk és sikerrel biztathatnók. Ha majd igazán megszerelatlaltja legforróbb érzéseit, kitarjuk Ön előtt is az érvényesülést aajtját. Addig azonban tanuljon sokat.

DEBRECENI NYARALÁS. Kisleánykájá versikéi mindenesetre azt bizonyítják, hogy a gyerekek az ó korában átlagon felül intelligens, gondolkodásra használja fejcskékjét. Nem szabad azonban túlzott igényeket támasztani vele szemben s ha magától nem írogat, nem kell erőltetni. A versikék közül a legsikerültebbeket a Gyermeklapban megjelentetjük.

Hajdúszoboszlói Gyógyfürdő ma már európai hírű. Fedett gyógymedencék, ivócsarnok, inhalatórium, strandfürdő, hullámfürdő. Páratlanul eredményes fürdő-, ivó-, és belélegző-kúrák. A fürdőt Hajdúszoboszló 73 és 78 fokos sóis, jódos, brómos, hidrocábonátos hévízei táplálják. 3000 liter forróvíz percenként. Magyar és németnyelvű ismertetővel készséggel szolgál a fürdő igazgatósága.

A m. kir. Dohányjövődék az idén is meglepetéssel szolgált a Nemzetközi Vásár látogatóinak: új, izéles kőntöbse öltöztette népszerű gyártmányát, a természetnél fogva igen könnyű SPORT-CIGARETTÁT. Ragyogó napütésben önkéntlenül is a szépség, az egészség, a sport jut eszünkbe s csak természetes, hogy ilyenkor egy pompás Sport-szivarkára gyujtunk rá. Nikotex-minőségben is kapható.

KÁRPÁTALJA ÚJ AUTÓTÉRKÉPE. A SHELL magyar autótérképnek II. bővített kiadása Kárpátalja autótérképével együtt jelent meg és magában foglalja Kassa, Eperjes-zborói vonattól keletre fekvő kárpátaljai részeket is egészen a máramarosi határig. A különleges szabadalmazott hajtogatási rendszerrel készült autótérkép ára P. 2.—, könyvkereskedésekben és SHELL kútnaknál kapható. — A térképen a kilométer távolságok pontosan fel vannak tüntetve, azonkívül az összes határállomásokon, valamint a nagyobb városok mellett külön jelezve van a fővárostól való távolság is. Meg vannak azoktól a legújabb állami útszámok is a SHELL térképen. — A magyar SHELL térkép nagy sikerét bizonyítja, hogy ugyanebben a rendszerben ma már Anglia, Belgium, Franciaország, Hollandia, Németország, Olaszország és Svájc autótérképe is kapható, egy-egy példány ára 2 pengő.

Dauerolás előtt és után lugmentes hajmosás végzendő! Ápolja tehát előzőleg hosszabb időn keresztül haját a lugmentes «Neo-Shampoo»-al, miáttal rugé-

kony és feszes lesz. A dauerolás sikere szempontjából ez igen fontos. A hullámok tartósságát a dauerolás után a mésszappanmentes «Neo-Shampoo» állandó használatával biztosítja, a hajnak természetes fényt kölcsönöz, úgyszólván frizurája kétszeres örömet okoz!

B. E. tanítónő, Debrecen. Sajnos, kívánóságát nem teljesíthetjük, mert a megjelölt lappeldányok teljesen elfogytak.

Özv. Kriszter L.-né. A narancs-zöpp készítése úgy történik, hogy nyolc kockacukrot ledörzsölünk narancshéjra. Másfél kg kockacukrot apró darabokra törünk szét és tegyük porcellántálba, öntsünk rá egy liter kicsavart, átszűrt narancslevet. Hűvös helyre tegyük 10 napig állni. A tetején képződő habot ezüst- vagy porcellánkanállal leszedjük és jégbe hűtött szódával fogyasztjuk.

Tisztelettel kérjük kedves előfizetőinket, ne felejtsek el az esedékes előfizetési díjakat beküldeni. Rendkívül fontos, hogy pontosan megkapjuk az előfizetési összegeket, mert a lap előállításával felmerülő költségeket előre kell fizessük. Külön kérjük azokat, akik több hónapi előfizetéssel el vannak maradva, sziveskedjenek rendezni, hogy a felszólítás kellemetlenségétől megkíméljük és elkerüljük az emiatti érzékenykedésekkel járó nézeteltéréseket. Rengeteg felesleges költséget okoz nekünk az, aki elmulasztja az előfizetési díj beküldését, mert súlyos megterhelést jelent a velejáró adminisztráció és a postaköltség, ami az előfizetést terheli s annyival kevesebbet áldozhatunk lapunk fejlesztésére. Minden előfizetőnek érdeke, hogy minél nyilvánosabb és szöveg lapot állíthassunk elő. Nagyon örülnénk, ha kérésünk meghallgatásra és teljesítésre találna. Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

ELŐFIZETŐNK KÖRÉBŐL számtalan hozzászólás érkezett „Mit szeretek a nőben?“ és „Mit szeretek és mit nem szeretek a férjben?“ cikkeinkhez. A legérdekesebbek közül kettőt alább közlünk. Nem érdeketlen megismerni a közönség véleményét, hogyan gondolkozik a két nem egymásról és milyen követelményeket állít fel a másik nemmel szemben.

Mit szeretek a nőben? Hozzászólás a Magyar Nők Lapja 1939. évi április 10-i számában hasonló cím alatt felvetett kérdéshez. Tulzás volna tölem, ha azt állitanám, hogy hozzászólásom valami Don

Földesné «Junó» Kosmetikai Intézete, IV. Károly király-út 24. Tel.: 389—159. Az összes szépséghibák végleges megszüntetése. Végleges szőrtelenítés. Biztos hatású szépítőszerek. Vidékieknek postai szétküldés. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

A MAGYAR ÜRIASSZONYOK LAPJA példányai bekötésére szolgáló

bekötési táblák

viisszamenő évekre is kaphatók kiadóhivatalunkban (IV., Ferenciek tere 7. II. emelet 6) darabonként 2 pengőért

Művészi kivitelű bérmálási és első áldozási fényképek

VERES

F O T O

Budapest, V. ker.
Dorottya-utca 1
Gerbeaud palota

Olajfestmények

keretek

HOFFMANN FERENC

Budapest, IV., Károly-körút 28

(Közp. városháza)

IV., Gerlóczy-utca 5 Alapítva: 1880

Juan-szerű élettapasztalatot alapul. Nem. Nem volt sok kalandom, de nyitott szemmel járok a világban, objektíven meg szoktam nézni minden hölgyet és ha megfigyelek valamit, ami nagyon tetszik nekem, akkor azt gondolom, hogy igen, illeszfélének kell majd lennie annak a lánynak, akit én keresek. Mert keresek, szörnyen keresek egy lányt, olyant, aki az én szép idealista elképzeléseimnek megfelel. És amikor a *Magyar Nők Lapjában* olvastam a fenti című cikket, az jutott az eszembe, hogy én is megírom, hogy mit szeretek, mit keresek a nőben. Abban a lányban, aki nekem egyszer tetszeni fog... Az a lány, aki nekem tetszeni fog — mellékes hogy szőke lesz-e vagy barna —, elsősorban is semmiesetre sem fogja „elvární”, hogy udvaroljak neki. Nem lesz megsértve, ha nem borulok le a szépsége előtt. Ha azonban ez mégis bekövetkeznék, nem fog elolvadni a boldogságtól, hanem egy kicsit örülni fog, egy kicsit szeretni engem, anélkül, hogy ezt hangoztatná, de anélkül, hogy ezt titkolná... Az a lány, aki nekem tetszeni fog, nem fogja azt mondani, hogy neki csak a sötétpiros ruha áll jól. Azt sem fogja gondolni, hogy festék nélkül nem mehet ki az utcára, de azt sem, hogy neki sohasem szabad egy kicsit segítenie az arc színén. Tudatában lesz annak, hogy akinek ő igazán tetszik, annak mellékes, hogy nagyvirágos feketé estélyi ruhában látja őt, vagy könnyű irízkék nyári ruhában és azt is tudni fogja, hogy a férfiak, ha még úgy prészkölnék is a kozmetika ellen, mégis csak jobban szeretnek egy kis barna püdet látni szívük választottjának az arcán, mint a nyári napugár által előcsalagoltot izzadságcsépeket. Az a lány, aki nekem tetszeni fog, nem lesz filozóphiae doctor, olvasmánya sem lesz feltétlenül Montesquieu valamelyik államtudományi és bölcséleti remekműve, de feltétlenül lesz annyira intelligens, hogy belefoglalja érdeklődésének körébe ennek a gyönyörű szép világnak minden csodáját. Mert én sohasem akarom levetni a rózsaszín szemüveget, régen rájöttem már arra, hogy egyformán mesés és érdekes a botanika ezerszínű virágcsokra, az ornithologia csupaművészettel összeválogatolt tarka madárserege, a hippologia ezer vékonylábú táltoscsikója és a jogfilozófia mélységes labirintus birodalma. És ha elkezdek majd mesélni Neki az én rózsaszín szemüveggel felfedezett valamelyik ilyen öhményről, nem szabad azt mondania rá, hogy ez nem érdekes, ez unalmas, különben is randevüm van a szabómmal... Annak a lánynak, aki nekem tetszeni fog, feltétlenül nagyon fog kelleni szeretnie a muzsikát. Ertenie kell majd a klasszikus zenét is, de a tánczenére sem szabad megvetéssel elfordítania az arcát és ha majd egy-egy nyári estén befogom az én szép kis-kocsimba azt az angol telivészkét, amelyiknek minden egyes porcikáját éppen úgy elképzelttem már előre, mint az úrnőjét, élveznie kell majd az esti imájukat éneklő békák a capella kórusát is.

Annak a lánynak el kell majd jönnie velem néha vadászni is. Meg akarom neki mutatni, hogy egy-egy olyan tavaszesti özbakles csupa-csupa szivárványszínű pókhálólal van teleszőve, csupa olyan ábránddal, hogy nem egyszer kint van már rég a bak és a vadász nem lő, mert messze jár a gondolata. Meg akarom mutatni neki, hogy amikor a csikorgó hideg téli estén elkezdnek muzsikálni a jobbról-balról széleseben húzó vadkasuhák fűtőréző szárny-suhogásai, milyen meleg lesz egyszeribe. És amikor a nyúl vadászatnál összeszűkül a kör és meleg lesz a browning csöve a repetálástól, mennyire távol van ez a gyilkosságtól... Mert ő ezt mind meg fogja érteni, velem fogja érezni, együtt fogjuk értékelni és csodálni...: de van ilyen lány a világban...?

Gütori Földes Gyula

Mit szeretek és mit nem szeretek a férfiban? Elsősorban a férfiak különféle természetűek: nehéz kiismerni tulajdonságaikat. Egy asszony a húszéves házasság letelte után sem mondhatja, hogy az ő férjét túléletesen ismeri. Mégis vannak férfiak, akikre azt mondhatjuk, hogy «ideális férfi» és kik azok? Az én volt főnököm olyan férfi volt, hogy nehéz hasonlót találni. És mi tetszett nekem benne? Pontos volt. Az ő kezeiből csak pedáns munka került ki. Nem beszélt sokat, de az ő pár szavában mindig valami természetes volt. Nem hízelt, mindig megmondta az igazat, ha ez sokszor nem is tetszett. És ami a legfontosabb, nem érdeklődött minden csinosabb lány, vagy asszony iránt. Mindig udvariasan viselkedett, de soha nem tult bizalmasan. Ez tetszik nekünk a férfiaknál, akikkel minden nap találkozunk, de ő velük semmi közelebbi kapcsolatunk nincsenek. És mi tetszik a férjnek? Mikor legalább egy kicsit igyekszik a feleségének segítségére lenni a toalettek választásánál. Mindig kedves a férjrel, ha a háztartásban, valamilyen csekélységével segít az asszonynak. Ha a feleségével foglalkozik és soha nem hagyja magára, megbeszél vele és megtárgyal vele mindent, mint egyenlőrangú lényvel. Mások előtt a feleségének soha nem tesz szemrehányásokat és róla mindig csak jót mond. De kik azok a férfiak, akik nekünk nem tetszenek? Utáljuk, mikor a férfi túl sokat törődik a saját szépségével. Ne hizegjenek a férfiak a nőknek és ne bókoljanak, mert akkor legfőbb esetben hazudnak. Csúnya, amikor a nő pletykás, de még csúnyább, mikor a férfi foglalkozik pletykákkal. Ne érdeklődjenek a férfiak egy nőnél más nő iránt. A férj soha ne parancsoljon a feleségének és a közmondást «uram és parancsolóm» ne vegye szó szerinti értelemben, mert az asszony a férjének házastársa és egyenrangú a férjével. *Drenka Józsefné.*

Új útak felé. Egy felső gimnázista ne írjon úgy, mint egy megrokkant aggastyán, aki már csak sóhajtozni tud a mulatka felett és fáradtan, lihegve tipeg az

Tisztátalan a bőre?

Pörsenés és bőrtka csúfit és öregít. Ez ellen egyszerű, hatásos szer: a fehér, kellemes illatú Thiosept szappan. Orvosok ajánlják. Meg fog lepődni, hogy bőre milyen gyorsan lesz ismét szép.

Ara 90 fillér.

Thiosept csodás hatása!

örök nyugalom felé. A fiatalságtól elvárom, hogy akarjon és tudjon élni és ha ezer akadály áll előtte, mind az ezret rohamozza meg és kerüljön fölébe a küzdelemben. Kiűtöm a tollat az olyan tizenhétéves gimnazista kezéből, aki arról ír, hogy «oda vágyik, ahol nincs riadó» s akinek minden sora az önmagát és kortársait megszegényítő rogyant tételenségekben, gyászos végelgyengülésben vonaglik. Kedves barátom, üsse csak jól hátha saját magát, hogy ébredjen föl és látószemmel nézzen körül a világban, ahol lebukózzák a nyafogókat és ha idejekorán nem találja felelődni, kíméletlenül keresztülgázolnak magán és a magához hasonlókon. Ha fölébredt: megírhatja impresszióit és a lelket hevítő érzéseit. Várni fogok rá.

SZÖRTELENÍTŐ «DÉVA»-KRÉM. Hatása végleges! Szörteletítést vállalok. «DÉVA» XIV., Hungária-körút 116 (Thököly-útnál).

APRÓHIRDETÉSEK

MIMOZA világhírű grafologusnő analízis kőzből, irásból és fényképről. Személyes részvétel nem szükséges. Megleponen tárja fel az élet minden titkát. Megállapításai a tiszta valóságnak megfelelnek. Pontos születési és személyi adatokat kér sajátkezü írással levélben. Válaszkyégy csatlakozó. Cím: Pécs, Szent Vince utca 50.

Balatonzamárindító, a parkhoz közelkvő, egyemeletes, 3 szobás, konyhás villa kiadó egész fűrdőnyerrel, esetleg két családnak is. Érdeklődni lehet telefonon 34-28-54 alatt, vagy levélben Töbiás, Budapest, Thököly-út 74 címen.

Budapesten tanuló úrléány kényelmes otthonot talál kérésény úrnőnél. Leveleket «Budán» jelígre kiadóba kérek.

Ha jól, kellemesen és olcsón akar nyaralni, jöjjön a Balatonra. Cím a kiadóban.

Fehérnemű- és felsőruha-varrónő napi 2.50 P-ért házhoz megy. Leveleket «Salónmunka» jelígre kiadóba kér.

Bútorok nagy választékban, fizetési kedvezménnyel Jakab Gergely asztalosmesternél, Balthory-u. 15.

Okleveles úrilány nyárra idős hölgy vagy gyermek mellé ajánlköz útiútköltés és zsebpénzért.
Cím: Brandt Ferenc, Nagyecsed.

Orvosi rendelő teljes felszerelése és Röntgen-gép jutányos áron átadó. Dr. Glatterné, Nagyecsed, Szatmár m.

Fiatl, r. kat., vigkérdélyű, életfelfogásban rendkívül komoly tanítónő, július-augusztus hónapokra gyermekek tanítását vállalná, pihenő, beteg édesanya válláról a gondot levénné. Nagyalfordó kivételével bárholva elmegy. Leveleket «Mindent a gyermekért» jellegre kiadható kérek.

Olesó nyaralás Mátrászöllősen, szubalpin klíma, strand, óspark. Özv. Nagy Mihályné, Mátrászöllős.

Gyermeknyaralás Balatonnál, magaslati levegőn, tanító övezvényén. Ugyanott méhrajok kaphatók. Özv. Hibacseké, Balatonendréd.

Avulhatatlan eszmék megszentelt templomából, szülőies kincsek gyűjtő leány, 45 év körül, magányos, (gyönyörű vidéken lakó), egyszerű, nagy lelki megpróbáltatásokkal sújtott, fenékölte érzelmű, ref. pap menyével magasságú, őzletlen barátságát szerető, ki valóságos dologokról leveleket váltána vele. Később tanulmányjára Rómába elkísérné. Teljes című levelet «Önzetlen barátság» jellegre kiadható kérek.

Zongorák, pianinók **előlegnélküli,** húspengős részlete 350 pengőfőtől, legolcsóbban Penyóné zongoratermében, Erzsébet-körút huszonhat. Bérzongorák csoda olesón!

Intelligens úrilányt keresek két kisleányom mellé. Oklevelesek, valamint németül tudók előnyben. Kiss Istvánné, Somogytárnóca.

Rövid fekete gyakorlózongora keltőszár, külföldi négyes, valódi Büssendorf-féle **öttszáz pengő.** Garantáltak, jó karban. Zongorák, pianinók feltűnő olesón, tisztelőknél előlegnélküli legesélyesebb részletre. Rákóczi-út ötven. Zongoraterm. Erzsébet-körút sarak.

Női szabóság, plüssé-üzem, mestervizsga. Kalocsay, Corvin-tér 1. Telefon: 167—478.

Zongorát vagy pianinót azonnal készpénzfizetésért sűrűn keresnek. Telefon: 159—503. Zongoraterm.

Lámpaernyők művészi kézi festéssel, selyemből, pergamenből legolcsóbban a készítőnél: Tóthné, VII., Csányi-utca 3. Telefon: 135—615.

Gyermekek nyári öröme: „Reménységár” nevelőotthon, Budakeszi. Telefon: 164-547, 33-as mellékállomás. Prospektus.

Csillárüdülő egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima koszi, olesó panzió. Prospektus. Csillárüdülő, Mátrászöllős.

ZÁLOGJEGYÉRT, ékszerért, fogaranyért, szőnyegért sok pénzt fizetek. **Baross ékszerháza, VIII.,** Baross-utca 83. szám. **Telefónáljón: 134—770**

Fonyódt-Bélatelepen kétszobás, komfortos villa, zárt verandával, terrasszal, mosókonyhával, pincével, villanyvívezetékekkel, fürdőjoggal, készülőes gyümölcsös virágos kerttel eladó. Cím: dr. Rácz Béla, Fonyódt-Bélatelep.

héky Kócs Klára női divatterme Budapest, VIII., Kisfaludy-köz 2. V. 2. Bejárta a Corvin-mozgólva szemben. Alkísztés P 8, blúz P 10, angol ruha P 16, delután vagy esti ruhák 18—20 pengőtől. Komoly munka. Tisztasszonyok kedvelt ruhaszalónja.

Budapestre érkezőknek „Uri otthon” nyujtok. Hajduné, ny. MÁV. főintéző neje, Erzsébet-körút 2. III. 19. Emke-ház. Lift. Telefon: 132—900.

Legmodernebb szabás-, varrástanítás. Mestervizsga. „Elite” szalón. Erzsébet-körút 58.

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban 2 pengőért megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. 10.

Bonyhádon, járásbírószék és Perczel kastélyok közelében. 325 négyzetgözlőn, gyümölcsösselel négy-szobás, fürdőszobás **úrilak** 13.500 pengőért eladó. Augusztusra tulajdonostól: **Tooth örömgénet** átvehető.

Német-angol tanítónő a nyári hónapokban vidéken lakó családndal tanította ellátásért és az úti-költségek megtérítéséért. Cím: Sertz Valéria, Budapest, XI., Vepeléti-út 20., fszt. 3.

Debrecenben, Ajtó-u. 11. sz. alatt, a Magos György-tér sarkán, közel a nagyerdő fürdőház, szép virágos és fás park mellett, 3 különbeáratú szoba 6 vendég részére, a fürdőudényre kiadó.

KÉZIMUNKALEIRÁS

2. OLDALON: Modern mintás kelim-párna. Mérete 55×60 cm. Előfestve jőminőségű kelimkanavára P 2.60. Színezése három-árnyalatu piros, háromárnyalatu zöld, az alap középdrapp. Kidolgozásához 25 deka kelimfonál ára P 4.80.

5. OLDALON: Angolmadeira jutó. Fehér pamutvászonból készitjük 40×130 cm méretben. Előrajzolva P 2.—. Szürtsablónja P 1.20. Hozott anyagra előrajzolása 80 fillér.

6. OLDALON: Keresztöltéses terítő. 75×75 cm méretben, fél-levnévaszonból. Előrajzolva 3.— P. Hímzéséhez színtartó hímzőfonalat használunk szép tarka színekben, 1 motring 20 fillér. Szürtsablónja P 2.20. Hozott anyagra előrajzolása 1.— P.

8. OLDALON: Újmintájú vászonpárna. Szürkés-drapp fél-levnévaszonból 40×45 cm méretben, előrajzolva hátállal együtt P 2.50. Szürtsablónja 80 fillér. Hozott anyagra előrajzolása 50 fillér. Felső szélet színes szálbehúzással díszitjük.

11. OLDALON: Kelim-párna. Előfestve kelimkanavára 45×60 cm méretben 3.— P. Kidolgozásához kelimfonál dekája 19 fillér, körülbelül 25 deka szükséges.

15. OLDALON: Zsúrkészlet keresztöltéses mintával. Sárga- vagy frész-színű lenv-

szonból készitjük. A terítő mérete 100×100, a szalvettaké 25×25 cm. Előrajzolva 8.— P. Hímzéséhez kétárnyalatu kék-, frész- vagy terakotta-szint használunk. Hímzőfonál motringja 20 fillér. Szürtsablónja 2.50 P. Hozott anyagra előrajzolása 1.50 P.

16. OLDALON: Marquissete függöny. Ekrüszinű mintás anyagból készitjük, rojtdíszítéssel. Cérna marquissetek 150 cm szélességben méterenként 5.60, 6.50, 7.50 P. Rojtok 5 cm-től 20 cm szélességig kaphatók. Az ablakméretek közlése után mintázott arajánlatot küldünk.

18. OLDALON: Gyermek-előke. Fehér floridász anyagból készitjük színes vászon rátéttel. Előrajzolva a rátétyaggal együtt 70 fillér. Szürtsablónja 40 fillér.

22. OLDALON: Fehérneműszekrény-csíkok. Finom batiztra előrajzolva 120 cm hosszúságban darabja 1.20 P. Szürtsablónja 60 fillér. Hozott anyagra előrajzolása darabonként 40 fillér.

CÍMLAP HÁTSÓ KÜLSŐ OLDALÁN: Túll-terítő. Ekrüszinű, középvastagságú túllból készitjük. Mérete 120×120 cm. Előrajzolva jőminőségű túllre 6.50 P. Hímzéséhez gyöngyfonalat használunk három vastagságban. Gyöngyfonál dekája ekrü szímben 30 fillér. Megrendelhető más méretben is. Rendelésnél a munkát megkezdjük.

A MUL KÉZIMUNKABOLTJÁNAK (VI. TERÉZ-KRT. 6) ÁRAJÁNÁLATA MÉLYEN LESZÁLLITOTT TAVASZI ÁRAK:

Gyermek napozó ruhácska frész, sárga, fehér és zöld szímben, kézhímzéssel díszítve, készen, megvarruva	3.80
Hímzett gyermek grenadinruhácska 2—3 évesnek	P 4.50, 5.50
Lavable ruhácska, szép formákban, 2—3 évesnek	P 5.—, 5.50
Baby kocsitakáró és kocsipárna cérnapikéből, rátéttel és géphímzéssel, szép kivitelben	14.50
Baby kocsitakáró és kocsipárna műselyem crepe de chineből, plüssfődorral, kézi hímzéssel, a 2 darab ára	22.50
Női grenadinblúz, magyaros hímzéssel	P 4.50, 6.50, 8.—
Női zsebkendő, kézimunkadíszítéssel	—80
Női harisnya, jó minőségben, párja	P 2.90, 3.90
Tavaszi divattáska, kézhímzéssel, fehér vagy drapp lenvászonból	6.50
Strandtáska, divatos faazonban, rátédíszítéssel	P 3.50, 4.—
Női napozó, szép kivitelben	P 2.20, 2.50
Nyári párna, indanthéren pamutvászonból, kézimunkadíszítéssel, gyapottal töltve Frottirtőrükköző, 60×100 cm méretben P 2.80, 60×120 cm méretben P 4.80, Frottir fürdőlepedő, 140×180 cm méretben	19.—
Előfestett penlop-párna, szép mintákban, virág vagy modern mintás ..	P —80, 1.20
Előfestett kelim-párna, szép mintákban	P 2.20, 2.50, 3.—
Előfestett kelim-falvédő, 80×170 cm méretben	12.—
Cérna grenadin, 112 cm széles, métere P 2.40, 150 cm széles, métere	P 5.50, 6.50, 7.—
Cérna marquissete, szép mintákban, ekrü szímben, 150 cm széles, métere ..	P 7.50, 8.20
Csipkeshövet, 300 cm széles, métere	P 16.50, 18.50, 21.—
Hímzett túllök, gitter-anyagok nagy választékban, olesó árakban.	
Aranycsokor pamutvászon kelengyére, ágyneműre, fehér, 80 cm széles	1.50
Aranycsokor pamutvászon kelengyére, ágyneműre, fehér, 90 cm széles	1.75
Aranycsokor pamutvászon kelengyére, ágyneműre, színes, 80 cm széles	1.92
Aranycsokor pamutvászon paplanlepedőre, fehér, 180 cm széles P 4.10, színes ..	5.50
Konyharuha pamutvászonból, 60×60 cm méretben, darabja P 1.—, lenvászonból Csipkeruhakötéshez gyöngyefür fonál, szép színekben, dekája	1.80
Kosztümkötéshez divatfonál, dekája	P —36, —40, —42
Fürdőruhakötéshez gyapjufonál, dekája	—36
Berliner-fonál, szép színekben, dekája	—24
Klöplicsipkék 4, 6 és 10 méteres végekben	P —40, —75, 1.25
Varratosipkéhez szalagok 16 fillértől 36 fillérig.	
Montirozó-báronny, 40 cm széles, métere	4.—
Gyapjufonalak, szőnyegfonalak, hímzőpamutok nagy választékban. Fondrendelésnél a munkát megkezdjük. Kötés- és horgolás-tanítás díjtalan. Szürtsablónok, előnyomda-felszerelések olesó árban. Függönyök készítését és átalakítását jutányosan vállaljuk.	

Felölés szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem őrzünk meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és lekölése tilos. A Magyar Nők Lapját nyomta a Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest. V., Vilmos császár-út 34. szám. 972.39. Felölés: vitéz BANO LEHEL

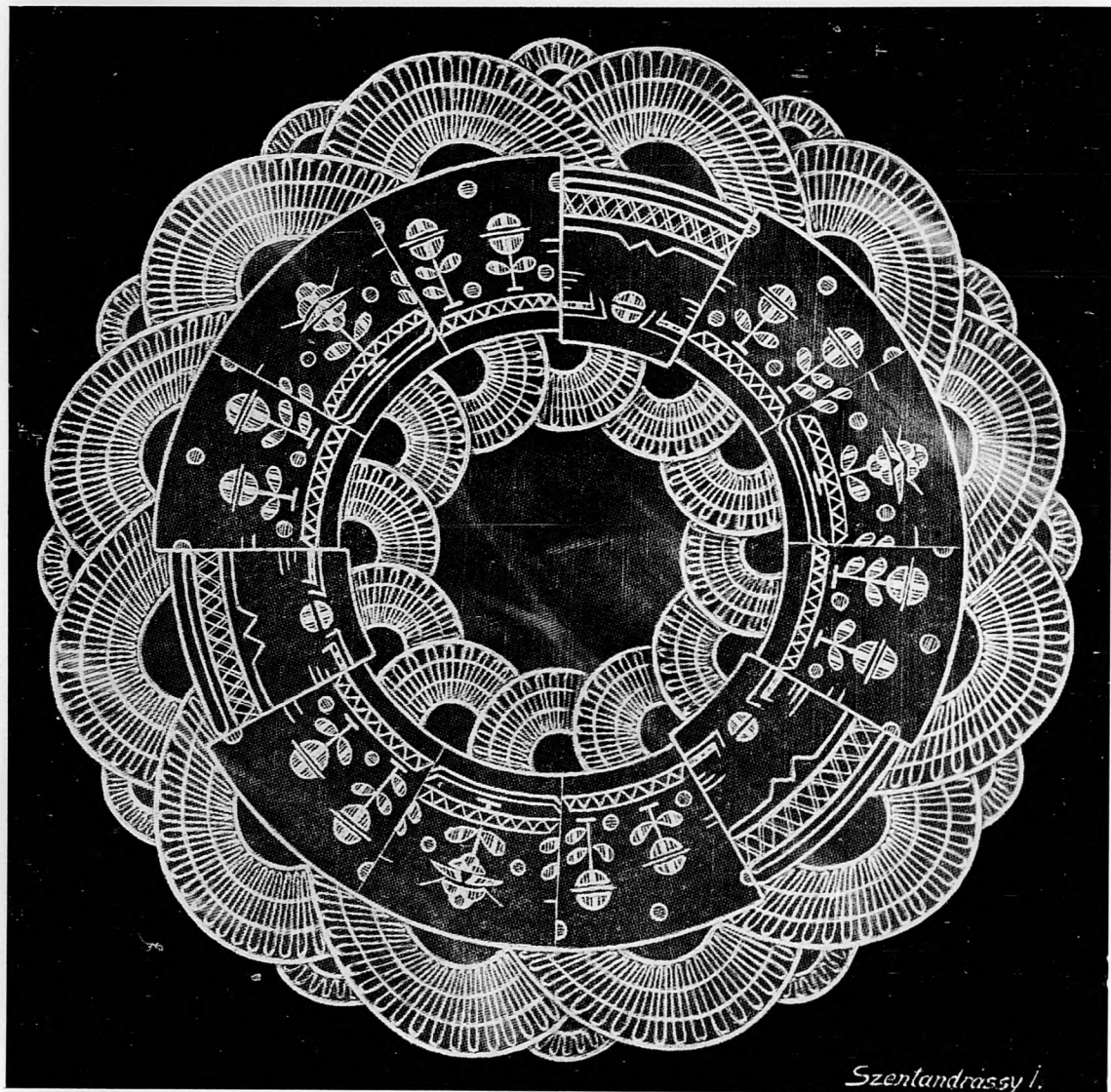

Kérjük: szíveskedjék
kedves ismerősei
figyelmét felhívni a
MagyarNőkLapjára
Mutatványszámot
szívesen küldünk!

A
MAGYAR NŐK LAPJA
szórakoztató, értékes és érdekes

Magyar Nők Lapja
szerkesztősége
és kiadóhivatala
Ferenciek-tere 7.
II. emelet 6. szám
Telefon: 18-73-42

MAGYAR NŐK LAPJA

Tüllterítő ekrű szinben, különféle nagyságban. Készen, vagy előrajzolva, valamint hozzávaló anyag beszerezhető a MUL kézimunkaboltban, VI. Teréz-körút 6. Telefon: 12-13-19